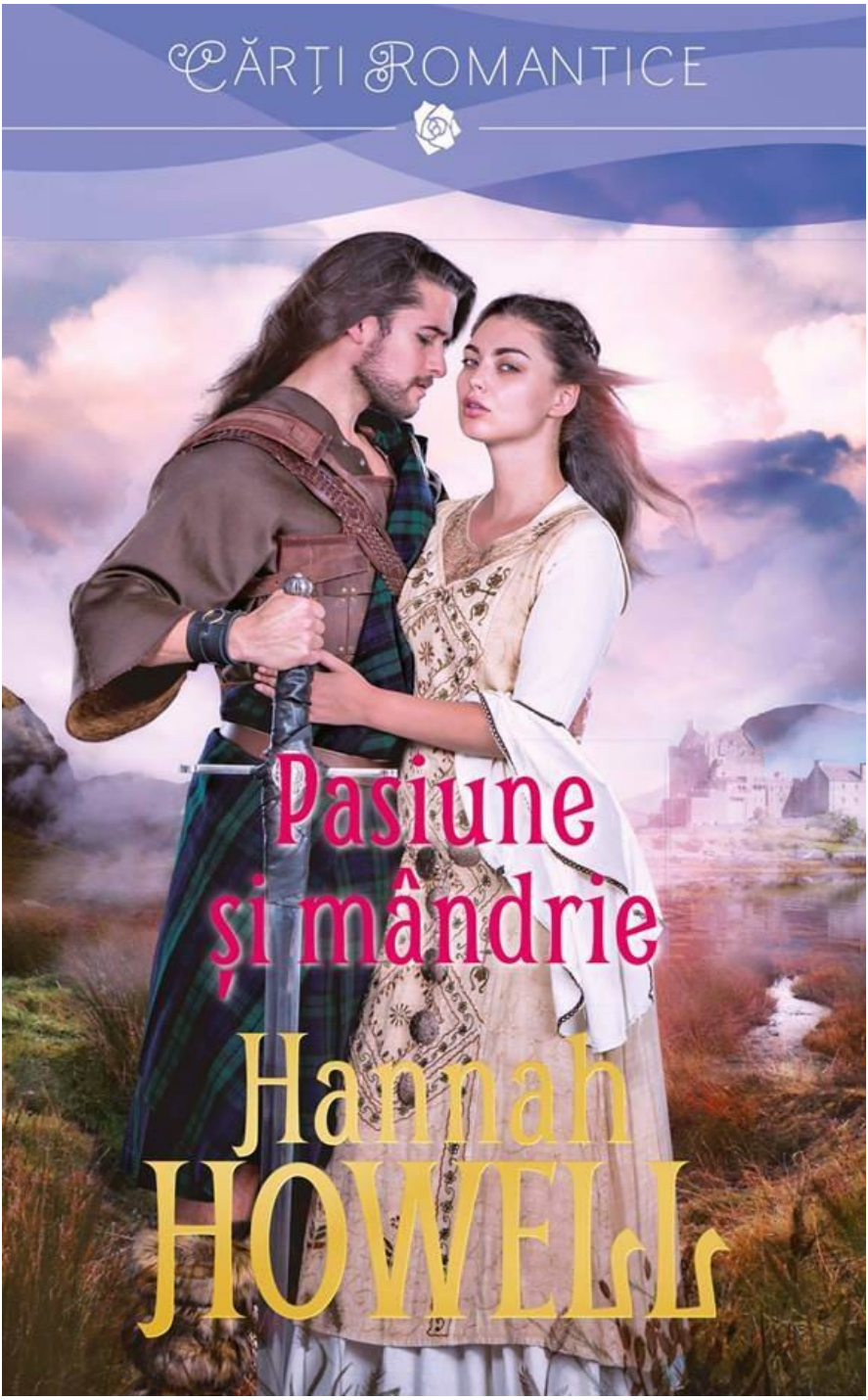
CĂRȚI ROMANTICE
Pasiune și mândrie
Hannah HOWELL

HANNAH HOWELL
PASIUNE ŞI MÂNDRIE

***Highland Warrior by* Hannah Howell**

Copyright © 2004 Hannah Howell
Toate drepturile rezervate
Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera
Copyright © 2018 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză: Manuela Bulat

Capitolul 1

Scoţia, 1472

— Blestemat fie Satan!

Fiona se ridică precaută, se propti bine pe picioare şi, masându-se, încercă în zadar să alunge durerea care îi pulsa în spinare, în timp ce îşi privea calul dispărând dincolo de coama dealului. Fraţii ei aveau s-o omoare, lent. Gillyanne, sora ei prin alianţă, probabil că nu avea să-i mai vină în ajutor de această dată. Fiona avea sentimentul deprimant că dăduse rău de necaz, că de fapt se purtase absolut prosteşte. Era la mare distanţă de casă, nu avea provizii, iar soarele se cufunda rapid sub linia orizontului. Iar cel mai rău era că nimeni de la Deilcladach nu ştia unde plecase ea.

— Ei bine, cu siguranţă i-ai arătat lui Connor cine deţine controlul, nu-i aşa? murmură ea în timp ce încerca să-şi dea seama unde o azvârlise blestematul acela de cal. Măcar dacă Connor m-ar fi rugat frumos, în loc să-mi poruncească într-un mod atât de enervant. Nu, nu, asta nu s-a întâmplat din vina lui. E numai şi numai vina ta, Fiona MacEnroy. Tu eşti de vină pentru acest dezastru.

Se uită în jur şi îşi dădu seama că nu numai cei de la Deilcladach nu ştiau unde era. Nici ea nu ştia. Calul ei enervant o aruncase într-un loc unde nu mai fusese nicicând. Din cauza goanei sălbatice căreia abia reuşise să-i supravieţuiască, nu era sigură în ce direcţie se afla casa ei – totuşi, nici în cele mai bune împrejurări nu se prea pricepea la găsirea direcţiei corecte.

Fără îndoială, acela era cel mai nesăbuit lucru pe care îl făcuse vreodată. Situaţia în care ajunsese nu avea decât un singur aspect pozitiv. Nici nebunul din pricina căruia trebuise să îndure un îndelungat prizonierat la Deilcladach nu avea de unde să ştie unde se afla. Individul reuşise s-o determine să facă un lucru complet lipsit de raţiune, dar măcar nu avea să profite de asta.

Fiona îşi trecu degetul peste cicatricea care îi brăzda obrazul stâng. *El* o tăiase prima dată când o încolţise, şi o crestase şi pe obrazul drept. Aproape că simţi şi celelalte răni pe care i le provocase înainte ca familia ei să o fi încuiat în spatele zidurilor groase de la Deilcladach până reuşeau să-l găsească şi să-l ucidă pe nebun. Doar gândul la acel bărbat fu suficient pentru a simţi fiorii spaimei în tot trupul, cu toate că, pentru scurt timp şi prosteşte, uitase de acea primejdie. Cedase dorinţei furioase de a călări liberă după multe luni de stat în casă.

Un sunet îi atrase atenţia şi o făcu să se încordeze.

Cai veneau repede în direcţia ei. Chiar când se uita în jur, căutând un loc unde să se ascundă, călăreţii se iviră pe coama micului deal din faţa ei. Fiona îşi scoase sabia şi pumnalul, apoi se propti mai bine pe picioarele depărtate. Ştia că nu avea nicio şansă să se apere de probabil peste zece oameni, dar hotărî că era mai bine să moară decât să-i permită dementului de Menzies să o taie în continuare.

Apoi, îşi dădu seama că Menzies rar avea atât de mulţi oameni cu el. În faţa ei erau cel puţin zece călăreţi. Uitându-se cu atenţie la bărbatul uriaş şi brunet din fruntea trupei, îşi dădu seama că nu era Menzies. Fiona îşi păstră poziţia de luptă, dar trebui să-şi reprime un val de frică. Era Menzies nebun, însă nu dorea moartea ei. Şi nu avea de unde să ştie ce era în mintea acelor bărbaţi.

*

— Dumnezeule, ia te uită, Ewan!

Ewan MacFingal se mulţumi să mormăie ceva ca răspuns la strigătul lui Gregor, fratele său. Se uita, dar nu era sigur că vedea bine. Cu siguranţă era imposibil ca o femeie să-i înfrunte cu o sabie într-o mână şi cu un pumnal în cealaltă. Oare nu era în stare să numere? Ei erau 12, iar ea numai una – şi încă foarte mică şi delicată.

Ewan le făcu semn oamenilor săi să se oprească, apoi porni încet spre femeie. Era îmbrăcată bărbăteşte, cu o vestă, pantaloni şi cizme, dar nu exista nicio îndoială că era

femeie. Nu doar coada groasă şi aurie, care îi atârna până la şoldurile înguste, o dădea de gol. Veşmintele bărbăteşti nu-i puteau ascunde siluetă feminină zveltă. Fără îndoială, şi avea chip de femeie. O femeie foarte frumoasă.

Când ajunse suficient de aproape pentru a-i vedea ochii, îşi simţi răsuflarea cum i se opreşte în gât. Erau mari, cu gene lungi şi dese şi cu câteva nuanţe mai întunecate decât părul, la fel cum îi erau şi sprâncenele fin arcuite. Şi aveau culoarea violetelor. El nu credea că mai văzuse vreodată ochi de o asemenea culoare sau atât de frumoşi.

Şi restul feţei ei în formă de inimă era la fel de captivant. Avea oase delicate, de la curba delicată a pometţilor înalţi până la linia maxilarelor uşor încăpăţânate. Nasul îi era mic şi drept, tenul, curat şi fin, cu o nuanţă aurie ca şi cum ar fi fost mângâiată cu blândeţe de soare, iar buzele îi erau pline şi ademenitoare. Ewan se întrebă în treacăt cum de căpătase cicatricile, câte una pe fiecare obraz. Erau drepte, ca o pecete subţire pe fiecare dintre încântătorii ei pometţi.

Înjură în gând în timp ce descălecă şi îşi scoase sabia. Dacă se gândea că până şi cicatricile îi erau frumoase, atunci era mai primejdioasă decât părea. Ewan ştia cât de intimidant arăta, aşa că fu destul de surprins când ea doar clipi o dată, încet, îl măsură din cap până în picioare şi se încordă aşa cum se încorda un războinic când se pregătea de un atac.

— Doar nu te gândeşti să te lupţi cu mine, fătuco, spuse el încruntându-se la ea.

— Şi de ce nu? întrebă Fiona.

— Pentru că sunt bărbat şi mai înalt şi mai solid decât tine.

— Am băgat de seamă.

Fiona cugetă că ar fi fost imposibil să nu bage de seamă. Era cu peste treizeci de centimetri mai înalt decât ea, care avea 1,60 metri dacă stătea foarte dreaptă. Bănuia că era mai înalt chiar şi decât fraţii ei. Avea umerii largi, şoldurile înguste şi picioare lungi şi bine formate. Vesta şi pantalonii care cădeau lejer pe el nu făceau mare lucru

pentru a-i ascunde forţa trupului. Şi sabia părea foarte impresionantă.

Fiona ştia că ar trebui să tremure de frică, dar nu tremura. Iar asta o uimi, pentru că trăsăturile lui aspre nu vădeau nici urmă de slăbiciune. Omul avea un aspect de prădător. Structura osoasă era potrivită, de la pometii înalţi la maxilarele puternice, însă chipul avea o duritate care alunga frumuseţea elegantă pe care ar fi trebuit s-o aibă. Nasul probabil că fusese lung şi drept cândva, dar, după ce fusese spart o dată sau de două ori, căpătase o proeminenţă la rădăcină, făcându-l să semene cu un uliu. În ciuda încruntării lui severe, ea îşi dădu seama că gura avea o formă frumoasă, iar buzele îi erau uşor pline. Ochii îi erau de un curios albastru-cenuşiu, precum un cer senin de vară când înserarea începe să-l întunece. Văzându-i cicatricea care se prelungea de deasupra ochiului drept peste obraz, până la maxilar, trecând la un fir de păr pe lângă coada ochiului, Fiona se gândi că era norocos că îi are pe amândoi. Totuşi era o urmă de blândeţe în acei ochi cu gene lungi şi sprâncene drepte, doar vag arcuite. Părul, negru ca noaptea, des, lung şi care îi cobora câţiva centimetri sub umerii laţi, îi era împletit în două cozi de o parte şi de alta a feţei, accentuându-i aspectul de războinic aprig şi întunecat.

Şi chiar că era întunecat. Până şi pielea îi era întunecată, iar ceva îi spuse Fionei că nu de la soare. Era umbra neagră a bărbii care creştea, făcându-i chipul să pară şi mai întunecat. Fiona se întrebă de ce ea, o femeie care îşi petrecuse viaţa înconjurată de bărbaţi blonzi şi frumoşi, îl găsea pe acel bărbat smead atât de atrăgător.

— Atunci, nu te vei lupta cu mine, rosti Ewan stăpânindu-şi impulsul de a se retrage din faţa privirii ei scrutătoare.

— Se spune că un bărbat cade cu atât mai tare cu cât este mai mare, murmură ea.

— Vai, bătrânul Ewan ar trebui să zguduie pământul, zise tânărul care ţinea frâiele calului bărbatului întunecat, iar ceilalţi râseră.

— N-am de gând să mă lupt cu o fetişcană, rosti atunci Ewan.

— Ah, asta-i grozav, fiindcă nu prea aveam chef să asud şi să mă ostenesc. Aşa că accept să te predai.

— Nu mă predau.

Fiona decise că mârâitul scos de vocea lui profundă şi aspră fusese extraordinar.

— Dacă nu ai de gând să te lupţi şi nici nu te predai, atunci ce plănuieşti să faci? Să stai acolo toată ziua, blocând soarele?

Dacă Ewan n-ar fi bănuit că ar fi făcut o gravă eroare de judecată dacă i-ar fi întors spatele acelei femei, s-ar fi încruntat la oamenii lui, care chicoteau.

— Bine, ai glumit puţin, dar acum ţi-aş sugera să te predai.

Fiona ştia că nu avea de ales, însă tocmai asta o făcea să se încăpăţâneze. Tot nu simţea vreo spaimă reală. Bărbatul nu făcuse nicio încercare de a o ataca sau dezarma. Amuzamentul oamenilor săi nu conţinea nici urmă de furie sau de cruzime. De asemenea, pe chipul războinicului întunecat exista o expresie care i se părea ciudat de liniştitoare. Era aceeaşi expresie care apărea pe feţele fraţilor ei când o considerau excesiv de iritantă şi îşi doreau din suflet ca ea să nu fi fost femeie, astfel încât să-i poată trage un pumn în nas. Fiona ştia instinctiv că, la fel ca fraţii ei, nici acel bărbat n-ar lovi-o.

— N-am glumit, spuse ea, şi zâmbi cu dulceaţă. Sunt gata să accept predarea ta. Pune-ţi frumos armele la picioarele mele.

— Şi ce plănuieşti să faci cu o duzină de prizonieri?

— Să capăt o răscumpărare în schimbul vostru.

— Înţeleg. Iar noi ar trebui să ne supunem ca nişte băieţei cuminţi şi să te lăsăm să ne jefuieşti clanul.

— Oh, nu vreau să vă jefuiesc clanul. Tot ce vreau este un cal şi ceva provizii.

— Ah, le-ai pierdut pe ale tale, nu-i aşa?

— Poate că n-am avut.

— Eşti la mulţi kilometri distanţă de un loc populat.

Chiar te aştepţi să cred că ai apărut aici de niciunde, femeiuşcă prostuţă?

— Femeiuşcă? Chiar m-ai făcut „femeiuşcă”?

Ewan se gândi că niciodată nu văzuse schimbându-se atât de rapid starea de spirit a unei femei. Tocmai începuse să-i înţeleagă jocul. Ea îl testase într-un mod aproape jucăuş, încercând să-şi dea seama dacă putea fi violent cu o femeie, şi începuse să se relaxeze. Dar se părea că acel cuvânt neinspirat ales o făcuse să se înfurie şi dăduse înapoi cu câţiva paşi evoluţia negocierii lor. Înainte de a apuca să spună ceva pentru a drege lucrurile, Gregor, fratele lui, vorbi şi înrăutăţi şi mai tare situaţia:

— De fapt, te-a făcut „femeiuşcă prostuţă”, zise Gregor.

— Detest să fiu făcută „femeiuşcă”! spuse Fiona.

Îşi băgă pumnalul în teacă, apucă sabia cu ambele mâini şi atacă atât de rapid şi cu o asemenea graţie, încât Ewan rămase încremenit de admiraţie. Atât de încremenit, încât fu cât pe ce să fie rănit. Totuşi, în timp ce îi pară atacul, îşi dădu seama că nu ar fi fost decât o zgârietură, că ea nu ţintise nimic vital. De asemenea, realiză că fusese bine pregătită. Îi lipseau forţa şi rezistenţa pentru a învinge un bărbat într-o luptă lungă şi dură, dar categoric avea priceperea şi agilitatea de a-şi oferi o şansă luptând. Cu puţin noroc sau dacă bărbatul cu care lupta făcea o greşeală, putea câştiga o luptă. Tăcerea oamenilor săi îi spuse lui Ewan că şi ei îi recunoscuseră priceperea. Ce nu înţelegea era de ce îl atacase. Era sigur că nu o făcuse pentru că o numise într-un fel care nu-i plăcea. Ewan se întrebă dacă nu cumva nu era un alt soi de test, unul care să-i măsoare priceperea sau pentru a vedea cât de mult se va strădui el să nu-i facă rău.

Fiona îşi dădu seama în câteva minute că acel bărbat nu voia să-i facă rău. El lupta defensiv, iar ea era sigură că nu era genul lui. Exact când se întreba cum ar putea ieşi din acea confruntare, totul se sfârşi. El îi blocă sabia şi ajunse cumva la câţiva centimetri de ea. Următorul lucru pe care Fiona îl conştientiză fu că sabia îi zbură din mână,

picioarele îi fură trase de sub trup, iar ea ateriză pe spate suficient de tare, încât să i se taie respiraţia. În vreme ce se străduia să-şi recapete răsuflarea, se încordă pentru a suporta izbitura trupului lui căzând pe al ei. Nu fu doar surprinsă, ci şi impresionată când el izbuti cumva s-o ţintuiască complet cu corpul lui la pământ, dar fără a se lăsa cu totul peste ea.

— Am terminat acum cu aiureala asta inutilă? vru Ewan să ştie, făcând eforturi să ignore senzaţia stârnită de faptul că trupul ei se afla sub al lui şi să ignore imaginile tentante care încercau să se formeze în mintea lui.

— Da, răspunse Fiona gâfâind puţin după ce îşi recăpăta capacitatea de a respira. Acum, accept predarea ta.

Se gândi că bărbatul era cu adevărat capabil să mârâie într-un mod impresionant şi se întrebă de ce acel sunet aspru îi trimitea mici fiori plăcuţi pe şira spinării.

— Destul! se răsti el. Eşti prizoniera mea. Mai ai şi alte arme? întrebă el în timp ce îi luă pumnalul aflat într-o teacă la brâu şi îl azvârli deoparte, iar Gregor îl luă rapid, împreună cu sabia.

— Nu, răspunse şi, văzând cum se îngustară ochii lui, îşi dădu seama că el ştia că ea minţea.

— Predă-ţi armele, femeie!

— Ţi-am zis că nu mai am altele.

Fiona se întrebă dacă durerea pe care i-o provoca pumnalul aflat într-o teacă la spate era motivul pentru care abilitatea ei de a minţi era atât de afectată.

Acel gând abia apucă să se formeze, că ea se pomeni luptându-se cu bărbatul care încerca s-o caute de arme.

Simţi o oarecare plăcere la auzul înjurăturilor şi al mormăielilor lui, ceea ce îi dezvălui că cel puţin îl stânjenea. Din păcate, asta nu-l făcu să renunţe. Începu să-i găsească rapid toate cuţitele. Blestemele lui se intensificară pe măsură ce le găsi pe cele prinse la încheieturi, sub mâneci, pe cele două din cizme şi pe cel de la spate. Ba chiar găsi şi fantele discrete ale pantalonilor, care îi permiteau să ajungă la pumnalele prinse de coapse,

şi i le luă şi pe acelea. Zbaterile Fionei se opriră brusc când el îşi trecu mâinile mari şi cu degete lungi peste sânii ei şi găsi cuţitul aflat într-o teacă între ei. Îl aruncă bărbatului care aduna armele ei şi se ridică în picioare, iar ea se întrebă de ce încă mai simţea căldura atingerii lui.

Ewan privi colecţia de arme din care Gregor, rânjind larg, făcuse un morman. Îşi dădu brusc seama că, în orice moment al confruntării lor, ea ar fi putut să scoată unul dintre acele cuţite bine ascunse şi să-l arunce în el sau să i-l înfigă între coaste. În mintea lui nu exista nicio îndoială că ar fi putut s-o facă rapid, discret şi cu o acurateţe letală. Îi fu clar că nu dăduse greş la niciunul dintre testele la care îl supusese ea. Dar când se uită la ea, iar ea îi zâmbi dulce, deveni imediat suspicios.

— Mai ai? întrebă el.

— Fireşte că nu. Îi susţinu preţ de un minut întreg privirea aruncată de ochii îngustaţi, apoi suspină. Numai unul.

— Dă-mi-l!

Ochii lui se lărgiră când ea duse mâna la ceafă şi scoase un cuţit din coada groasă. Când îl trânti în mâna lui întinsă, el ignoră râsetele oamenilor săi şi studie arma. Era lungă, cu o lamă îngustă, ascunsă într-o teacă din piele groasă şi moale, iar plăselele fuseseră făcute să semene cu un ornament pentru păr, dar totuşi erau perfecte pentru a folosi cuţitul.

— De ce eşti atât de înarmată?

— Ei bine, n-ar fi înţelept să călăresc singură fără a avea câteva arme la mine, replică Fiona în timp ce îşi desfăcu centura sabiei şi o aruncă peste arme, apoi începu să-şi scoată tecile cuţitelor la care putea ajunge discret.

— Nu e înţelept că călăreşti singură oricât de bine înarmată ai fi.

Ea se încruntă la el, iar el încercă să-şi concentreze atenţia asupra proastei ei dispoziţii, dar nu îi fu uşor. Privirea lui continua să coboare spre locul unde mâna ei se strecurase prin fanta pantalonilor pentru a scoate teaca de pe una dintre coapsele zvelte. Ewan îşi amintea foarte clar

atingerea pielii ei fine. Avusese nevoie de toată voinţa lui pentru a rezista dorinţei de a zăbovi acolo, de a-i mângâia pielea delicată şi de a-şi aminti că o dezarma sub privirile amuzate ale oamenilor lui.

Mai rău chiar, palmele încă îl mâncau de dorinţa de a-i simţi din nou sânii fermi şi rotunzi. Când o căutase de arme, simţise mult prea în treacăt cât de bine se potriveau în mâinile lui. În ciuda veşmintelor ei şi a numeroaselor arme, nu putea ignora faptul că era femeie, o femeie delicată, cu forme tentante. Mai rău chiar, părea incapabil să ignore faptul că o dorea.

— Cum te cheamă? o întrebă el în timp ce Gregor punea toate armele într-un sac.

— Fiona, răspunse ea şi, zâmbind, se uită în ochii lui cu o privire dură, care îi cerea mai multe informaţii.

— Fiona şi mai cum? Din ce clan? Din ce loc?

— Chiar te aştepţi să-ţi răspund şi să-ţi ofer toate informaţiile necesare pentru a ne jefui pe mine şi pe ai mei?

Ewan decise că inteligenţa putea fi extrem de iritantă la o femeie.

— Încotro te îndreptai?

— Niciunde anume. Doar călăream fără ţintă, bucurându-mă de această rară zi însorită.

— Atunci, cum ai ajuns aici?

— A, ei bine, calul meu este un animal dificil. A luat-o la goană ca apucatul. Cred că m-am lovit cu capul de oblâncul şeii, sau aşa ceva, fiindcă, după ce a alergat ca sălbaticul o vreme, m-a apucat ameţeala. Când mi-am venit în fire, afurisitul de animal se mai potolise, dar, când am încercat să apuc frâiele, care îmi scăpaseră din mâini, a luat-o din nou la goană. Iar după ce a alergat mult timp aşa, m-a azvârlit din şa şi m-a lăsat aici.

— E calul de-acolo?

Fiona se uită în direcţia indicată de el şi înjură încet. Calul mare şi sur se afla la doar câţiva metri distanţă, păscând nepăsător iarba grasă. Dacă ar fi ştiut că era atât de aproape, ar fi încercat să-l prindă şi poate că ar fi scăpat de necazul în care se găsea. Apoi, suspină acceptându-şi

soarta. Deoarece ar fi avut cu adevărat nevoie de un cal, era cert că animalul acela enervant nu s-ar fi lăsat prins.

— Da, ăla este, răspunse ea.

— La ce nume răspunde?

— La mai multe, dar, când este deosebit de încăpăţânat, cel mai bun de folosit e Nenorocitul.

— Nenorocitul? Îi spui calului Nenorocitul?

— E prescurtarea de la Nenorocitul Ticălos. De asemenea, i se zice Blestemul Omenirii, Mădularul lui Satan...

Se opri când el ridică o mână.

— Poate că n-ar mai fi atât de dificil dacă i-ai da un nume potrivit, rosti Ewan.

— Are unul. Stormcloud[1]. Totuşi, nu prea răspunde la el. Pe celelalte le merită din plin.

— Dacă este o bătaie de cap atât de mare, de ce nu scapi de el?

— Este mare, puternic, rapid şi poate alerga kilometri întregi fără a avea nevoie de odihnă. Desigur, toate astea nu prea reprezintă calităţi acum, murmură ea şi se uită urât la cal, care o privi, necheză şi îşi azvârli spre spate frumosul cap, de parcă râdea pe seama ei.

— Stai aici! îi porunci Ewan. Supravegheaz-o, Gregor.

Porni spre cal.

Fiona îşi încrucişă braţele la piept şi îl privi apropiindu-se de Stormcloud. Spre totala ei surprindere şi simţind o iritare extremă, bărbatul îl prinse cu uşurinţă.

Calul nici măcar nu încercă să scape de el, ci păru vrăjit. Ea înjură când el i-l aduse. Când animalul se uită la ea şi fornăi parcă în bătaie de joc, ea scoase limba la el. Cei care o capturaseră considerară scena amuzantă şi izbucniră în râs. Până şi bărbatul cel mare, care ţinea frâiele lui Stormcloud, rânji.

— Poate că, dacă i-ai vorbi frumos animalului, sugeră Ewan, s-ar purta mai blând cu tine.

— I-am vorbit frumos la început, când credeam că este un animal rezonabil, replică Fiona. I-am vorbit cu atâta

1 Nor de furtună

dulceaţă, că picura miere la fiecare cuvânt. N-a ţinut. Uite! Se apropie de cal şi începu să-l laude: Eşti un gentleman atât de frumos, Stormcloud. Mare, puternic, o splendoare.

Avu grijă să-şi menţină vocea joasă şi mângâietoare, străduindu-se să creadă fiecare compliment pe care i-l făcea.

Ewan îşi pierdu repede interesul faţă de jocul jucat de ea cu calul. Căzu repede pradă magiei vocii ei. Era joasă, puţin răguşită şi primejdios de seducătoare. Flatările pe care le rostea pentru urechile calului puteau fi foarte bine adresate şi unui bărbat. Se uită la oamenii lui şi îşi dădu seama că şi ei erau la fel de fermecaţi ca el, sau pe-aproape. Ewan speră că trupurile lor nu deveneau la fel de tensionate de dorinţă ca al lui, altminteri ar fi putut apărea necazuri.

Exact când fu pe cale să pună capăt jocului şi să încerce să rupă vraja ţesută de ea, Fiona dădu să apuce frâiele. Calul îşi coborî capul şi o împinse cu suficientă forţă pentru ca ea să cadă pe spate. Apoi, Stormcloud scoase un sunet foarte asemănător unui chicotit omenesc. Ewan se strădui din răsputeri să nu râdă, dar amuzamentul oamenilor săi îl făcu să-şi piardă controlul.

Fiona înjură încetişor, se ridică în picioare şi se scuturã, apoi se uită urât la oamenii care râdeau.

— Bănuiesc că oricum nu m-ai fi lăsat să-l călăresc.

— Nu, nu te-aş fi lăsat, rosti Ewan. Eşti ostatică.

— Pot afla cine plănuieşte să mă târască în bârlogul lui şi să încerce să mă folosească pentru a goli pungile neamului meu?

— Noi suntem neamul MacFingal. Eu sunt Sir Ewan, *laird*[2] de Scarglas, iar cel împovărat cu numeroasele tale arme este fratele meu Gregor. Vei afla numele celorlalţi când vom instala tabăra pentru noapte.

— Cât de departe mă veţi duce? întrebă ea căutând prin coburii şeii şi dându-i lui Gregor a doua sabie şi încă trei pumnale.

— N-ai crezut că zece cuţite şi o sabie îţi sunt de

2 Stăpân de pământuri în Scoţia (n.tr.)

ajuns?

— Aş fi putut pierde una sau două arme în luptă. Ce faci? întrebă ea când el încălecă pe Stormcloud.

Ewan o apucă de mână şi se simţi uşurat că ea încălecă cu agilitate în spatele lui, fără a se opune.

— Călăresc acest cal. Este mai odihnit decât al meu. Te duc la Scarglas, care e la puţin mai mult de o zi de aici. Când vom ajunge acolo, îmi vei spune cine eşti şi de unde eşti. Sau ne-ai putea scuti pe toţi de osteneală zicându-ne înainte de a ajunge acolo.

Înainte ca ea să apuce să-i spună cât de mici erau şansele lui ca ea să-i îndeplinească acea dorinţă, el îi dădu pinteni lui Stormcloud, care porni în galop, iar ea nu avu de ales şi trebui să se ţină de el. Era posibil ca el să aibă multe întrebări pe care să i le pună în seara aceea, după ce instalau tabăra, şi era posibil ca ea să-i dea câteva răspunsuri. Dar şi ea avea nişte întrebări pentru el, ca de pildă cine naiba era danul MacFingal de Scarglas?

Capitolul 2

— Tot mormăie ceva, spuse Gregor în timp ce se sprijinea de copac alături de Ewan şi o priviră amândoi.

Ewan aproape că zâmbi. În clipa în care campaseră, îi poruncise Fionei să pregătească masa. Ea se supusese, dar nu-şi păstra pentru ea enervarea pricinuită de acest lucru. Faptul că o ajuta numai Simon, cel mai tânăr dintre oamenii lui, în vârstă de 16 ani, şi fratele lui vitreg, părea să-i fi sporit iritarea. Chiar că mormăia, asta când nu-i spunea cu dulceaţă lui Simon, evident îndrăgostit, ce avea de făcut. Ewan desluşise doar câteva cuvinte din litania nemulţumirii ei şi se decise că era cel mai bine să păstreze distanţa.

— Bănuiesc că e nemulţumită fiindcă se crede bărbat, iar sarcina asta i se pare înjositoare, continuă Gregor.

— Oh, nu mi se pare că se crede bărbat, murmură Ewan.

— Dar priceperea ei la mânuirea armelor…

— A fost antrenată cu un scop. Nu mă îndoiesc de asta. Şi a fost antrenată temeinic.

— De ce ar învăţa cineva o fată să se lupte?

— Îmi pot imagina multe motive. Poate o primejdioasă lipsă de bărbaţi capabili să lupte sau poate că vine dintr-un loc unde bătăliile sunt frecvente, iar primejdia este la tot pasul, sau poate că a fost crescută mai mult de bărbaţi, care nu au ştiut ce altceva să facă. Bănuiesc că ultima variantă este cea corectă. Este îmbrăcată în veşminte băieţeşti şi se poartă de parcă ar fi obişnuită cu ele.

Gregor o privi cu atenţie pe Fiona preţ de o clipă, apoi încuviinţă din cap.

— Da, aşa este. Se şi mişcă mai degrabă ca un flăcău decât ca o fetişcană.

— În plus, nu pare să se teamă prea tare printre noi, deşi e singura femeie alături de o duzină de bărbaţi.

— Oh! Poate că nu e fecioară, ci e obişnuită cu bărbaţii în toate privinţele.

— Nu.

— Pari foarte sigur de asta.

— Atât de sigur cât pot fi. Îmi bazez judecata pe felul cum se poartă. Şi, recunoscu reticent faţă de sine, pe faptul că, în mod ciudat, dar cu hotărâre, respingea cu tărie posibilitatea ca Fiona să fi fost atinsă de vreun bărbat, darămite de mai mulţi. Ne-a înfruntat cu arme, ne-a rănit urechile cu insulte şi încearcă să ne dejoace planul de a obţine o răscumpărare pentru ea pur şi simplu refuzând să ne spună numele ei complet sau de unde vine. N-a făcut nici cea mai mică încercare de a flirta cu vreunul dintre noi, de a-şi folosi farmecele feminine. Şi uită-te cât de vrăjit e Simon al nostru, dar totuşi ea nu încearcă să profite de această slăbiciune care a apărut în rândurile noastre. Nu e nici urmă de seducţie în ceea ce face.

— Mda, aşa este. Pare să-l trateze ca pe un frate mai mic sau aşa ceva. Gregor zâmbi vag. E foarte clar că Simon este fermecat. E prea timid şi pudic Simon al nostru. Câteva dintre fetele de la Scarglas au încercat să-i atragă privirea,

dar e foarte sperios. Mă gândeam să-l duc, cât de curând, la o curvă, ca să-l înveţe pe flăcău câte ceva.

Ewan îşi aminti de vremea când tatăl lui îl băgase în patul unei femei, insistând că era timpul să devină bărbat. Avea 15 ani şi era înalt, slab ca un ţâr şi dureros de timid. De asemenea, începuse să fie dezgustat de aparentele încercări ale tatălui său de a mări clanul păstrându-şi soţia, dar având mult prea multe femei pe care le lăsa însărcinate an de an. Ewan se cutremură amintindu-şi de noaptea în care îşi pierduse virginitatea. Fusese o noapte plină de eşecuri, ruşine şi ciudăţenie, toate petrecându-se în braţele unei femei cu ochi duri, care cântărea cu cel puţin treizeci de kilograme mai mult decât el şi care avea mare nevoie de o baie.

— Nu! rosti el cu fermitate şi se prefăcu a nu vedea expresia surprinsă a lui Gregor. Lasă-l în pace pe băiat. Va face acest pas când va fi pregătit, şi aşa e cel mai bine.

Gregor ridică din umeri.

— Cum vrei. Doar că mi s-a părut că nu prea îl mănâncă, ceea ce nu e normal.

— Sunt sigur că îl mănâncă, dar cel mai bine e să-l lăsăm să decidă singur când se va scărpina. Îl studie pe Simon, care îi amintea mult de el însuşi la vârsta lui. Probabil că trebuie doar să nu se mai vadă ca un sac cu oase ascuţite şi picioare mari.

— Aşa te simţeai tu?

Gregor doar zâmbi când Ewan se încruntă la el.

— Nu toţi suntem binecuvântaţi cu încrederea în sine şi cu faţa ta osoasă.

— Îţi mulţumesc că n-ai spus „vanitate”.

— Cu plăcere. Desigur, te-ai putea gândi să-ţi odihneşti mădularul din când în când, că iarăşi ţi s-a sculat.

Aproape că zâmbi când Gregor îşi coborî privirea spre vintre, apoi se uită urât la el.

— Nu toţi putem fi călugări, aşa cum eşti tu, mormăi Gregor.

— Nu sunt călugăr, se răsti Ewan.

Gregor îşi dădu ochii peste cap.

— Să te culci cu o femeie o dată pe an este un comportament de călugăr. Nu-mi dau seama cum poţi.

— Asta se cheamă să te abţii. E mai bine decât să faci o droaie de bastarzi.

— Eu am numai doi. Cu toţii am încercat să facem ce ne-ai cerut. Totuşi, un bărbat are anumite nevoi, iar noi nu avem toţi puterea ta de a te abţine. Unii dintre noi nu pot să nu se întrebe dacă nu cumva această cumpătare este motivul pentru care eşti atât de morocănos.

Ewan suspină şi clătină din cap. Disputa era veche. Nu era uşor să le impună cumpătarea când patriarhul clanului dovedea o lipsă totală. Iar faptul că între zidurile de la Scarglas erau mult prea multe femei libere să-şi ofere favorurile nu era de niciun ajutor. Avusese un oarecare succes de când obţinuse prin forţă şefia clanului de la tatăl său, cu cinci ani în urmă, dar nu atât de mult cum ar fi vrut. Ewan se uită la Fiona şi nu putu să nu se întrebe ce va gândi despre Scarglas şi despre oamenii de acolo.

— Poate că fata îl va face pe flăcău să capete încredere în sine, murmură Gregor. Dacă Simon învaţă să fie în largul său în preajma unei fete atât de frumoase, poate că va fi la fel şi în cazul altora. Asta dacă fata va sta cu noi o vreme.

— Oh, cred că va fi musafira noastră vreme îndelungată, asta dacă nu găsim o cale de a o face să ne spună cine este.

— Ai putea încerca s-o seduci, ca să-ţi zică adevărul. Unde pleci? întrebă Gregor când, după ce îi aruncă o privire urâtă, Ewan intră în pădure.

— Mă duc să vânez, îi răspunse Ewan. Mai bine mă duc să ucid un animal şi să pun nişte carne pe masă decât să-mi bag sabia în tine. S-ar putea să încep să regret asta peste un an sau doi.

Ewan nu se miră când, după scurt timp, îl auzi pe Gregor venind pe urmele lui. Primejdiile care îi înconjurau pe el şi familia lui făceau să nu-i fie îngăduit să meargă vreodată singur undeva. De asemenea, ştia că nu avea să vâneze nimic, ci că va prinde ceva doar dacă vreun animal

era suficient de ghinionist să apară în calea lui. Îl enerva să recunoască asta, chiar şi numai faţă de sine, dar încerca să scape de tentaţia de a da ascultare sugestiei lui Gregor.

Să seducă o femeie atât de frumoasă ca Fiona? Era de râs sau ar fi fost dacă nu i-ar fi stârnit atât de multe gânduri şi sentimente pe care încerca din răsputeri să le îngroape adânc în el. Era un bărbat mare şi întunecat atât ca înfăţişare, cât şi ca fire. Fiona era toată numai lumină, frumuseţe, spiritualitate şi multă însufleţire. Era atât de departe de atingerea lui, încât aproape că era ameţitor să se uite la ea. După doar câteva ore în compania ei, deja se lupta cu dorinţa de a avea ceva ce ştia că nu o să aibă niciodată. Urma să afle cumva cine era, să obţină o răscumpărare pentru ea şi să o scoată din viaţa lui înainte de a ceda dorinţei, înainte de a încerca să o aibă, făcându-se astfel de râs.

*

— Unde a învăţat o fată de familie nobilă să gătească atât de bine? întrebă Simon inhalând adânc şi apreciativ mirosul tocanei de iepure pe care o prepara Fiona.

— Ce te face să crezi că sunt de familie nobilă? rosti Fiona amestecând tocana şi întrebându-se dacă avea să fie suficientă pentru atâţia oameni.

Făcuse două oale pline, care clocoteau pe cele două focuri aprinse de Simon, dar o duzină de bărbaţi probabil că aveau să le dea gata în câteva minute.

— N-oi fi tu îmbrăcată ca o lady şi nici nu prea te porţi ca una, dar îmi dau seama că eşti. Hainele, armele şi calul sunt ale cuiva de viţă nobilă. Şi mai şi vorbeşti foarte bine. Şi… — Simon se îmbujoră – … eşti curată şi miroşi foarte frumos.

— Ei bine, sunt de viţă nobilă, dar mi-am petrecut primii cinci ani din viaţă în cea mai cruntă sărăcie. Puse în tocană ceapa sălbatică culeasă de unul dintre oameni şi îi zâmbi lui Simon, care, evident, aştepta să audă povestea. Timp de mulţi ani, clanul nostru şi alte două s-au războit. În

cele din urmă, a venit o vreme când n-au mai rămas decât ruine, câmpuri arse, animale domestice măcelărite, văduve şi orfani. Noi, cei care am supravieţuit ultimei bătălii, în care au murit căpeteniile clanurilor şi foarte mulţi dintre bărbaţii adulţi, ne-am ridicat din dezastru şi am jurat că se va sfârşi în acea zi. Răzbunările, uciderile, raidurile şi toate acelea aveau să se încheie. Şi aşa a fost. Desigur, timp de mulţi ani, supravieţuirea şi reconstrucţia ne-au consumat puţinele resurse care ne mai rămăseseră. Toţi, de la cel mai sărac până la *laird*-ul însuşi, am ajutat la toate muncile care au trebuit făcute.

— De aceea ai fost învăţată să lupţi?

— Da. Totuşi, lăudat fie Domnul, pacea s-a menţinut, aşa că n-am avut de ce să mă lupt. Însă eram atât de slăbiţi, încât am fi fost o pradă uşoară pentru oricine. A fost o viaţă grea, foarte grea, dar îmi dau seama că a ieşit ceva bun din asta. Cu toţii am căpătat o mulţime de deprinderi utile şi cred că, ei bine, suntem mai apropiaţi decât alţii. Nu mai trebuie să luptăm în fiecare zi pentru a supravieţui, însă o putem face dacă trebuie, fiecare bărbat, femeie şi copil din clan o poate face dacă trebuie – cu dăruire şi pricepere. Iar ăsta este un lucru bun.

— Aşa este, fu Simon de acord. Totuşi, trebuie să avem un *laird*, nu? Cineva care să fie deasupra celorlalţi.

— Cineva care să-i conducă pe ceilalţi, da. Dar, din cauza a ceea ce am suferit, cel care ne este *laird,* dacă e necesar, cu siguranţă munceşte alături de oamenii lui, indiferent dacă este vorba de arat câmpul sau de făcut un acoperiş. De asemenea, nu îşi va umple niciodată burta în vreme ce oamenii lui rabdă de foame şi nici nu va sta la căldură în marea lui casă în timp ce ei tremură în frig. Şi pentru toţi e plăcut să ştie că *laird*-ul lor nu îi va pune să meargă la război pentru cea mai vagă insultă, că nu va îngădui mândriei să-l împiedice a încerca să ajungă la un compromis sau să găsească o soluţie mai puţin sângeroasă. Şi asta este foarte liniştitor.

— Ar fi plăcut să fie aşa şi la noi. Bătrânul nostru *laird* se bate cu toată lumea, sau cel puţin o făcea. Cu cinci ani

în urmă, Ewan a preluat conducerea şi se străduieşte să facă alianţe. Ceea ce nu merge prea bine. Tatăl nostru şi-a făcut nişte duşmani puternici.

— Oh, şi tu eşti fratele lui Sir Ewan?

— Frate vitreg. Sunt nelegitim. Sunt mulţi ca mine. La ultima socoteală, eram aproape trei duzini.

— Ce pot să spun? murmură Fiona.

Din moment ce fratele ei Diarmot avea cinci copii bastarzi, ar fi părut oarecum ipocrit să condamne situaţia. Totuşi, bătrânul *laird* părea să fi exagerat. Probabil că desfrânarea lui fără limite fusese unul dintre motivele pentru care Sir Ewan era *laird* în acel moment. Pe lângă faptul că, după cum sugerase Simon, bătrânul *laird* dăduse dovadă de un mare talent în a-i ofensa pe oameni, clanul ajungând astfel să fie înconjurat de duşmani. Fiona se întrebă ce fel de loc era cel către care era dusă.

Se gândi în treacăt să-i spună lui Sir Ewan cine era, pentru a putea să fie repede răscumpărată şi să se întoarcă la Deilcladach. Apoi, clătină din cap în sinea ei. Clanul său nu era atât de bogat, încât să-şi permită să-şi golească sipetele fiindcă ea fusese atât de proastă încât să se rătăcească şi să fie capturată. Cei din familia sa aveau să-şi facă griji pentru ea, dar nu avea cum să le dea de veste că era teafără şi să nu-i expună primejdiei de a li se cere o răscumpărare exorbitantă. De fapt, situaţia dificilă în care ajunsese avea un mic avantaj, cu toate că se simţea puţin vinovată că se gândea la el. Menzies nu avea s-o găsească, era imposibil să afle unde era. Se decise că, pentru scurt timp, avea să fie egoistă şi să se bucure de asta.

Fiona declară că masa era gata, îşi luă o porţie şi îl sili şi pe Simon să facă la fel. Sir Ewan şi Gregor tocmai se întorceau în tabără când ea le spuse oamenilor că puteau mânca. Se dădu repede la o parte din calea lor şi se sprijini cu spatele de un copac, îi zâmbi în semn de mulţumire lui Simon când acesta se aşeză lângă ea şi îi dădu o bucată de pâine.

— Laird-ul tău are provizii bune când călătoreşte, murmură ea.

— A, pâinea asta ne-a fost dată de două surori cărora Gregor al nostru le-a căzut cu tronc, rosti Simon. Fetele îl plac pe Gregor. Simon clătină din cap. Şi el are doi bastarzi. Asta fac bărbaţii, dar pe mine mă deranjează. Este marcant pentru un băiat. E un stigmat de care nu poţi scăpa niciodată. Şi este marcant şi pentru fata care naşte un copil nelegitim.

Fiona încuviinţă din cap.

— Aşa este. Am un frate care are cinci bastarzi, deşi e posibil să nu fie el tatăl tuturor. Când au lăsat pruncii la uşa lui, femeile au zis că el este, iar el i-a acceptat. E un om foarte norocos că i-a acceptat şi soţia lui, cu care abia s-a căsătorit.

— O, asta-i grozav. Mama şi-a găsit un soţ, dar el nu m-a vrut prin preajmă, aşa că Ewan m-a luat la el. Eram doar un ţânc, aveam numai trei ani şi nu-i eram de niciun folos bărbatului. Eram doar o altă gură de hrănit. Aşa a fost cel mai bine. Dacă el m-ar fi păstrat, acum m-aş fi străduit să fac o recoltă să crească dintr-un pământ prost sau aş fi încercat să ţin câteva animale în viaţă pentru a le vinde pe mai nimic. În loc de asta, învăţ să fiu războinic.

Nu fu uşor, dar Fiona murmură o confirmare. Fiona nu i-ar fi îngăduit niciodată să vadă mila profundă care o copleşi la gândul că un băieţel fără tată fusese lăsat de izbelişte de propria mamă. Simon avea dreptate să spună că viaţa îi era mai bună decât dacă lucrurile s-ar fi întâmplat altfel. De asemenea, bănuia că el reuşise să accepte situaţia, ba poate chiar găsise o afecţiune aspră printre fraţii lui vitregi şi ceilalţi. Probabil că sufletul băiatului avea nişte cicatrici, dar firea lui dulce şi timidă o făcea să creadă că nu erau adânci. Simon supravieţuise şi îi era bine. Iar, la urma urmelor, asta era cel mai important.

Gândurile despre pruncia tristă a lui Simon fură curmate de ceilalţi bărbaţi. Unul câte unul, îşi lăsară farfuriile goale în faţa ei. Fiona presupuse că mormăielile lor când făcură asta se voiau a fi mulţumiri sau complimente. Era clar că se aşteptau ca ea să strângă după ei, ceea ce era iritant, dar nu neaşteptat. Totuşi, expresia

amuzată de pe chipul lui Sir Ewan avu asupra temperamentului ei efectul pe care l-ar fi avut nişte urzici asupra pielii. Numai faptul că Simon se oferi repede s-o ajute îl salvă pe acesta de o palmă zdravănă peste ureche. Mormăind în surdină, se apucă împreună cu Simon să strângă masa care îi fusese poruncit se gătească.

— Ce faci? îl întrebă Ewan pe Gregor, care privi atent în spate, în timp ce se îndepărtau de Fiona şi de Simon.

— Mă uit după primejdii, rosti tărăgănat Gregor şi râmji.

Ewan zâmbi vag.

— Am avut mare noroc că i-am găsit toate cuţitele. Şi bănuiesc că îi sunt dator lui Simon pentru faptul că a vorbit atât de repede, scăpându-mă de o chelfăneală.

Chicoti şi se simţi aproape la fel de surprins cum arăta Gregor.

— Ţi se pare amuzant faptul că arăta de parcă ar fi vrut să te spintece?

— Da. Asta-i o furie clară, curată. Ca a unui bărbat sau a unui flăcău. O pot vedea şi bănuiesc că, în curând, îmi voi da seama ce o stârneşte. Asta s-ar putea dovedi util.

Gregor încuviinţă din cap.

— Ai putea s-o faci să scape câte ceva dacă o înfurii.

— Posibil. E un plan mult mai bun decât al tău, adăugă el mormăind.

— Seducerea este o modalitate certă de a afla secrete de la o femeie, spuse Gregor. Dacă tu n-ai chef să încerci, eu m-aş…

— Nu! Ewan se mustră în sinea lui pentru că vorbise prea repede şi cu prea multă vehemenţă. Nu avem nevoie de alţi duşmani şi cred că vom căpăta câţiva dacă o folosim înainte de a fi răscumpărată.

Ewan decise că asta suna foarte rezonabil şi ignoră cu fermitate expresia amuzată a fratelui său.

— Fie ca tine. Să pun să fie păzită peste noapte? Nu prea sunt sigur cum s-ar putea face asta, dar cred că este nevoie. Am bănuiala că fata ne-ar putea pricinui multe necazuri dacă şi-ar pune mintea.

Ewan înjură încet în vreme ce se răsuci pentru a se uita la Fiona. Gregor avea dreptate. Trebuia păzită cumva. Nu avea să fie foarte greu să modifice programul santinelelor, pe care îl stabilise deja, pentru ca ea să fie supravegheată îndeaproape în timpul nopţii. Spre nemulţumirea lui, nu se putu hotărî să pună în aplicare acel plan de bun-simţ. Nu-i plăcea gândul ca vreun bărbat să fie atât de aproape de Fiona când ea dormea sau să aibă ocazia de a-i atrage interesul.

Se gândi posomorât că era nebunie pură. Şi o slăbiciune care îi putea pricinui foarte uşor multă durere. Dacă s-ar fi aflat la Scarglas, ar fi avut unde să se ducă, treburi pe care să le facă în încercarea de a şi-o scoate din minte. Acolo însă, nu avea unde să se ascundă.

Suspină şi îşi acceptă sentimentele contradictorii. Nu dorea ca alt bărbat să stea prea mult în preajma ei, aşa că avea s-o păzească el în timpul nopţii. Asta i-ar putea răspunde la câteva întrebări, ca de pildă cât de puternică era slăbiciunea lui şi cât de dificil avea să-i fie a lupta cu atracţia pe care o simţea faţă de ea. Pe de altă parte, era posibil să se dovedească a fi o noapte lungă de nesomn.

— O voi păzi eu, spuse el. Paza de noapte a fost stabilită deja. E mai uşor se las aşa cum este. Dar am nevoie de o bucată de funie.

— De funie? întrebă Gregor urmându-l pe Ewan spre locul unde se aflau proviziile lor. Ai de gând s-o legi?

— Asta ar fi cel mai bun lucru, dar nu. Pe lângă altele, nu-mi doresc să încerc să le explic oamenilor de ce, pentru a putea dormi, un bărbat de dimensiunile mele simte nevoia să lege o fetişcană atât de firavă. Doar o voi lega de mine, astfel încât să nu poată s-o şteargă în timpul nopţii.

Fără a-i mai adresa alt cuvânt lui Gregor, Ewan porni spre Fiona, care tocmai termina strânsul mesei. Ochii ei minunaţi se lărgiră la vederea funiei, apoi se îngustară. Înainte să apuce să se retragă, el îi prinse ambele încheieturi fine în strânsoarea unei singure mâini. Văzu cum unul dintre picioare i se încordează în timp ce şi-l retrăgea încet spre spate.

— Nu voi fi deloc mulţumit dacă mă loveşti, rosti el tărăgănat, trăgând-o către locul unde Gregor se grăbi să întindă o pătură pe care ei să doarmă.

— Ei bine, asta cu siguranţă mă va face să mă tângui mai toată noaptea, rosti Fiona renunţând la inutilele încercări de a-şi elibera încheieturile. Strânsoarea bărbatului nu era chiar dureroasă, dar era de nescăpat din ea. Ce anume plănuieşti să faci cu funia aia?

Ewan nu răspunse. Îi legă încheieturile cu un capăt, iar celălalt capăt îl legă de una dintre încheieturile lui. După ce verifică nodurile, se uită în ochii lui. Fiona avea o expresie de parcă ar fi vrut să-i lege funia de gât şi să-l stranguleze – încet. El se întrebă de ce situaţia i se părea amuzantă şi decise că dorinţa îi tulbura minţile.

În timp ce el o împingea cu blândeţe, dar ferm pe pătură, Fiona îl făcu încet în toate felurile care îi trecură prin cap. Se întinse lângă ea, apoi trase o altă pătură peste ei. Când îşi puse un braţ sub cap, iar pe cel de care erau legate mâinile ei, pe stomac, ea se văzu silită să se răsucească pe o parte, cu faţa la el.

— Bănuiesc că n-ai crede jurământul meu că nu voi încerca să fug, nu-i aşa? întrebă ea foindu-se puţin, într-o încercare zadarnică de a-şi găsi o poziţie confortabilă.

— Nu. Nu ştiu cine eşti, iar tu nu ai de gând să-mi spui, nu-i aşa, Fiona Zece-Cuţite?

Ea aproape că zâmbi auzind porecla pe care i-o dăduse el, apoi se strâmbă. Fiona Unsprezece-Cuţite ar fi fost mai bine, fiindcă asta ar fi însemnat să mai aibă unul pe undeva şi să poată tăia funia. Desigur, existau lucruri mai rele pe care el le-ar fi putut face pentru a se asigura că ea nu-i va pricinui necazuri în timpul nopţii, însă aşa avea să-i fie greu să doarmă.

La fel şi din cauza apropierii forţate, lucru de care îşi dădu seama, devenind brusc conştientă de câteva aspecte deconcertante. Trupul lui mare şi puternic era foarte aproape de al ei. Era încântător de cald şi mirosea frumos, a curat, şi avea şi un parfum personal pe care ea îl consideră primejdios de atrăgător. Fiona îşi aminti de lupta

lor în timp ce el o căuta de arme. Îmbujorarea îi coloră obrajii când îşi dădu seama că dorea să simtă din nou pe trup mâinile acelea mari, doar că, de data aceea, încet şi mângâind-o. Era o nebunie, dar ştiu instinctiv că avea să-i fie foarte greu să se vindece de ea.

Închise ochii şi încercă să-şi redeştepte frica de străini, de bărbaţi, pe care perversiunea lui Menzies o sădise în ea, însă nu reuşi. Din motive neştiute, inima ei nu-i îngăduia să se teamă de acel bărbat mare şi smead. Sentimente pe care nu le mai simţise niciodată, pentru niciun bărbat, se trezeau la viaţă în ea. O parte din ea dorea să lase acele sentimente să se intensifice. Partea mai lucidă voia să le îngroape. Nu doar că era un moment foarte prost să descopere că putea fi atrasă de un bărbat, ba chiar că putea avea o pasiune pentru unul, dar se putea dovedi o alegere extrem de neînţeleaptă. După ce blestemă în gând îndelung şi cu asprime, Fiona se strădui să-şi alunge din minte toate gândurile tulburătoare. Poate că, după ce dormea puţin, avea să poată găsi puterea de a se controla şi a vedea totul mai limpede.

Ewan riscă să se uite la femeia de care era legat. Privirea lui zăbovi când îşi dădu seama că ea dormea. Blândeţea pe care somnul o adusese pe chipul ei şi lumina lunii o făceau şi mai frumoasă. Înjură în gând când fu silit să admită că s-ar fi putut uita vreme îndelungată la micul chip în formă de inimă fără a se sătura. Ewan ştia că mulţi bărbaţi ar fi considerat-o urâtă din cauza cicatricilor de pe obraji, dar, după părerea lui, acestea nu-i afectau frumuseţea.

Îşi încleştă pumnii, luptându-se cu dorinţa de a o atinge pe Fiona. Amintirea căldurii mătăsoase a pielii ei sub palmele lui când o căutase de arme era greu de alungat. „Nu, este imposibil”, recunoscu el. Tânjea să simtă din nou acea căldură, să zăbovească asupra ei, de la tălpile micilor ei picioare până la fruntea netedă.

Curând, chiar şi numai gândul de a o atinge îl excită atât de tare, încât deveni dureros. Ewan îşi dorea să-i simtă sânii fermi şi rotunzi cuibărindu-se în palmele lui. Îşi dorea

ca picioarele ei lungi şi puternice să-i cuprindă talia. Îşi dorea cu disperare se audă strigându-i numele, cuprinsă în vâltoarea pasiunii pe care el avea să o deştepte în ea.

Era o nebunie. Visurile unui prost. Era mare, întunecat la chip şi ca stare de spirit şi plin de cicatrici. Femeile nu se înghesuiau în jurul lui aşa cum făceau cu Gregor. O dată pe an, îşi petrecea o noapte cu o prostituată, care îi luă banul şi niciodată nu-i cerea să revină cât mai curând. Dacă o femeie îi strigase vreodată numele, o făcuse de frică.

Ewan închise ochii şi îşi jură că va înăbuşi acea atracţie. Din mai multe motive, decisese să rămână celibatar. Dacă nu era atent, dacă nu-şi controla sentimentele, se temea că încântătoarea lui ostatică îl putea face cu uşurinţă să se răzgândească, îl putea face să încerce să capete ceva ce nu va putea avea niciodată.

Capitolul 3

Fiona visă cum calul ei o azvârlea din şa şi fugea, lăsând-o în voia sorţii. Se întrebă încruntându-se de ce simţea că năbădăiosul animal o aruncase din şa, iar apoi, căzuse pe ea. Mai mult adormită decât trează, deschise ochii, dar nu văzu nici iarbă, nici pământ stâncos, ci doar o pătură. Ceea ce nu avea niciun sens. Oamenii nu lăsau pături întinse pe jos pentru cei pe care caii îi dădeau jos de pe ei.

Silindu-se să-şi alunge somnul, Fiona ridică o mână pentru a se freca la ochi, dar nu reuşi decât să caşte gura a mirare. Încheieturile îi erau legate. O fracţiune de secundă mai târziu, memoria îi reveni, iar mintea i se limpezi. Deasupra ei, apăsând-o de nu mai putea respira, nu era un cal, ci cel care o luase prizonieră.

Încercă se să elibereze de sub trupul lui, dar el o ţintuise cu fermitate pe pătură. Nu reuşi decât să-l excite suficient pentru a-l face să-şi schimbe poziţia puţin. Fiona aproape că icni cu putere când îşi dădu seama ce anume o

împungea în spate. Nu doar că un bărbat foarte mare o zdrobea, ci un bărbat foarte mare şi foarte excitat o zdrobea. Deşi îşi spuse că inima îi bubuia din cauza fricii, ştia că se minţea singură. Simţea o oarecare alarmare pentru că bărbatul părea impresionant de bine dotat. Totuşi, ceea ce o supăra cu adevărat era dorinţa bruscă de a-şi mişca şoldurile pentru a-l împinge îndărăt. Era evident că o noapte de somn nu-i băgase minţile în cap.

Când îl simţi frecându-şi nasul de gâtul ei, o căldură ciudată îi inundă trupul, în timp ce savura senzaţia, avu impresia că o aude pe soţia fratelui ei spunându-i râzând că, adesea, unui bărbat i se scoală odată cu soarele.

Sângele i se răci în vene. Probabil că Sir Ewan nici măcar nu era complet treaz. Pur şi simplu, i se sculase odată cu soarele, simţise alături un trup de femeie cald şi plănuia să-l folosească. Supărată, se gândi că, dacă tot se freca de ea, măcar să ştie de cine se freca.

— Dă-te jos de pe mine, bou mare ce eşti! murmură ea mişcându-şi toate părţile din corp neimobilizate în încercarea zadarnică de a-l da la o parte. Nu pot să respir.

Ewan deschise ochii şi se uită la femeia pe care era întins. Dormise puţin, aşa că era obosit, dar se trezi rapid când îşi dădu seama în ce poziţie se afla. Pe toţi dracii, îşi frecase nasul de gâtul ei, iar mădularul îi era tare ca piatra. Ba chiar mai rău, era evident că şi-l frecase de adorabilul ei funduleţ. Poziţia în care se aflau era delicios de sugestivă, iar el tremura puţin din cauza intensităţii dorinţei. Înjurând în barbă, se dădu jos de pe ea atât de brusc, încât îi smuci cu putere încheieturile legate.

— Pardon, murmură el şi, auzind că oamenii lui începeau să se foiască, se întinse pentru a o dezlega.

Fiona se ridică încet în şezut şi trase adânc aer în piept de câteva ori, pentru a se calma. Avea sentimentul neliniştitor că va trece multă vreme până să poată uita senzaţia provocată de apăsarea acelui trup mare, puternic şi foarte excitat. Gândul o înspăimântă şi o enervă în acelaşi timp. Nu numai că nu ştia nimic despre acel bărbat, dar era un moment foarte prost pentru ca ea să simtă o

asemenea atracţie sau să se îndrăgostească, sau indiferent ce Dumnezeu i se întâmpla. În vreme ce se ridica, îşi îndreptă ţinuta şi porni spre copaci, se gândi furioasă că deja erau prea mulţi bărbaţi în viaţa ei.

— Unde crezi că te duci? vru el să ştie sărind în picioare şi pornind după ea.

— E dimineaţă. Care este primul lucru pe care îl fac majoritatea oamenilor după ce se trezesc, prostule?

Auzindu-l venind în continuare după ea, se răsuci pentru a-l înfrunta şi fu încântată când el se retrase un pas.

— N-am nevoie de asistenţă.

— Dar ai nevoie să fii păzită. Îi petrecu repede un capăt al funiei, pe care încă o avea în mână, în jurul încheieturii, îl legă, apoi legă celălalt capăt de a lui. Ei bine, ce-i? Mergi mai departe.

Aproape că se retrase încă un pas când ea se uită urât la el.

Preţ de o clipă scurtă, Fiona se gândi să nu o facă. Ar fi fost umilitor să se uşureze în timp ce el se afla atât de aproape. Din păcate, vezica plină îi dădea limpede de înţeles că avea să regrete decizia şi că avea să fie şi mai umilitor dacă nu se grăbea. Murmurând înjurături la adresa tuturor bărbaţilor, o luă iarăşi din loc, încruntându-se la spinarea lui când el preluă conducerea.

Câteva minute mai târziu, aflându-se de o parte a unor tufe încâlcite, în timp ce el era de cealaltă parte, Fiona se întrebă de ce era atât de deranjată de toată treaba. Fusese crescută de cei cinci fraţi ai ei, iar la Deilcladach nu existaseră mai deloc rafinament şi delicateţe în primii 13 ani ai vieţii ei. Când sosise Gillyanne, purtarea lor necizelată se ameliorase, dar se îndoia că cineva i-ar considera rafinaţi pe fraţii MacEnroy. Faptul că îşi rezolva o necesitate a trupului în timp ce altcineva o putea auzi n-ar fi trebuit s-o deranjeze prea tare. Dar o deranja atât de mult, încât, deşi simţea o nevoie disperată, nu reuşi să se uşureze până când nu-l auzi pe el făcând acelaşi lucru. Când devenise o floare atât de delicată printre femei? Fiona se rugă ca brusca ei sensibilitate să nu fie pricinuită de

faptul că avea vreo dorinţă dementă de a-i plăcea acelui bărbat.

— Trebuie să mă spăl, spuse ea când el începu s-o tragă spre tabără.

Ewan se uită la ea şi se întrebă de să i se părea atât de fermecătoare când se încrunta la el.

— Înţelegi, nu-i aşa, că eşti ostatică, nu musafiră?

Fiona se uită insistent la funia care o lega de el, apoi îl privi din nou.

— Cred că puţina şi slaba mea minte de femeie a început să priceapă asta. Dar tot vreau să mă spăl.

— Cred că cine te-a crescut a ţinut prea lejer frâiele, mormăi el conducând-o spre un mic pârâu aflat la câţiva metri distanţă.

— Eu cred că am fost crescută perfect.

Ignoră mormăitul lui şi încercă să ignore şi funia de la încheietură când îngenunchează amândoi pe malul pârâului pentru a-şi spăla feţele şi mâinile. Fiona scoase din buzunar un mic pătrat de pânză brodată, pe care Gilly insista să-l aibă la ea permanent, şi îl muie în apa rece. Tocmai îşi freca dinţii cu el când presentimentul unei primejdii iminente o făcu să se încordeze. O clipă mai târziu, în timp ce privea printre copaci, căutând vreun semn al motivului care o alarmase, îl simţi şi pe Ewan încordându-se.

— Duşmani? întrebă ea în şoaptă, ridicându-se împreună cu el. Atât de aproape de pământurile tale?

— De fiecare parte şi după toate colţurile, murmură el. Cât de repede poţi fugi?

— Dacă n-am fi legaţi, te-aş întrece până în tabără.

— Dacă ţii pasul cu mine e suficient deocamdată.

Printre copacii deşi de pe malul celălalt al pârâului, zări o rază de soare reflectându-se în metal. Acum!

Nu alergaseră prea mult când Fiona i-o luă puţin în faţă, iar Ewan îşi dădu seama că ea nu se lăudase degeaba. Nu era doar rapidă, ci şi agilă, evitând sprintenă sau sărind peste orice obstacol din calea lor. În clipa când ajunseră în tabără, desfăcu funia de la încheietura ei şi, pe un ton tăios, le ceru oamenilor să se pregătească de atac. O împinse pe

Fiona spre Simon şi îi ceru tânărului să o păzească şi să o protejeze.

Fiona îşi reprimă protestul când Simon o trase spre un loc de lângă cai, în spatele lui Ewan şi al oamenilor săi. Nu era un moment potrivit pentru a se certa în privinţa dreptului şi capacităţii ei de a se apăra singură. Totuşi, îşi dorea să fi avut sabia ei. Nu i se părea în regulă să stea acolo complet neînarmată, un băieţandru de doar 16 primăveri fiind singurul ei scut împotriva unui inamic care era posibil să ajungă la ei.

Duşmanii intrară în tabără un moment mai târziu. Năvăliră din pădure din două direcţii, atât de rapid şi de silenţios, încât Fiona fu stupefiată de faptul că cei din clanul MacFingal nu avură nici măcar o clipă de ezitare primejdioasă. În schimb, răspunseră atacului cu o viteză şi o ferocitate care îi stârni veneraţie. Cu toate că Simon făcea o treabă admirabilă având grijă ca nimeni să nu se apropie de ei, Fiona făcea acelaşi lucru. Era atentă în special la cai. Poate că nu era un raid, dar asta n-ar fi oprit pe nimeni să nu încerce să fure orice îi pica la mână.

Bărbaţii MacFingal îşi decimau cu eficienţă inamicii, cu toate că erau aproape trei la unu, iar Fiona începu să se relaxeze. Detesta luptele şi vărsarea de sânge, dar fu mulţumită că bărbatul care o luase prizonieră şi oamenii lui erau atât de pricepuţi. Indivizii aceia nu veniseră cu gânduri paşnice, ci ca să ucidă. Ceea ce o tulbura era ce implica acea pricepere a clanului MacFingal. Se părea că erau mult prea obişnuiţi cu faptul că alţii încercau să-i omoare. Dacă rămânea cu ei, putea avea un paradis pe care Menzies nu-l putea găsi, dar se părea că n-ar fi fost un paradis foarte sigur.

Exact când inamicii începură să se retragă, Simon înjură şi o împinse mai ferm în spatele lui. Un bărbat uriaş, împuţit şi hirsut veni în fugă spre ei, oprindu-se la o distanţă puţin mai mare decât lungimea sabiei lui Simon. Individul rânji, dinţii stricaţi zărindu-i-se prin barba unsuroasă. Fiona se încordă când îşi dădu seama că niciunul dintre bărbaţi nu-şi dăduse seama că unul dintre

duşmani trecuse pe lângă ei. Instinctul îi spuse că, în ciuda tinereţii lui, Simon se pricepea să mânuiască sabia, dar se confrunta cu un om cu aproape 30 de centimetri mai înalt şi cu vreo 20 de kilograme mai greu.

— Renunţă, flăcăiaş. Chiar nu mă poţi învinge, mârâi individul.

— Să te învinge va fi floare la ureche, rosti tărăgănat Simon.

Fiona trebui să admită că, pentru un băiat atât de dulce, Simon era capabil de un zâmbet impresionant de înfricoşător.

— Eşti un vierme tare lăudăros. O să te spintec, iar apoi, o s-o călăresc pe fetişcană pe leşul tău însângerat.

Ceva din felul în care Simon îşi mută greutatea de pe un picior pe altul îi spuse Fionei că lupta era pe cale să înceapă. Blestemându-şi neputinţa, se îndepărtă de Simon, nedorind să-l stânjenească în vreun fel. Prima ciocnire a săbiilor celor doi o făcu să tresară, în ciuda celorlalte sunete ale bătăliei care îi asaltau urechile. Simon îşi dezvălui repede priceperea în defavoarea celuilalt, însă ea ştia că era posibil să nu fie suficient. Dacă adversarul lui, mai puternic şi mai mare, rezista suficient de mult, îl putea epuiza pe Simon. Şi mai era şi simplul fapt că Simon avea numai 16 ani şi nu avea cum să fi dobândit experienţa în luptă a duşmanului său.

Începu să se gândească la o modalitate de a-l ajuta. Armele ei erau lângă cai, dar ea rezistă tentaţiei de a se duce după ele. Nu doar că s-ar fi expus riscului traversând neînarmată un spaţiu deschis, în toiul luptei, dar, dacă Simon ar fi simţit-o că pleacă, i-ar fi distras în mod fatal atenţia.

Un ţipăt al lui Simon o făcu să se concentreze din nou asupra lui. Sângera din ceea ce părea a fi o rană serioasă la braţ. Cu toate că nu era mâna cu care ţinea sabia, pierderea sângelui avea să-l slăbească rapid. Se rugă cu fervoare şi se uită din nou în jur, încercând să găsească ceva ce putea fi folosit ca armă, dar, în clipa aceea, auzi un geamăt şi o bufnitură în dreapta ei. Rănit în luptă, unul

dintre duşmani se îndepărtase şi, din cauză că pierduse sânge, se prăbuşise la mică distanţă. Era un răspuns destul de sinistru la rugăciunea ei, dar nu avea de gând să refuze. Fără nicio ezitare, Fiona luă sabia şi pumnalul bărbatului prăbuşit.

Exact când reveni lângă Simon, îl văzu clătinându-se. Tânărul nu se ferise suficient de repede de sabia adversarului său şi se alesese cu o rană în pântec. Simon căzu în genunchi, iar inamicul lui zâmbi. Felul în care individul se pregăti să-şi repeadă sabia îi spuse Fionei că intenţiona să-i reteze lui Simon capul de pe umeri. Fiona nu ezită. Îşi înfipse sabia între coastele bărbatului uriaş. Când acesta ţipă şi se răsuci să se uite la ea, îi implântă pumnalul în inimă. Omul făcu un pas îndărăt, apoi căzu încet, privirea lui nedezlipindu-se de pe chipul ei.

Fiona se cutremură din pricina a ce făcuse, deşi nu avusese încotro. Privi cum viaţa dispare din ochii bărbatului şi făcu un mare efort să nu vomite. Era sigură că asta avea să-i bântuie visele vreme îndelungată.

Încet, realiză că bătălia se sfârşise şi se întrebă cât de mult se holbase la cumplitul rezultat al isprăvii ei. Fiona se sili să-şi îndrepte atenţia spre Simon, care stătea în continuare îngenuncheat. În vreme ce se lăsa în genunchi lângă el, Ewan şi Gregor veniră în fugă lângă ei. Fiona presupuse că, după ce avea să-şi revină din groaza de a fi ucis un om, va aprecia expresiile de stupefacţie şi respect cu care cei doi bărbaţi se uitau la ea.

— Puneţi-l pe Simon pe o pătură şi dezgoliţi-i rănile, spuse ea ridicându-se în picioare. Voi avea nevoie de săculeţul de piele de la şaua mea. În el se află ce îmi trebuie pentru a-i trata rănile. Mă întorc imediat.

Fugi în pădure, ştiind că nu se va mai putea abţine mult timp să nu vomite.

— N-ar trebui să te duci după ea? întrebă Gregor luându-l pe Simon în braţe.

— Nu, se va întoarce, răspunse Ewan îndreptându-se spre cai ca să ia cele de trebuinţă pentru îngrijirea lui Simon. Se va întoarce pentru a avea grijă de Simon.

Ewan se simţi puţin surprins de certitudinea pe care o simţea în această privinţă.

— Ei bine, dacă are de gând să-l îngrijească, de ce a fugit?

— Bănuiesc că s-a dus să-şi verse maţele într-un tufiş.

— Ah, şi eu făceam la fel când eram un băietan.

Până când el şi Gregor îi scoaseră cămaşa lui Simon şi îl întinseră pe o pătură, băiatul păru să-şi revină puţin.

— S-a mişcat ca fulgerul, spuse el cu glas răguşit, în vreme ce Ewan îi ştergea sângele de pe piept.

— Da, a fost rapidă, fu Ewan de acord, încântat să vadă că rănile erau superficiale.

— Te-am dezamăgit. Dacă n-ar fi găsit armele alea, ar fi murit după ce tipul ăla m-ar fi terminat.

— Nu m-ai dezamăgit. Individul era mai mare, mai puternic, mai călit în lupte şi avea braţul mai lung decât al tău. Tu ai priceperea de a câştiga într-o luptă cu un adversar egal sau într-o luptă dreaptă. Mai trebuie să înveţi cum să câştigi într-o luptă inegală sau nedreaptă. De îndată ce te vei vindeca, vom începe lecţiile.

Ewan o văzu pe Fiona întorcându-se. Avea pasul ferm, dar era palidă, iar când se apropie, văzu că plânsese. Fu bucuroasă să constate că leşul bărbatului ucis de ea fusese luat de-acolo. Trebuia să aibă mâna fermă şi mintea limpede pentru a-l trata pe Simon.

— Mi-ai salvat viaţa, începu Simon când Fiona îngenunche lângă el, însă ea îl făcu să tacă punând cu blândeţe un deget pe buzele lui.

— Tu te-ai interpus între o sabie şi inima mea. Era de datoria mea să am grijă să nu mori din pricina asta. Acum hai să ne ocupăm de rănile astea micuţe.

— Ştii ceva despre tratarea unor astfel de răni? întrebă Ewan.

— Da, am învăţat multe de la Gilly şi neamul ei, răspunse ea cu blândeţe, în timp ce curăţa cu delicateţe rănile lui Simon, având grijă să nu rămână mizerii sau resturi de ţesătură care să provoace infecţii. Nu sunt răni foarte adânci şi au sângerat liber, curăţându-se singure.

Puţină alifie, câteva cusături şi ceva odihnă până se vor închide, şi totul ar trebui să fie bine.

— Poate fi transportat după ce îl coşi?

— Cât de mult e de mers şi cât de dificil este terenul?

Fiona ştia că cel mai bine era ca Simon să aibă parte de odihnă câteva zile, înainte de a fi transportat, dar înţelegea că siguranţa lor impunea plecarea de-acolo.

— Aproape o jumătate de zi, dar terenul nu e dificil. Dacă ar sta pe o targă, nu i-ar fi prea greu.

— Este neapărat nevoie să plecăm acum? Ţineţi-l nemişcat, vă rog. Mă tem că o să te ardă puţin, Simon. De îndată ce Gregor şi Ewan îl ţintuiră pe Simon pe pătură, Fiona îi spălă rănile cu *uisge beatha*[3]. Ah, bine că asta l-a făcut să leşine.

— De ce ai turnat aia pe rănile lui?

— S-a dovedit că este de ajutor. Rănile par să nu se infecteze când le speli cu băutură. Acum, v-aş ruga să fiţi amabili şi să-l ţineţi nemişcat cât îl cos.

Ewan urmări abilitatea cu care ea lucră, cusăturile fiind făcute repede, dar îngrijit. Simon urma să aibă cicatrici, dar, deoarece cusăturile ei erau mici şi egale, nu aveau să fie urâte şi zimţate ca ale lui. Eficienţa rapidă cu care ea lucra îl convinse că nu minţise şi nu se lăudase în van când spusese că avea cunoştinţe despre tămăduire. Apoi, Ewan îşi aminti de întrebarea ei în privinţa necesităţii transportării lui Simon.

— Oamenii care ne-au atacat erau din clanul Gray, zise el în vreme ce ea termina cusăturile şi începu să acopere rănile lui Simon cu alifie. Unii au fugit. Este posibil să se fi dus să adune alţi oameni şi să se întoarcă în câteva ore. Acum, că ei ştiu că suntem aici, exact asta vor face.

— Deci, nu a fost un atac plănuit?

Legă bandajul cu care înfăşurase rana de la braţul lui Simon şi, cu ajutorul lui Gregor, începu să bandajeze abdomenul tânărului.

— Nu, cred că au dat întâmplător peste noi. Totuşi, sunt sigur că sunt nerăbdători să încerce din nou.

---

3 Apa vieţii, numele vechi al whisky-ului (n.tr.)

— Atunci, vom pleca. Am putea să-l punem pe Simon pe o targă fără ca asta să ne întârzie prea mult?

— Da, asta am plănuit să facem. De-aia am spus că ne va lua o jumătate de zi să ajungem la Scarglas.

Fiona încuviinţă din cap şi se ridică.

— Puneţi pături pe targă, ca să fie cât se poate de moale şi legaţi-l de ea. Asta va atenua zdruncinăturile. Îşi luă săculeţul de pe jos. Vreau să văd dacă mai sunt şi alte răni care trebuie îngrijite.

— Doar câteva superficiale. Am avut noroc. N-am pierdut pe nimeni. Am aflat din timp şi am putut să ne pregătim.

Ewan o privi îndreptându-se spre oamenii lui, în timp ce el porunci ca doi dintre ei să facă o targă pentru Simon. Fiona suferea din pricina a ceea ce făcuse. Vedea asta în ochii ei, auzea în vocea ei. Cu toate că cineva o învăţase să se lupte, şi o învăţase bine, Ewan era sigur că ea nu mai ucisese pe nimeni.

Suspină simţind şi regret, şi furie. Ea ajunsese să aibă mâinile pătate cu sânge din cauza familiei lui. Tatăl lui îl convinsese că erau înconjuraţi de duşmani, iar dintre ei, prea multora le-ar fi plăcut să scape lumea de oricine afirma că Scarglas era căminul său. Ewan nici nu-şi mai amintea când – admiţând că se întâmplase vreodată – putuse să-şi petreacă o zi sau măcar o oră fără a fi atent dacă nu urma să fie atacat. Era greşit s-o târască în mijlocul tuturor acelor necazuri, însă nu avea de ales. Nu o putea lăsa să rătăcească de una singură într-un ţinut primejdios şi nici nu putea refuza clanului său şansa de a obţine foarte necesara răscumpărare în schimbul ei. Cel mai bun lucru pe care îl putea face era să se asigure că şederea ei pe acele pământuri sălbatice nu avea să fie de lungă durată.

În vreme ce ajuta la pregătirea târgii pentru Simon, se gândi că asta nu avea să fie uşor dacă ea continua să refuze să le spună cine şi de unde era. Lui Ewan îi trecu prin minte s-o ameninţe, s-o sperie pentru a afla ce dorea să ştie, însă alungă repede ideea. Nu numai că se îndoia că ar avea succes astfel, din moment ce nu şi-ar fi putut pune în

practică ameninţările, dar mai era un motiv pentru care nu credea că ar funcţiona. Instinctul îi spunea că ameninţările şi intimidarea fie nu ar fi crezute de Fiona, fie i-ar întări hotărârea de a nu-i zice nimic.

Când fură gata de plecare, Ewan se pomeni cu o altă problemă. Ar fi fost simplu de rezolvat, dar sentimentele lui contradictorii o făceau dificilă. Fiona trebuia să călărească cu cineva, dar constată că nu-i convenea ca ea să împartă şaua cu vreunul dintre oamenii lui. Înjurând în sinea lui, o urcă în şaua lui şi încălecă în spatele ei. Fără îndoială, faptul că ea era atât de aproape de el avea să facă drumul până la Scarglas lung şi inconfortabil. Din păcate, bănuia că s-o vadă călărind în braţele altui bărbat ar fi fost şi mai rău.

După doar o oră în care simţi trupul ei zvelt lipit de al lui şi parfumul ei dulce ori de câte ori inspira, Ewan ajunse la concluzia că trebuia să se distanţeze sau să îşi distragă atenţia.

— Astăzi a fost prima oară când ai participat la o luptă?

— Da, răspunse Fiona făcând eforturi pentru a-şi reprima dorinţa de a se sprijini de el. Am mai văzut câteva lupte neimportante, am rănit unul sau doi bărbaţi, dar niciodată n-am ucis pe cineva.

Se cutremură când în minte îi apăru imaginea ochilor goi ai omului.

— Se pregătea să-i reteze capul lui Simon.

— Ştiu. Simţindu-se înfrigurată, iar spatele durând-o din pricina efortului de a păstra o cât de mică distanţă faţă de el, Fiona începu să se relaxeze precaută. N-am avut de ales. Chiar dacă aş fi putut suporta gândul de a-l lăsa pe Simon să moară, tot ar fi trebuit s-o fac. După ce Simon ar fi căzut, individul m-ar fi atacat pe mine. Suspină şi se sprijini puţin mai mult de pieptul larg al lui Ewan. M-am temut mereu că voi ezita când va trebui să ucid pe cineva.

— Dar n-ai ezitat.

— Nu, Dumnezeu să mă ierte, n-am ezitat. Fratele meu a avut dreptate. Când m-am confruntat cu cineva care voia să mă omoare sau să omoare pe cineva care voiam să

trăiască, am reuşit să găsesc voinţa de a face ce trebuia. Dar îmi doresc să nu fi avut dreptate în privinţa felului cum aveam să mă simt după ce primejdia trecea.

— Îţi vei reveni. Fratele tău pare un *laird* înţelept.

Ea râse încetişor, simţind oboseala îngreunându-i braţele şi picioarele.

— Nu este înţelept întotdeauna, dar ştie ce să facă pentru ca noi să fim în siguranţă.

Fiona avu neplăcuta senzaţie că tocmai îi dăduse lui Ewan un mic indiciu în privinţa identităţii ei, dar era prea obosită pentru a-şi face griji. Un mic indiciu nu avea să-l ajute prea mult, iar ea avea să fie mai precaută pentru a evita eventualele capcane. Prea multe mici indicii scăpate din neatenţie puteau alcătui rapid o parte din întreg, suficientă ca să pună capăt jocului ei. După ce se va odihni, va încerca să-şi amintească tot ce era posibil să fi spus deja şi va fi mai prudentă în răspunsurile şi conversaţiile cu toată lumea. Închise ochii şi se rugă ca epuizarea să ţină la distanţă visele rele măcar pentru scurt timp.

Ewan se strâmbă când trupul lui reacţionă imediat la atingerea trupului delicat al femeii care se sprijinea de el. Fiona nu era prea pricepută la înşelătorii. Nu putea păstra pentru ea întregul adevăr. Nu va avea nevoie de ameninţări ca să afle adevărul, ci doar de timp. Când se va simţi în largul ei, Fiona avea să vorbească, fiind incapabilă să-şi ţină gura aşa cum dorea. El avea să le atragă tuturor atenţia să asculte cu grijă tot ce spunea ea. Va dura ceva vreme, dar era sigur că, frântură cu frântură, Fiona va dezvălui cine era, din ce clan făcea parte şi de unde era. Când îi cuprinse cu un braţ talia firavă, pentru ca ea să nu-şi piardă echilibrul, îşi spuse că era mulţumit. Îşi spuse cu fermitate că va fi bucuros să o vadă plecând şi ignoră mârâitul vocii interioare, care îi zicea că minţea.

Capitolul 4

„Intimidant” fu primul cuvânt care îi veni Fionei în minte când văzu pentru prima dată Scarglas. „Întunecat, sinistru şi singuratic” fură următoarele. Felul în care se înălţa în faţa lor, rece şi cumva ameninţător, declanşă o amintire în mintea Fionei. O făcu să se gândească la vrăjitorie şi crimă, dar nu-şi dădu seama de ce. Dacă auzise vreodată de Scarglas sau de clanul MacFingal, amintirea refuza cu încăpăţânare să se concretizeze în clipa aceea.

Scarglas Keep se afla pe o mică colină din mijlocul unui câmp brutal de pustiu. Zidurile sale exterioare erau groase şi înalte. Un şanţ lat înconjura acele ziduri, iar ea se gândi că, probabil, era primejdios de adânc. La câţiva metri în exteriorul şanţului se afla o ridicătură de pământ de un stat de om, care înconjura castelul – o altă barieră de care un inamic trebuia să treacă pentru a ajunge la zidurile primejdios de înalte. În depărtare, în linie directă cu cele patru colţuri ale fortăreţei, văzu vârfurile a patru turnuri de veghe din lemn. Totul la Scarglas vorbea despre un asediu permanent.

Poteca de pe ridicătură de pământ era lată doar cât să treacă o căruţă. Fiona nu se miră să constate că podul de peste şanţ era la fel de lat. Niciun inamic nu s-ar fi putut apropia în număr mare de porţile consolidate cu fier de la Scarglas. Relativ îngusta fâşie de pământ dintre şanţ şi ziduri era împânzită cu mici colibe de piatră. Fiona îşi dădu seama că reprezentau un alt obstacol. Chiar dacă acoperişurile de stuf erau incendiate, acest lucru i-ar fi afectat mai mult pe atacatori decât pe apărători, iar ea se îndoia că focul ar fi făcut vreun rău pereţilor.

Se întrebă de când avea MacFingal fortăreaţa Scarglas. Pentru a construi aşa ceva era nevoie de mulţi ani şi de mulţi bani, ceva ce puţini scoţieni aveau. Iar dacă clanul se afla pe acele pământuri de mult timp, de ce nu auzise niciodată de el? Fiona ştia că nu avea prea multe cunoştinţe în privinţa diverselor clanuri, dar, cu siguranţă, despre un clan atât de războinic s-ar fi vorbit. Totuşi, ea nu auzise nici măcar o vorbă despre el sau nu-şi amintea să fi auzit ceva.

Întrezărirea unui sat la nord de fortăreaţă şi a unui ciudat cerc de pietre înalte la sud îndulciră asprimea Locului, dar nu prea mult. Fiona îşi reprimă un fior când intrară pe porţi. Cu certitudine, Scarglas era suficient de puternic pentru a o apăra de Menzies dacă avea s-o găsească vreodată acolo. Din păcate, se părea că, ascunzându-se de un om, se punea în calea multor altora care doreau să radă acel loc de pe faţa pământului. Poate că venise vremea să-şi regândească planul.

Exact când Ewan o puse jos, un bărbat înalt se năpusti afară din castel. Trânti de perete uşa grea decorată ameninţător cu ţepuşe de fier, de parcă ar fi fost uşoară ca un fulg. Cu toate că avea părul alb, asemănarea cu Ewan era evidentă. Fiona se pregăti să-l cunoască pe omul care se părea că îşi făcea copii şi duşmani cu egală nepăsare. O irită faptul că el o ignoră complet.

— Te-ai bătut, nu-i aşa, băiete? întrebă bărbatul aruncându-i doar o privire lui Simon. L-ai pierdut pe băieţandru, aşa-i?

— Nu, Simon este doar rănit, răspunse Ewan. Clanul Gray ne-a atacat.

— V-au întins o capcană?

— Nu. Cred că ne-au întâlnit întâmplător şi au crezut că au destui oameni pentru a ne înfrânge.

— Ha! Ăştia din clanul Gray au fost întotdeauna nişte proşti. Văd că ai luat o prizonieră, nu? Bărbatul se încruntă la Fiona. Nu prea seamănă cu ei.

— N-am luat-o de la ei… începu Ewan.

— Ah, deci, în sfârşit, ţi-ai găsit o mireasă. Asta mă bucură, flăcăule. Începeam să-mi fac griji.

Fiona remarcă fierbinţeala unei îmbujorări întunecând obrajii lui Ewan.

— Pentru ce vă făceaţi griji? întrebă ea, dar ambii bărbaţi o ignorară.

— Nu e mireasa mea. Am găsit-o rătăcind pe jos. Am decis s-o ţinem prizonieră până ne spune din ce clan este. Apoi, vom cere o răscumpărare în schimbul ei. Remarcând expresia necuviincioasă care apărea în ochii tatălui său în

timp ce o studia pe Fiona, Ewan o apucă de un braţ şi o trase puţin mai aproape de el. Tată, ea este Fiona. Fiona, el e tata, Sir Fingal MacFingal.

— Fiona şi mai cum? De unde? întrebă Sir Fingal încruntându-se la Fiona.

Şi Fiona se încruntă la el.

— Doar Fiona. Deocamdată, doar atât sunt dispusă să spun.

— Aş zice că-i mai bine că nu-i mireasa ta, Ewan, rosti Sir Fingal uitându-se la Fiona într-un fel care o făcu să-şi dorească a-i trage o palmă. E prea mică, este îmbrăcată ca un băieţandru firav şi are cicatrici.

Nu-i fu uşor, dar Fiona rezistă impulsului de a-şi acoperi cu palmele cicatricile de pe obraji. Individul o insulta, era arogant şi mojic, dar nu acela era motivul pentru care începea să-l displacă profund. În schimb, felul în care se purtase în privinţa lui Simon o făcuse să-şi dorească să-l lovească. Sir Fingal păruse total neimpresionat de faptul că băiatul, propriul fiu, era posibil să fi fost mort. Abia dacă se uitase la el, iar când aflase că Simon era doar rănit, nici măcar nu întrebase unde sau cât de rău.

— Trebuie să-l punem pe Simon într-un pat, rosti Fiona ridicându-şi privirea spre Ewan. Trebuie să mă uit la rănile lui.

— Mab se va ocupa de băiat, spuse Sir Fingal şi îşi îndreptă privirea spre cetate.

Urmărindu-i privirea, Fiona zări o femeie micuţă şi durdulie venind repede spre ei. Părul ei castaniu-deschis şi care încărunţea îi era răvăşit sălbatic în jurul feţei rotunde, iar hainele păreau a-i fi într-o dezordine similară. Se oprea la fiecare câţiva paşi pentru a culege de pe jos ceva ce scăpase şi a-l pune la loc în coşul ticsit care se legăna nebuneşte atârnat de braţul ei. Dacă leacurile tămăduitoare erau în acel coş, probabil că ajunseseră să fie pline de ţărână din curtea interioară.

Când Fiona fu pe cale să se răstească la ea să nu se apropie, se uită mai bine la chipul femeii. Pe el se citea o

bunătate, o dulceaţă care ea bănui că erau profunde. Mab se încruntă confuză când văzu diversele bandaje ale oamenilor. Fiona zări o urmă de dezamăgire, dar şi de teamă pe faţa femeii şi se strâmbă în sinea ei. Fără îndoială, Mab era vindecătoarea de la Scarglas, iar Fiona tocmai îi încălcase teritoriul. Faptul că Mab părea neliniştită, în loc să fie furioasă, îi spuse Fionei că femeia nu se simţea sigură de poziţia pe care probabil că o revendicase pentru sine. Mab nu avea să se opună dacă Fiona o dădea la o parte, însă Fiona ştia că s-ar fi simţit ticăloasă dacă o făcea.

— I-am îngrijit rănile, doamnă Mab, rosti Fiona şi observă că ochii mari şi căprui ai femeii oglindeau doar curiozitate când aceasta se uită la ea. A avut loc o luptă în timpul căreia câţiva oameni au fost răniţi, iar eu m-am gândit că le-ar fi mai uşor să parcurgă restul drumului până aici dacă ar avea rănile bandajate.

— Ai cunoştinţe despre tămăduire? întrebă Mab.

— Ştiu câte ceva. Am o oarecare pregătire, am fost învăţată de câţiva vindecători respectaţi.

— De cine anume? Poate că recunosc vreun nume.

Fiona îşi cumpăni bine răspunsul înainte de a spune:

— Când eram mai tânără, mi-am petrecut un timp cu Lady Maldie Murray.

Se gândi că asocierea era suficient de vagă pentru a-i fi inutilă lui Ewan.

Mab icni şi îşi strânse mâinile mici şi dolofane la pieptul generos, făcând astfel ca unele lucruri să cadă iarăşi din coşul ei.

— Vai ce norocoasă eşti! Lady Maldie este o vindecătoare lăudată. Mi-am dorit tare mult să o cunosc, dar am venit la Scarglas.

Fără a-şi da seama de ce sosirea lui Mab la Scarglas însemna că femeia nu o mai putea cunoaşte pe Lady Maldie, Fiona îi culese lucrurile şi i le puse la loc în coş. Trebuia să o împiedice cumva pe femeie să folosească lucrurile acelea murdărite pe rănile bărbaţilor. Nu o putea face de ruşine şi nici nu o putea lipsi de locul pe care îl

avea în cadrul clanului, dar trebuia să o înveţe pe Mab câteva lucruri înainte de a pleca de la Scarglas.

— Poate că ar trebui să găseşti un coş cu capac sau să foloseşti un săculeţ, aşa cum fac eu, rosti Fiona. Astfel, ai fi scutită de efortul de a trebui să speli lucrurile care au căzut pe jos.

După expresia de pe chipul lui Mab, Fiona îşi dădu seama că femeia nu intenţionase să spele lucrurile şi nici nu ştia de ce trebuia s-o facă.

— Oh, desigur, spuse Mab. M-am grăbit atât de tare să-i văd pe băieţi, încât pur şi simplu mi-am pus toate lucrurile în primul coş pe care l-am găsit.

În sinea ei, Fiona răsuflă uşurată. Găsise calea pe care trebuia s-o urmeze. Nu urma să fie uşor să facă fiecare lecţie să sune de parcă pur şi simplu spunea ceva ce Mab ştia deja, dar avea să încerce. Instinctul îi spuse că Mab nu s-ar simţi ofensată dacă i-ar vorbi mai direct, însă Fiona nu avea să facă asta decât când erau singure sau Mab o întreba ceva. Îşi dădu seama cumva că Mab avea disperată nevoie de poziţia sa de vindecătoare în cadrul clanului, iar Fiona n-ar fi putut să fie atât de crudă încât să i-o ia, mai ales că nu avea să stea la Scarglas foarte mult timp.

— Trebuie ca Simon să fie pus pe un pat, îi zise Fiona, ca să ne putem uita la rănile lui. Din cauza drumului până aici, este posibil să i se fi deschis.

— Desigur, desigur. Mab se uită la cei doi bărbaţi care dezlegau targa lui Simon de spatele calului lui Gregor. Vă rog să-l aduceţi pe băiat cu noi. Mab o apucă pe Fiona de braţ şi porni cu ea spre castel. Va fi extraordinar să vorbesc cu cineva care s-a pregătit cu Lady Maldie Murray. Absolut extraordinar! Eu încerc mereu să găsesc leacuri noi. Este datoria mea să-i menţin sănătoşi pe băieţii ăştia. Recent, am creat o alifie care face cicatricile să dispară. Va trebui să-ţi dau şi ţie.

Fiona se uită peste umăr şi întâlni privirile lui Ewan şi Gregor. Ambii bărbaţi încuviinţară repede din cap, iar ea înţelese. Era evident că sentimentele lui Mab erau protejate de mulţi oameni. Pe de altă parte, leacurile ei era clar că

trebuiau evitate. Aşa că era necesar să o convingă cumva pe Mab că cicatricile ei nu o deranjau. Fiindcă era o minciună, nu avea să fie uşor. Fiona îşi alungă acea îngrijorare şi o urmă pe Mab în castel, silindu-şi gândurile să se concentreze asupra mai importantei chestiuni a vindecării lui Simon.

— Parcă ai spus că e ostatică, mormăi Sir Fingal încruntându-se în urma lui Mab şi a Fionei.

— Da, este, rosti Ewan şi porni spre castel, Gregor şi tatăl lor însoţindu-l de o parte şi de alta.

— Nu se poartă ca şi cum ar fi. Şi nu sunt sigur că este înţelept să laşi o ostatică să trateze rănile oameni lor noştri.

— Fiona este cu adevărat pricepută. Şi nu-şi va folosi cunoştinţele împotriva oamenilor noştri.

— Cum poţi fi sigur de asta? Nici măcar nu ştii cine este fata. Este posibil să fi fost trimisă de unul dintre duşmanii noştri, e posibil să fi venit să mă ucidă sau să te ucidă, sau ca să ne spioneze.

Ewan se gândi la această posibilitate în timp ce intrară în marele hol, dar nu-i stârni decât o foarte vagă suspiciune. Ceea ce era neobişnuit, pentru că el învăţase cu multă vreme în urmă să nu se încreadă prea tare în femei. Nu-i plăcu gândul că îngăduia dorinţei carnale şi unor frumoşi ochi violeţi să-i ia minţile.

Când el, Gregor şi tatăl lor se aşezară în capul mesei, două servitoare puseră repede în faţa lor bere, pâine şi brânză, iar Ewan simţi revenindu-i convingerea asupra căreia ezitase puţin. Putea avea încredere că Fiona îl va îngriji bine pe Simon, pe oricine de la Scarglas. Felul în care se ocupase de rănile lui Simon şi ale oamenilor săi relevase faptul că era tămăduitoare până în măduva oaselor. Nu şi-ar fi folosit niciodată acele cunoştinţe pentru a face rău.

În toate celelalte privinţe legate de ea, era înţelept să fie precaut, să-i cântărească cu grijă fiecare cuvânt şi faptă. Totuşi, în ciuda îndemnului la prudenţă, tot nu putea crede întru totul că fusese trimisă să-i spioneze. Întâlnirea lor nu era posibil să fi fost plănuită. Dar asta nu însemna că era

exclus ca ea să se fi îndreptat spre Scarglas şi să se fi întâlnit întâmplător cu ei. Femeile, în special cele tinere şi frumoase, erau arme şi spioane deosebit de bune. Acela era un adevăr pe care nu trebuia să-l uite.

— Cum aţi pus mâna pe fată? întrebă Fingal.

Gregor răspunse, iar Ewan ascultă doar pe jumătate în timp ce bău nişte bere şi îşi potoli puţin foamea cu nişte pâine şi brânză. Se gândi că, lui Gregor, confruntarea i se părea mult prea amuzantă. Ewan ştia că, mai târziu, după ce avea să scape de atracţia nesăbuită pe care o simţea pentru Fiona, şi lui avea să i se pară amuzantă. Totuşi, în clipa aceea, intrarea Fionei în viaţa lui nu putea să i se pară decât un blestem. Se gândi că nu era un semn bun faptul că pe tatăl lui nu-l amuză povestea. Dar el vedea duşmani la fiecare colţ şi, cu toate că avea mult prea mulţi, adesea exagera cu precauţia.

— Totul este foarte suspect, murmură Fingal. Cred că ar trebui s-o dăm afară pe fată.

— Nu, spuse Ewan. Nu putem lăsa de izbelişte o fată atât de plăpândă. Sunt prea multe primejdii afară.

— Se poate ca tu să fi adus primejdia în castelul nostru. Eu zic că ar putea fi o spioană trimisă să adulmece care ne sunt slăbiciunile şi poate să găsească o cale de a permite accesul unora dintre inamicii noştri chiar în inima Scarglasului.

— Atunci, o vom supraveghea îndeaproape până vom afla cărui clan aparţine şi o vom trimite la ai ei în schimbul unei răscumpărări.

— Şi de ce încă n-ai aflat cine este?

— N-a vrut să-mi spună. Zice că nu mă va ajuta să golesc buzunarele familiei sale.

Fingal înjură în barbă.

— Atunci, o vom face să ne spună. Cunosc multe metode de a-i face pe oameni să zică adevărul.

Cuvintele tatălui său sugerau ceva înfricoşător, dar Ewan nu dori să se gândească prea mult la acel lucru. Când Fingal se simţea ameninţat, putea fi nemilos, ba chiar crud. Iar omul vedea ameninţări şi insulte pretutindeni şi

reacţiona adesea fără a gândi, ceea ce reprezenta motivul pentru care se pomeniseră înconjuraţi de duşmani. Singurele lucruri care îl împiedicau pe tatăl lui să se gândească la vastele hoarde de oameni care se străduiau să-i fure tot ce avea, să-l trădeze sau să-l ucidă erau banii şi femeile. Iar fiindcă lui Ewan i se părea absolut dezgustător gândul că tatăl lui şi-ar putea îndrepta privirea necuviincioasă spre Fiona, trebuia să-l facă să creadă că ea îi putea îmbogăţi.

— Nu e nevoie să folosim forţa, rosti Ewan. Pur şi simplu, trebuie să fim atenţi la tot ce spune. Adevărul îi va scăpa fără să vrea. Poate că îl vom afla pe bucăţele, dar îl vom afla.

— Cum poţi fi sigur?

— Deja se întâmplă. Am aflat că fratele ei este *laird,* că are o relaţie apropiată cu o femeie pe nume Gilly şi că are nişte relaţii care i-au permis să se pregătească cu legendara vindecătoare Lady Maldie Murray. După ce voi vorbi cu Simon, bănuiesc că voi afla şi altele, pentru că a vorbit mult cu el seara trecută.

— Ei bine, s-ar putea să ţină. Nicio femeie nu poate păstra un secret. Dar eşti sigur că există bani pentru a fi răscumpărată? Nu este îmbrăcată ca o lady de soi şi nici nu avea o escortă, aşa cum ar fi trebuit să aibă o lady de soi.

— Hainele ei sunt de calitate foarte bună, la fel şi armele. Şi doar o fată de familie bună şi-ar permite calul pe care îl are. În ciuda ţinutei ciudate şi a priceperii de a mânui arme, tot restul spune că este o fată de sânge nobil. Da, cineva o să plătească pentru ca ea să se întoarcă acasă, iar cel mai bine ar fi să se întoarcă nevătămată şi fără poveşti despre cruzimi de care a avut parte aici.

Ewan răsuflă uşurat în sinea lui când tatăl său încuviinţă din cap, atenţia fiindu-i distrasă de Bonnie, o servitoare durdulie, care era obiectul dorinţelor acestuia în acel moment. Fingal îşi abandonase rolul de războinic cu inimă rece pentru a deveni desfrânatul cu sânge fierbinte prea bine cunoscut de către oamenii de la Scarglas. Faptul că starea de spirit a tatălui său se schimba permanent,

incapacitatea sa de a-şi păstra atenţia şi energia concentrate prea mult asupra unui obiectiv, precum şi neputinţa lui de a-şi controla sentimentele fuseseră motivele care îi îngăduiseră lui Ewan să-i ia locul de *laird* al clanului. Iar faptul că lui Fingal nu-i păsase de schimbarea conducerii dăduse limpede de înţeles că nu prea dorise povara de a conduce şi de a avea grijă de clanul său.

Comportamentul lui nestatornic îi făcuse pe oamenii de la Scarglas să-l accepte pe Ewan ca *laird.* Şi tot comportamentul lui îi făcea pe Ewan şi pe mulţi dintre ceilalţi să se îndoiască de sănătatea mintală a lui Fingal. Ewan îşi privea tatăl comportându-se fără nicio reţinere sau trecând de la o stare de spirit la alta într-o clipită şi se temea că nebunia îi dădea târcoale. Iar acea teamă îl făcea pe Ewan să se controleze şi să fie cumpătat în toate privinţele. Uneori, simţea sentimente şi dorinţe aprige stârnindu-se în el şi se lupta din răsputeri să le reprime, înfiorându-se de spaimă că ar putea să fie ca tatăl lui. Fiona trezea în el astfel de sentimente, iar acela era motivul pentru care el intenţiona să facă tot posibilul să o ignore şi să o evite.

În el era o fiară, o creatură a emoţiilor puternice şi a dorinţelor aprige. Acea fiară se trezea ori de câte ori el se uita la Fiona. Crezuse că o supusese, însă îşi dădu seama că doar o închisese într-o cuşcă. De dragul propriei sănătăţi mintale şi a binelui celor de la Scarglas, trebuia să o ţină în acea cuşcă. Ceea ce însemna că trebuia să se ţină la distanţă de Fiona, deşi era necesar să afle cine era. Se gândi că zilele care urmau aveau să fie lungi şi dificile, apoi încercă să atragă din nou atenţia tatălui său asupra unor chestiuni importante, abătând-o de la legănarea şoldurilor ample ale lui Bonnie.

*

— Chiar crezi că o asemenea curăţenie este necesară? întrebă Mab încruntându-se la Simon, care dormea.

— Da, răspunse Fiona aşezându-se pe un scaun de cealaltă parte a patului lui Simon. N-aş putea spune de ce, dar rănile care sunt menţinute curate se vindecă mai repede şi mai bine. Nu fac cangrenă, care pune în pericol viaţa rănitului. Plus că scad şansele de a face o febră primejdioasă. Fiindcă infecţia şi febra pot face ca şi cea mai banală rană să devină mortală, vreau să fac tot posibilul pentru a le evita, chiar dacă nu ştiu de ce se întâmplă asta.

Mab încuviinţă din cap.

— Mărturisesc că eu am doar cunoştinţe limitate. Când am venit aici, nu era nimeni care să-şi dorească cu adevărat să fie vindecător, aşa că am ocupat eu acest loc. Va fi foarte util să învăţ de la tine, fiindcă văd că eşti pricepută şi ai multe cunoştinţe. Îi zâmbi Fionei. Totuşi, eu sunt foarte bună la făcut poţiuni şi alifii. Sunt sigură că, în curând, voi crea un leac grozav pentru ceva.

Înainte ca Mab să apuce să-i sugereze din nou să încerce unguentul ei pentru cicatrici, Fiona întrebă:

— Ai zis că ai venit aici? Nu eşti de la Scarglas? Nu eşti o MacFingal?

— Nu. Am venit aici cu ăăă... cred că zece ani în urmă. Sunt o Drummond. Ei bine, am fost o Drummond. Dar ei mi-au spus foarte clar că nu mă mai vor. Mab suspină. Tot nu pricep ce a fost în neregulă. Leacul meu ar fi trebuit să funcţioneze. Şi sunt foarte sigură că am pus tot ce trebuia în el. Probabil că toţi aveau stomacuri foarte delicate de a acţionat atât de rapid şi de puternic. Iar eu, ca proasta, m-am oferit să dreg lucrurile. Am încercat să-i explic *laird*-ului că poţiunea nu era otravă, că era bună pentru a curăţa trupul din când în când. Dar el n-a vrut să asculte. N-a vrut să asculte asigurările mele că acea alifie va face să-i crească din nou părul pe ciudatul loc chel din creştet şi că bizara nuanţă verde a părului va dispărea cu timpul. N-a vrut să asculte nici măcar o vorbă, ci m-a dat afară cu tot cu lucrurile mele.

Fiona încercă să-şi imagineze efectele poţiunii şi ale alifiei lui Mab, dar renunţă repede. Nu erau imagini plăcute.

— Aşa că ai venit aici? Ştiai de clanul MacFingal?

— O, nu! Nu auzisem niciodată de ei. Bătrânul *laird* m-a găsit când mă grăbeam să plec dintr-un sat. Mab se strâmbă. Încercam să fiu de ajutor şi chiar am scăpat-o pe femeia aia rea de păduchii din păr. Iar părul ei a căpătat o culoare destul de frumoasă, ca a clopoţeilor. Dar nu trebuie să-mi fac gânduri rele din pricina unor astfel de lucruri. Când am plecat, m-am întâlnit cu bătrânul *laird* şi, ei bine – Mab se îmbujoră –, a fost foarte fermecător, foarte pătimaş. M-a dat gata. Desigur, a fost puţin cam neplăcut să ajung aici şi să descopăr că avea o soţie, dar aveam nevoie de un cămin, nu? Aşa că am rămas şi am devenit vindecătoarea clanului. Băieţelul meu are nouă ani acum şi îşi caută locul în clan. Săptămâna asta, lucrează cu armurierul pentru a vedea dacă îi va plăcea să înveţe acest meşteşug.

— I-ai făcut *laird*-ului un fiu?

— Da, micul meu Ned. Este un băieţel minunat şi bucuria vieţii mele. M-am temut că voi fi alungată de soţia *laird*-ului, dar a murit înainte să bage cineva de seamă că eram însărcinată. A fost lovită de un fulger în timp ce era la o întâlnire amoroasă cu un Gray.

— Oh, de la asta a pornit vrajba dintre ei, nu-i aşa?

— Nu. La vremea aia, bătrânul *laird* deja şi-i făcuse duşmani pe aproape toţi. Mab netezi pătura cu care era învelit Simon. Cei din clanul Gray ne-au fost duşmani de la început. Şi-au dorit Scarglasul şi nu au fost încântaţi când Fingal a pus mâna pe el. Au susţinut că le fusese promis lor, dar omul care îl avea l-a dat bătrânului *laird,* care era vărul lui. La urma urmelor, Fingal îi era rudă de sânge. Aşa a fost drept.

Înainte ca Fiona să apuce să întrebe altceva, o femeie dolofană şi brunetă intră în cameră, puse o tavă mare cu mâncare şi vin pe o masă de lângă vatră şi plecă.

Nu spusese nici măcar o vorbă. Singura atenţie pe care o acordă celor aflaţi în încăpere fu o privire scurtă şi urâtă îndreptată spre Mab. Fiona se mută pe scaunul de lângă masă şi îi făcu semn lui Mab să se aşeze pe celălalt. Preţ de câteva clipe, sorbi din vin şi ciuguli dintr-o bucată groasă de pâine.

— Cine era femeia aceea? întrebă Fiona tăindu-şi o bucată de carne de oaie.

— Clare, răspunse Mab. Nu-i place de nimeni. A fost o MacKenzie, dar şi-a părăsit clanul. Este de trei ori văduvă, iar când ultimul soţ a murit, mulţi s-au gândit că îi ucidea. Nu-i plac femeile care s-au culcat cu bătrânul *laird,* mai ales cele care au făcut-o pe vremea când soţia lui trăia. Bănuiesc că s-a înjosit să ne aducă mâncarea pentru că era curioasă în privinţa ta. Este aici de aproape 12 ani. S-a măritat cu Angus, grăjdarul-şef, acum aproape zece ani, iar el încă trăieşte, aşa încât cred că ceilalţi soţi au murit de diverse boli.

— Deci acum şi ea este o MacFingal. Dar cine este clanul MacFingal? N-am auzit niciodată de el, dar probabil că stăpâneşte acest pământ de mulţi ani din moment ce o rudă i l-a dat bătrânului *laird.*

— El nu era un MacFingal. MacFingal este un clan nou. Mab chicoti. Foarte nou. Adevărul este că bătrânul *laird* l-a înfiinţat. A avut o dispută cu cei din neamul lui şi le-a întors spatele. A decis să-şi facă propriul clan, care să poarte numele lui. Fingal a venit aici cu câteva luni înainte de moartea vărului său – un văr foarte îndepărtat – şi este evident că l-a convins să-l numească moştenitorul lui. Fingal s-a însurat cu fiica bărbatului pentru a pecetlui lucrurile, cu toate că ea fusese promisă altuia. I-a dăruit lui Fingal un singur fiu înainte de a muri.

— Şi care este numele clanului din care provine el?

Fiona se miră că Mab păru brusc înspăimântată, ba chiar păli puţin.

— Nu putem rosti numele. Este interzis.

— Nu cred că te va auzi cineva, Mab.

Mab clătină din cap.

— E interzis. Dacă bătrânul *laird* află că l-a rostit cineva, îl apucă o furie care-l ţine ore întregi. Nu, e mai bine să ne consideri pe toţi MacFingali.

Fiona începu să creadă că ajunsese într-un castel plin de nebuni, bătrânul *laird* fiind cel mai rău dintre ei. Demenţi, oameni zdrobiţi şi surghiuniţi. Alungaţi şi chinuiţi.

Totuşi, curiozitatea ei fu stârnită. Se hotărî ca, înainte de a pleca de la Scarglas, să afle cine anume era Fingal MacFingal şi de ce întorsese spatele familiei sale. O voce interioară îi atrase atenţia că interesul ei era stârnit mai degrabă de un războinic întunecat pe nume Ewan, nu de un bătrân furios, dar ea o ignoră.

Capitolul 5

Sunetul uşii deszăvorâte o făcu pe Fiona să se ridice în picioare. Se simţise şi iritată, şi uşurată când fusese încuiată în camera în care zăcea Simon. Un pat moale fusese încropit pentru ea lângă foc, ba chiar şi dorinţa de a face baie îi fusese îndeplinită, un mic paravan de lemn pictat fiind instalat pentru ea într-un colţ al camerei, ca să aibă intimitate. Îi fuseseră aduse haine curate, iar Fiona se gândi că arăta destul de drăguţ în rochia de lână moale, albastrul intens subliniindu-i culoarea ochilor. Mab se dusese la fiul ei, Simon avusese parte de o noapte liniştită, iar ea dormise bine. Nu avea niciun motiv să se simtă iritată deoarece, cel puţin până în acel moment, fusese exemplar tratată ca ostatică. Spre nemulţumirea ei, ştia că absenţa vreunui cuvânt din partea celui care o luase prizonieră şi absenţa lui în sine erau motivul enervării. Asta sugera că îi era dor de el şi se blestemă pentru slăbiciunea de care dădea dovadă.

Gregor intră în cameră urmat de Mab şi îi zâmbi Fionei.

— Văd că te-ai spălat şi ai haine curate.

Fiona blestemă în sinea ei roşeaţa pe care o simţi înţepându-i obrajii.

— Mulţumesc.

— Cum se simte flăcăul? întrebă el apropiindu-se de pat pentru a se uita la Simon.

— Nu se simte nici urmă de febră, spuse Mab, care, după ce aşeză o tavă cu un bol de supă şi o carafă cu apă

pe măsuţa de lângă pat, puse mâna pe fruntea şi pe obrajii lui Simon.

— A avut o noapte liniştită. Fiona stătea la picioarele patului şi îi zâmbi lui Simon, care se îmbujoră când Mab îi dădu pătura la o parte pentru a se uita la rănile bandajate. Azi-dimineaţă, când i-am schimbat bandajele şi i-am pus puţină alifie pe ele, rănile păreau curate. Ţi se pare că sunt curate, Mab?

Dând cu delicateţe bandajele la o parte doar cât să arunce o privire, Mab încuviinţă din cap.

— Foarte curate. Trebuie să-mi spui din ce este făcută alifia ta, fiindcă e clar că face minuni. Îl înveli din nou şi, cu ajutorul lui Gregor, îl ridică pe Simon parţial în şezut, sprijinindu-l de perne. Ţi-am adus supă, apă şi puţin cidru, flăcăule. Şi nu te strâmba! Ştii că nu trebuie să mănânci hrană consistentă pentru o vreme. Se uită la Fiona. O zi sau două, nu?

— Da. Astăzi, vei mânca supă, iar mâine, dacă tot nu apare vreun semn de febră sau infecţie, cred că vei putea să mănânci ceva mai consistent. Rănile nu sunt foarte adânci.

— Sunt doar nişte zgârieturi, spuse Simon. O să mă dau jos din pat în curând.

— Nu până când eu sau Mab nu îţi vom da voie. Rana din pântec ar putea sângera foarte uşor. Vei sta în pat până se închide, iar apoi, vei fi foarte, foarte prudent un timp. Nu a fost atât de adâncă încât să-ţi iasă maţele, dar e mai mult decât o zgârietură. Vreau s-o văd că s-a închis bine înainte de a te lăsa să te fuduleşti cu ea pe-aici.

— Eu nu mă fudulesc niciodată, mormăi Simon şi suspină când toată lumea îi rânji.

— Am adus o poţiune pentru a-i uşura durerea, rosti Mab uitându-se neliniştită la Fiona.

Fiona aproape că râse văzând expresiile alarmate care apărură pe chipurile lui Simon şi Gregor.

— Mab, a dormit bine toată noaptea şi fără să ia vreo poţiune. E adevărat că asta este posibil să se fi datorat faptului că era prea epuizat pentru a fi tulburat de durere.

Cel mai bine ar fi să-l lăsăm pe Simon să decidă.

Nu se putu abţine să nu zâmbească atunci când văzu privirile uşurate, pe care cei doi fraţi se grăbiră să le ascundă de Mab.

— Ai nevoie de ceva pentru durere, băiete? îl întrebă Mab pe Simon.

— Nu, Mab, răspunse Simon. Nu pot spune că nu mă doare, dar nu mă doare atât de rău, încât să beau o poţiune. Licorile alea mă fac să mă doară capul şi să mi se răscolească stomacul când mă trezesc.

— Atunci, vino, Fiona Zece-Cuţite, rosti Gregor rânjind în timp ce o luă de braţ şi o conduse spre uşă. E vremea să mănânci ceva.

— De ce i-a spus pe acel nume ciudat? îl întrebă Mab pe Simon.

Fiona suspină când ea şi Gregor ieşiră în coridor, iar el închise uşa camerei, împiedicând-o să audă răspunsul lui Simon. Se gândi că probabil îşi făcuse prea mari speranţe că nu toate detaliile capturării ei vor fi dezvăluite. Totuşi, fuseseră de faţă 12 bărbaţi care se amuzaseră copios. Se gândi că oamenii de la Scarglas aveau s-o considere foarte ciudată, apoi aproape că izbucni în râs. Amintindu-şi cele povestite de Mab, ciudăţenia aproape că era un ritual de acceptare la Scarglas.

— Simon se va vindeca, nu-i aşa? întrebă Gregor în timp ce intrară în holul mare. Părea să se simtă destul de bine. Mai bine decât m-am aşteptat.

— Cred că se va face bine, răspunse Fiona. După încă o zi sau două fără febră, nu va mai trebui decât să avem grijă să stea potolit pentru ca rănile să i se închidă bine.

Îşi ascunse surprinderea că Gregor o conduse la masa *laird*-ului.

— L-ai lega de pat?

— Fără să stau pe gânduri, răspunse ea ignorând râsul lui uşurel. Dacă ar fi doar rana de la braţ, n-ar trebui neapărat să stea potolit, însă din pricina celei din pântec este necesar să stea foarte liniştit, ca să se închidă bine. Ori de câte ori îşi mişcă trupul, trage de cusături. Adevărul

este că va trece o săptămână, sau două, până să-i permit să se îmbrace cu ceva larg. Aşa că, dacă încearcă să se ridice din pat, va trebui s-o facă gol.

Gregor râse din nou şi o ajută să se aşeze pe un scaun de lângă Ewan.

— Cred că va sta în pat.

Fiona doar dădu din cap, fiind prea tulburată de apropierea lui Ewan pentru a se putea gândi la un răspuns coerent. O parte din ea considera că modul în care reacţiona la prezenţa lui Ewan era fascinant, ba chiar încurajator, deoarece începuse să creadă că nu va simţi niciodată vreun interes faţă de un bărbat. Nu simţise nimic nici înainte ca Menzies să înceapă să o chinuie şi se temea că faptele lui distruseseră orice şansă de a simţi vreodată. Ceea ce o irita şi o alarma era că trupul ei, ba poate chiar şi inima, era atras de un bărbat care avea toate intenţiile de a o vinde familiei ei.

— Cum se simte Simon? întrebă Ewan după ce se uită urât la Gregor, care se aşează în dreapta lui.

În timp ce Fiona răspundea, el o studie. Îmbrăcată băieţeşte, fusese frumoasă, prea frumoasă pentru liniştea lui sufletească. În veşminte femeieşti, îi tăie răsuflarea. Era întruchiparea tentaţiei pe două picioruşe frumoase. Chiar şi numai sunetul vocii ei uşor răguşite îl făcu să se încordeze de dorinţă. O privire aruncată tatălui său îi dezvălui că o considera atrăgătoare, iar Ewan se încruntă. Doar nu era posibil ca omul să se gândească să farmece o fată cu peste 30 de ani mai tânără decât el, nu-i aşa? Ewan nu doar că se gândi că aşa ceva era dezgustător, dar îşi dădu seama că o mică parte din el se temea că tatăl lui ar putea reuşi. Asta părea gelozie, iar Ewan se strâmbă în sinea lui. Era într-o primejdie mai mare decât realizase.

— De ce îl mai îngrijeşti pe băiat? vru să ştie Sir Fingal.

— Mă aflam acolo când a fost rănit, răspunse Fiona. Cred că este bine să termin orice încep.

— Se poate ocupa Mab.

— Ah, dar, dacă îl îngrijim amândouă, atunci

amândouă avem timp să ne odihnim, nu?

— Cum ai căpătat acele cicatrici?

— Tată! protestă Ewan, dar tatăl lui îl ignoră.

Fiona îşi termină calmă bucata de pâine unsă cu miere pe care o mânca, apoi se uită în ochii lui Sir Fingal.

— Un bărbat a fost de părere că faţa mea are nevoie de îmbunătăţiri.

— Ce vrei să spui cu asta, femeiuşcă prostuţă?

— Dacă aş fi în locul tău, eu nu aş face-o „femeiuşcă”, tată, murmură Gregor.

Ewan o apucă pe Fiona de mâna întinsă de ea pentru a lua cuţitul folosit la tăiatul brânzei. Atingerea mâinii ei mici îl făcu să simtă fierbinţeala dorinţei în vintre, dar Ewan făcu eforturi pentru a ignora senzaţia. Era interesat de răspunsul pe care ea avea să i-l dea tatălui său.

— Explică, rosti Ewan şi aproape că zâmbi când ochii ei violeţi scânteiară de enervare.

— Un bărbat a vrut să mă ia de soţie, răspunse ea străduindu-se să ignore cât de ciudat de părăsită se simţi când el dădu drumul mâinii ei. L-am refuzat. Cu toate că am făcut-o cât se poate de delicat, el s-a simţit ofensat. Mă vânează şi, ori de câte ori m-a prins, m-a însemnat. Acestea au fost primele. Îşi atinse uşurel cicatricea de pe obrazul drept. După aceea, m-a mai prins de trei ori. Spune că vrea să mă facă să arăt astfel încât să nu mă pot mărita cu altcineva, să mă silească să accept să mă căsătoresc cu el fiindcă nimeni altcineva nu m-ar dori.

— Cine este?

— Asta nu te priveşte.

Ewan se decise să nu o contrazică deocamdată.

— Atunci, de ce călăreai singură?

— Când eşti permanent închis, chiar dacă pentru propria siguranţă, te poate face să te porţi prosteşte.

El încuviinţă din cap, înţelegând exact ce voia ea să spună. Faptul că el niciodată nu se putea duce singur undeva fiindcă erau înconjuraţi de duşmani îl făcea adesea să simtă acelaşi lucru. Nu era nevoie de ziduri înalte pentru ca un om să se simtă închis. Ewan se întrebă dacă nu

cumva unul dintre motivele pentru care era o prizonieră atât de supusă nu îl reprezenta faptul că îşi venise în fire şi îşi dăduse seama în ce pericol se pusese, în clipa aceea, era din nou în siguranţă în spatele unor ziduri şi era bine păzită.

— Cred că trebuie să-mi spui cine este acest duşman, zise el privind-o cu atenţie. Te-ar putea urmări până aici.

— Din moment ce nu ştie de acest loc, nu cred că mă va putea găsi.

— El te vânează. Nu este imposibil să-ţi ia urma până la porţile noastre.

Fiona îşi termină calmă terciul, analizând chestiunea. Numai familia ei ştia de necazurile pe care le avea cu Menzies. Chiar dacă Ewan putea găsi o rudă a lui Menzies cu care să vorbească, se îndoia că mulţi din clanul lui Ranald ştiau ce îi făcea el sau că ar fi recunoscut dacă ştiau. Pe de altă parte, fiindcă Menzies o prinsese în momente când se crezuse în siguranţă, era într-adevăr posibil să o găsească la Scarglas. Clanul MacFingal nu avea nevoie de alte necazuri care să le bată la uşă. Şi era în avantajul ei să-i spună lui Ewan, fiindcă el ar proteja-o de acea ameninţare. Îşi dori doar ca el să n-o protejeze deoarece era valoroasă ca ostatică, însă alungă repede acel gând care îi provocă o înţepătură ciudat de dureroasă.

— Este Sir Ranald Menzies, rosti ea în cele din urmă. Umblă cu o suită de şase bărbaţi.

Aproape că zâmbi când Ewan se încruntă drept răspuns, fiindcă, preţ de o clipă, îi aminti foarte mult de fraţii ei.

— Deci, prostul ăsta vrea să te facă neatrăgătoare ca mireasă pentru alţi bărbaţi, spuse Fingal, apoi se încruntă la ea. Asta înseamnă că s-a culcat cu tine?

— Tată! protestară la unison Ewan şi Gregor.

— Ce-i? Este o întrebare firească. Asta e o modalitate sigură de a o face neatrăgătoare pentru altul. Un bărbat vrea ca soţia lui să fie neatinsă. Ar trebui să-ţi iei o mireasă virgină, Ewan.

— Ea nu e mireasa mea! aproape că ţipă Ewan. Este o

prizonieră pentru care vom primi o răscumpărare.

Fiona se gândi că era o prostie din partea ei să se simtă rănită de răspunsul lui categoric că nu era mireasa lui. El nu făcea decât să spună adevărul. Ea nu venise la Scarglas ca mireasă, ci ca ostatică. Dar se gândi că totuşi el nu avea de ce să fie atât de furios, ba chiar îngrozit, de sugestie.

Ascultă doar pe jumătate disputa dintre Ewan şi tatăl lui. După ce îşi termină terciul şi întinse mâna să ia un măr, se uită în jur. Mulţi dintre bărbaţii din marele hol semănau mult cu Sir Fingal, aceia fiind de vârsta lui Ewan sau mai tineri. Era clar că bătrânul nebun încercase să-şi facă o armată din progeniturile sale. Fiona bănui că bărbaţii mai vârstnici veniseră dintr-un motiv sau altul la Scarglas şi rămăseseră acolo sau rămăseseră după moartea *laird*-ului anterior.

Marele hol era impresionant, cu câte un şemineu masiv la fiecare capăt. Tapiserii şi arme decorau pereţii. Masa kurdului avea scaune din stejar sculptat, în vreme ce restul bărbaţilor stăteau pe bănci solide. Îşi dădu seama că sala era surprinzător de curată. Indiferent cine se ocupa de gospodărie, o făcea cu mână de fier. Femei şi băieţi treceau fără zgomot printre mese, umplând cănile şi luând farfuriile goale. Fie Sir Fingal avea bani, fie *laird*-ul precedent avusese. La Deilcladach, abia recent începuse să apară câte ceva din rafinamentul pe care îl vedea acolo. Se gândi că, dacă nu ar fi fost atât de asediat de duşmani, nu ar fi fost deloc un loc rău în care să trăieşti, apoi gândurile ei fură curmate brusc de o ceartă între membrii clanului MacFingal.

— Ei bine, dacă tu n-o vrei pe fată, se răsti Sir Fingal, atunci Gregor se poate însura cu ea. E vremea să se însoare şi să-şi facă o familie.

— Am deja doi fii, rosti Gregor, iar soţia o să mi-o aleg singur.

— Iar eu îmi voi alege singură soţul, spuse Fiona uitându-se urât la Sir Fingal.

— Nu fi prostuţă, zise Sir Fingal. Este treaba

bărbatului să aleagă o tovarăşă pentru femeile din familia lui.

— În familia mea nu e aşa. Iar tu nu îmi eşti rudă, aşa că asta nu-i treaba ta.

— Acum, te supui regulilor mele, fato!

Fiona pufni.

— Nu cred! Iar acum – se ridică –, vă rog să mă scuzaţi, dar mă voi întoarce să văd cum se simte Simon.

Ewan îi făcu un semn fratelui său Nathan, care i se alătură repede Fionei, în timp ce aceasta ieşi din hol. Apoi, se uită la Gregor şi fu încântat să vadă că fratele lui era la fel de amuzat ca el. Tatăl lor părea stupefiat. Ewan bănuia că era prima dată când o femeie îl înfruntase atât de direct şi îl refuzase. Chiar şi soţia lui fusese supusă până în noaptea în care fugise. În ciuda tuturor necazurilor pe care avea să i le pricinuiască prezenţa Fionei, Ewan ştia că se va distra văzând cum o femeie i se opunea tatălui său. Trebuia însă să aibă grijă ca ea să nu plătească prea scump pentru asta.

— Cine a crescut-o pe fata asta a ţinut prea lejer frâiele, rosti Sir Fingal.

Ewan tresări când îl auzi pe tatăl lui spunând ceva ce zisese şi el. Îl îngrozi gândul că, fără a-şi da seama, sufletul şi mintea lui împrumutaseră ceva din atitudinea tatălui său. Deşi găsi o oarecare consolare în faptul că el nu o învinovăţea pe Fiona pentru tăria ei de caracter, Ewan îşi jură că se va strădui mai mult să uite lecţiile pe care tatăl lui încercase să i le dea.

— Are dreptate, spuse Ewan. Nu îi eşti rudă şi nu ai niciun drept să alegi un soţ pentru ea. Nu pentru asta se află aici. Este aici ca să fie răscumpărată, iar noi să ne umplem cuferele goale.

— Ar putea avea o zestre frumoasă. Ar fi la fel de bună ca o răscumpărare.

— Nu! Va fi răscumpărată.

— Nu-mi dau seama de ce eşti atât de încăpăţânat. Ai nevoie de o nevastă şi nu dai niciun semn că ţi-ai lua una. Şi cu faţa ta, nici nu-ţi va fi uşor să atragi o fată. De ce să n-

o iei pe cea care ţi-a căzut în mână?

— Tată, las-o baltă, interveni Gregor. Dacă o măriţi cu unul dintre noi, clanul ei s-ar putea înfuria, iar noi nu avem nevoie de alţi duşmani.

Sir Fingal pufni dispreţuitor.

— Şi crezi că faptul că o ţinem prizonieră pentru a fi răscumpărată nu îi va irita pe cei din clanul ei?

— Asta este o practică acceptată. Bănuiesc că ei deja şi-au dat seama că ea a plecat de una singură, aşa că nu ne vor învinovăţi fiindcă profităm de avantajul că ea a căzut în mâna noastră.

— Hm. Este trist să iroseşti şansa de a fi găsit aşa o fată. În ciuda cicatricilor, e destul de frumoasă şi cred că ai dreptate să zici că e de familie bună. Nu prea sunt multe ca ea pe-aici.

— Las-o baltă, tată, rosti Ewan obosit, repetând cuvintele lui Gregor. Las-o în pace. Este dar că nu se va conforma de bunăvoie planurilor tale. Niciunul dintre noi nu-şi doreşte o mireasă care nu-l vrea.

Tatăl lui se încruntă şi mormăi, dar nu mai spuse nimic. Ewan avu o puternică senzaţie că acesta nu se răzgândise, totuşi. Aşa că, pe lângă toate celelalte de care trebuia să se ferească, era cazul să se păzească şi de uneltirile tatălui său de a-l însura cu Fiona. Sau, mai rău, de uneltirile lui de a o mărita cu unul dintre fraţii săi. S-o vadă pe Fiona dată altuia, să ştie că acel bărbat va împărţi patul cu ea, cu siguranţă ar deştepta bestia din el. Se trezi la viaţă doar la gândul unei asemenea situaţii.

— Îi voi avertiza pe ceilalţi în privinţa planurilor tatii, zise Gregor de îndată ce Sir Fingal plecă din marele hol.

— Bine. Ewan suspină şi îşi trecu mâna prin păr. O femeie atât de puternică cum este Fiona probabil că provine dintr-un clan puternic. Şi după cum ai spus, nu avem nevoie de alţi duşmani.

— Tu ai mai auzit de acest Sir Ranald Menzies?

— Nu, dar ştiu că oameni din familia Menzies se află nu prea departe de aici.

— Vrei să afli câte ceva despre individ?

— Dacă îmi vine în minte vreo modalitate de a-l trimite pe unul dintre oamenii noştri să pună nişte întrebări fără a-l pune în primejdie, da. Dar nu sunt sigur că ar afla prea multe, aşa că nu vreau să risc viaţa cuiva. Acest Sir Ranald pare nebun, şi bănuiesc că neamurile lui nu vor fi dispuse să admită că face parte din familia lor. O să mă gândesc la asta. Îşi termină berea şi se ridică. Acum, fiindcă Simon nu mai suferă prea tare, cred că voi avea o mică discuţie cu băiatul. Cu cât aflu mai repede a cui este fata, cu atât mai repede o pot trimite la ai ei.

*

Ignorându-l pe tânărul Nathan, care stătea de pază în pragul uşii magaziei cu ierburi, Fiona o asculta pe Mab, care îi povestea ce avea, cum le culesese şi cum le preparase. Când nu încerca să inventeze vreun leac deştept, probabil că Mab nu reprezenta nicio primejdie pentru nimeni. Femeia ştia câte ceva despre plante şi cunoştea bine leacurile simple. Fiona se întrebă dacă exista vreo modalitate delicată de a o face pe femeie să renunţe la a mai inventa ceva.

Fionei îi era greu să se concentreze asupra spuselor lui Mab, pentru că se tot întreba ce dorise Ewan să discute cu Simon în particular. Oricât se străduia, nu reuşea să-şi amintească tot ce-i zisese băiatului. Se rugă ca nici Simon să nu-şi aducă aminte. Dacă Ewan căuta indicii în privinţa identităţii ei, Fiona nu dorea ca el să găsească prea multe, prea curând. Poate că era o prostie, însă se simţea atrasă de acel bărbat. Fiona voia să rămână la Scarglas suficient de mult pentru a-şi da seama ce însemna asta sau dacă, printr-un miracol, şi el simţea la fel. Poate că o aştepta o durere profundă, dar începea să creadă că ar fi fost o prostie să fugă de teamă, fiindcă, dacă rămânea, era posibil să se dovedească faptul că îndoielile şi temerile ei erau nejustificate.

Mab începu să vorbească despre o poţiune pe care o prepara, captându-i pe deplin atenţia Fionei. Totuşi, înainte

ca Mab să apuce să-i spună ce ierburi amesteca, atenţia femeii fu distrasă de un băieţel blond. Fiona zâmbi când Mab i-l prezentă pe fiul ei, apoi îi dădu afară pe cei doi din magazie, asigurând-o pe Mab că va fi în regulă de una singură. După ce convenită să se întâlnească în camera lui Simon, Fiona îşi îndreptă atenţia asupra poţiunii pe care Mab o crea. Nu se simţea sigură că era suficient de pricepută, dar măcar voia să încerce a ghici ce prepara Mab de data aceea.

Fiona tocmai era pe cale să rezolve misterul când simţi o prezenţă în spatele ei. Ştiu că era Ewan înainte de a se uita peste umăr. Faptul că, la atât de scurt timp după ce îl cunoscuse, îi recunoştea mirosul o făcu să se întristeze puţin. În mod clar, devenea tot mai fermecată de acel bărbat, cu fiecare oră care trecea, dar el nu dădea niciun semn că ar fi la fel de atras de ea. Se răsuci încet spre el.

— Ce faci aici? întrebă Ewan încleştându-şi mâinile la spate, în încercarea de a-şi reprima dorinţa de a o atinge.

— Te temi că prepar un butoi de otravă pentru voi toţi? Clătină din cap când îl văzu ridicând una dintre sprâncenele sale negre. Nu fi idiot! Încerc doar să ghicesc ce a pus Mab în poţiunea pe care o prepară. A plecat înainte de a apuca să-mi spună.

Ewan se apropie şi se aplecă pentru a adulmeca micul vas în care se afla poţiunea lui Mab. Tot corpul i se încordă când îşi dădu seama cât de aproape se afla de Fiona. Când ea trase tulburată aer în piept, sânii atinseră în treacăt pieptul lui Ewan. El aproape că gemu, şi ea nu se miră să constate că mâinile lui se sprijiniră de masă de o parte şi de alta a trupului ei. Îşi înălţă capul atât cât faţa lui să se afle la nivelul chipului ei. Când ea îşi linse nervoasă buzele, el îşi simţi stomacul strângându-i-se de forţa dorinţei.

— Crezi că este poţiunea ei pentru cicatrici? întrebă el cu blândeţe.

— Nu.

Fiona îşi strânse pumnii pe lângă corp, luptându-se cu dorinţa aproape copleşitoare de a-l cuprinde în braţe.

— Nu sunt foarte vizibile.

Când buzele lui îi atinseră una dintre cicatrici, Fiona se cutremură. Îşi întoarse puţin capul, intenţionând să spună ceva, dar se pomeni că buzele ei le atinseră pe ale lui. El scoase un ciudat sunet sugrumat, iar ea se pomeni brusc strânsă cu fermitate în braţele lui. Nu ezită să-şi petreacă braţele pe după gâtul lui. Căldura buzelor lui moi i se răspândi rapid în tot trupul. Senzaţiile care o asaltau îi slăbiră genunchii, făcând-o să se agaţe şi mai tare de el.

Prima atingere a limbii lui pe buzele el fu singurul imbold de care avu nevoie pentru a-şi deschide gura. El mârâi încetişor în timp ce îi invadă gura cu limba. Cu fiecare mângâiere a limbii lui, Fiona simţi intensificându-i-se atracţia faţă de el.

Apoi, brusc, el îi dădu drumul. Fiona se prinse cu putere de marginea mesei pentru a-şi împiedica trupul tremurând să se prăbuşească. Focul dorinţei se vedea clar în ochii cenuşii ai lui Ewan, însă el părea total nemulţumit.

— N-ar fi trebuit să fac asta, spuse el, vocea lui adâncă fiind răguşită şi puţin nesigură. Nu se va repeta, adăugă el cu o voce mai fermă, înainte de a ieşi.

Fiona trase adânc aer în piept de câteva ori, pentru a-şi veni în fire, în timp ce privea în direcţia în care dispăruse el. Avea dovada că şi el era la fel de atras de ea cum era ea de el. De asemenea, era limpede că nu dorea să fie, că era hotărât să se opună sentimentelor. În vreme ce îşi netezea rochia, un zâmbet lent îi arcui buzele calde încă de pe urma sărutului. Toate instinctele îi spuneau că Ewan MacFingal era perechea ei, sufletul ei pereche. Dacă el credea că putea scăpa de soarta aceea, ea era gata şi în măsură să-i arate că nu avea nicio şansă.

Capitolul 6

— Unde-i Sir Ewan?

Fiona ignoră zâmbetul vag de pe chipul frumos al lui Gregor. De trei zile, făcuse tot ce-i stătuse în putinţă pentru

a fi cât mai aproape posibil de Ewan. Începea să se teamă că se înşela, că sărutul lor nu îl impresionase la fel de tare ca pe ea. Mai rău chiar, faptul că el îi zisese că cicatricile de pe obraji nu erau atât de îngrozitoare era posibil să fi fost doar o flatare pe care nici el nu o credea. Bărbaţii se laudă cu cicatricile lor, dar nu le place să vadă asemenea însemne la o femeie.

— A plecat călare, acum o oră, răspunse Gregor. A luat cu el şase oameni. Vrea să vadă dacă nu cumva au apărut prin preajmă cei din clanul Gray.

Ea se încruntă către porţile prin care Ewan evadase.

— Întrebarea este dacă fuge de mine sau de tatăl lui, murmură ea.

— De amândoi, replică Gregor şi râse văzând-o că se îmbujorează.

— Ewan nu este atras de fete, rosti Nathan, ochii lui albaştri luminându-se de amuzament. Dacă vrei să-l prinzi, va trebui să alergi foarte repede.

Preţ de o clipă scurtă, Fiona se gândi că era bine să nege ceea ce sugerase Nathan, apoi suspină. N-ar fi crezut-o. Era jenant că fraţii lui Ewan îi ghiciseră jocul, dar se puteau dovedi utili. Cu siguranţă, nu se arătaseră deranjaţi de planurile ei, iar Fiona găsi o oarecare alinare în asta.

— Cum adică Ewan nu este atras de fete? îl întrebă ea pe Nathan. Nu-i plac femeile?

— O, ba da, îi plac. Dar înfăţişarea lui sălbatică le face pe fete să se ferească de el, iar el nu se pricepe deloc să le atragă.

— Din cauza cicatricii, nu-i aşa?

Când şi Gregor, şi Nathan încuviinţară, ea clătină dezgustată din cap.

— Şi fratele meu are o cicatrice, dar asta n-a împiedicat-o pe Gilly a noastră să-l considere foarte chipeş. Iar Gilly a noastră a venit dintr-un clan renumit pentru bărbaţii săi frumoşi. Unii dintre ei sunt atât de frumoşi, încât îţi taie respiraţia. Mă mir că faptul că el a devenit *laird* nu le-a schimbat părerea.

— Ei bine, bănuiesc că ar fi putut băga o fată în patul

lui, dacă i-ar fi cerut, spuse Nathan. Femeile de-aici îşi cunosc locul.

Gregor râse văzând expresia revoltată care apăru pe chipul Fionei.

— Ai grijă, băiete, că îţi rişti viaţa şi mădularul vorbind aşa.

— Vrei să zici că femeilor de la Scarglas nu le este îngăduit să refuze un bărbat? întrebă Fiona punându-şi pumnii în şolduri şi uitându-se urât la tânărul Nathan.

Nathan făcu un mic pas îndărăt.

— Ei bine, unele refuză. Dar tata spune…

Ea ridică o mână pentru a-l face să tacă.

— Nu repeta prostiile pe care le-a zis omul acela. Ştiu foarte bine care crede el că este locul unei femei. Dar nu mi-am dat seama că femeile de-aici au acceptat aberaţiile lui ca pe un mare adevăr. A venit vremea să le înveţe cineva să spună nu. A venit vremea să le spună cineva care este adevărul. Unde-i Mab?

— Ăăă… în magazia cu ierburi.

Fiona aproape că zâmbi când tânărul ei gardian se îmbujoră profund.

— Oare de ce faptul că am pomenit-o pe Mab te-a făcut să roşeşti?

— N-am roşit, protestă Nathan înghiontindu-l pe Gregor când acesta râse.

— Dacă n-ai roşit, atunci trebuie să cred că intensa culoare din obrajii tăi indică febră. Asta înseamnă că cel mai bine ar fi să te trimit în pat după o curăţare serioasă a maţelor.

Trebui să-şi muşte obrajii pe dinăuntru pentru a nu râde la vederea expresiei îngrozite de pe chipul tânărului.

— Mab este în magazia cu ierburi, unde îmi pregăteşte o poţiune.

— Vai, dar eşti un flăcău tare viteaz, murmură Fiona. O poţiune pentru ce?

— Ei bine, de fapt este o alifie pentru piele. Se îmbujoră din nou. Ca să scap de coşuri.

Fiona studie îndeaproape chipul frumos al lui Nathan.

Avea câteva coşuri, dar văzuse cazuri mult mai rele.

— Nu arată rău, Nathan. Câţi ani ai?

— Luna viitoare, împlinesc 19.

— Ei bine, să ştii că cel mai bun leac pentru coşuri este să creşti. De asemenea, ai grijă ca faţa să-ţi fie foarte curată. Spal-o bine cel puţin o dată pe zi, cu săpun şi apă fierbinte, apoi clăteşte-o foarte bine. Dacă îţi apar coşuri deosebit de urâte, după ce te speli bine, şterge-le cu puţin *uisge beatha.*

— Cu *uisge beatha*? Cum mă va ajuta dacă mă dau pe faţă cu *uisge beatha*?

Fiona ridică din umeri.

— Nu ştiu. Bănuiesc că le usucă. Tot ce ştiu este că ajută.

— Mab spune că poţiunea ei mă va ajuta.

— Mab este o femeie tare drăguţă şi scumpă, care cunoaşte foarte bine cele mai comune leacuri, poţiuni şi alifii. Totuşi, te-aş sfătui insistent să eviţi creaţiile ei. Am crezut că deja sunteţi cu toţii avertizaţi în privinţa lor.

Gregor încuviinţă cu convingere din cap, dar Nathan se încruntă nesigur.

— „Leacurile” ei tind să aibă efecte nedorite. Păr verde, păr albastru, diaree rapidă şi violentă.

— Şi spuzeli înspăimântătoare, adăugă Gregor.

— Ultimul lucru care îmi trebuie sunt alte probleme cu pielea, spuse Nathan.

— Mă duc la ea. Dacă voi descoperi ce ierburi foloseşte, îţi voi zice dacă poţi accepta ajutorul ei, ca să nu-i răneşti sentimentele, sau dacă ar fi mai bine s-o iei la fugă.

Nathan rămase cu privirea aţintită asupra Fionei în timp ce ea se îndrepta spre magazia cu ierburi, dar îl întrebă pe Gregor:

— Tu ştiai că leacurile lui Mab nu sunt întotdeauna sigure?

— Da, răspunse Gregor. Nu te-ai întrebat niciodată de ce mulţi dintre noi suntem îngrijoraţi ori de câte ori oferă cuiva vreo alifie, pudră sau băutură?

— Am crezut că le evitaţi din pricină că, de obicei, au un gust şi un miros oribile.

— Aşa este, dar, în primii ani de la sosirea ei aici, leacurile sale au avut câteva efecte alarmante. Putem avea încredere în ea să îngrijească o rană, să pună la loc un os rupt sau să potolească o febră, dar e mai bine să evităm altceva.

— Voi ţine minte asta. Nathan zâmbi vag. Îi voi mulţumi lui Mab pentru ajutorul ei, dar voi face ce a zis Fiona. Sper că va fi bine. Îi voi răni sentimentele lui Mab dacă îi refuz ajutorul.

— Nu-ţi face griji. Fiona o să facă ce trebuie. Chiar de când a pus piciorul la Scarglas, a îndrumat-o pe Mab a noastră în direcţia cea bună şi încă nu i-a rănit sentimentele. Mab vrea din tot sufletul să fie o vindecătoare bună, iar fiindcă Fiona a fost învăţată de această Lady Murray, pe care Mab o stimează atât de mult, Mab ascultă tot ce-i spune. Iar Fiona o conduce pe Mab în direcţia cea bună cu o mână blândă.

— Crezi că Fiona intenţionează să facă acelaşi lucru şi cu fratele nostru? întrebă Nathan rânjind larg.

Gregor râse şi clătină din cap.

— Mă tem că, în cazul lui, va avea nevoie de un bici şi de o funie solidă.

— De ce n-ar vrea o fată atât de frumoasă?

— Oh, o vrea, sunt sigur de asta. Dar nu crede că e demn de ea.

— E evident că ea crede că este.

— Da, însă cred că ea îşi face prea multe griji din cauza cicatricilor pe care le are. Iar faptul că tatăl nostru se amestecă nu e de niciun ajutor. Asta îl face pe Ewan să fugă, iar pe Fiona, să se simtă neliniştită de orice mică atenţie îi acordă Ewan. Va fi o curtare complicată şi confuză, care mă tem că va răni puţin inimile amândurora.

— Poate că am putea face ceva în privinţa asta, deşi nu-mi dau seama ce. Poate să vorbim cu Ewan.

— Nu, nu vom face nimic deocamdată. Ei bine, în afară de faptul că îi vom atrage atenţia lui Ewan când se va

purta ca un prost desăvârşit, cel mai bine este ca ei doi să se lămurească singuri. Desigur, dacă el descoperă cine e ea şi insistă în continuare să o trimită acasă în schimbul unei răscumpărări, atunci vom interveni. Ewan o vrea, ea îl vrea, iar ea ar fi o foarte bună stăpână a Scarglasului. Nu voi îngădui ca temerile şi îndoielile – ale lui şi ale ei – să distrugă ceea ce eu consider a fi o pereche perfectă.

— Voi fi gata să-ţi dau o mână de ajutor.

— La fel şi toţi ceilalţi fraţi ai noştri.

— Toţi văd ce se întâmplă?

— Desigur. Nu ţi s-a părut puţin ciudat că o fată frumoasă şi firavă umblă pe holurile de la Scarglas de zile întregi fără ca niciunul dintre băieţii MacFingal să fi început să-i adulmece fustele?

Când Nathan începu să râdă, Gregor i se alătură repede.

*

În timp ce o privea pe mult mai marea Clare, Fiona se decise că schimbarea nu era acceptată cu graţie la Scarglas. După ce se asigurase că amestecul pe care Mab îl pregătea pentru Nathan era inofensiv, Fiona se grăbise să se ducă acolo unde femeile spălau rufele, dornică să le ofere săpunul ei, dar se izbise de un zid de piatră pe nume Clare. Pentru femeie nu părea să conteze că nu făcuse nicio critică şi că schimbarea era mică, dar importantă. Era limpede că, pentru Clare, orice sugestie reprezenta o încălcare gravă a teritoriului ei. Fiona îşi dori să fi avut abilitatea lui Gilly de a intui sentimentele oamenilor, de a vedea în inima lor. L-ar fi fost extrem de util în acel moment să ştie cât de mult din refuzul lui Clare era pricinuit de teama de a nu-şi pierde locul şi cât din încăpăţânare pură.

— Săpunul va face ţesăturile mai moi, spuse Fiona punând cu grijă pe un taburet calupurile de săpun de rufe pe care le făcuse. În plus, le va uza mai puţin. Şi curăţă la fel de bine precum ce folosiţi voi acum. Fiona speră că

servitoarele nu se opriseră din frecatul rufelor pentru a se uita la ea şi la Clare fiindcă se aşteptau să izbucnească o ceartă între ele. De asemenea, va fi mult mai bun pentru mâinile voastre.

— Nu eşti stăpână aici! se răsti Clare, ochii ei negri privind-o cu duritate. Nu eşti decât o prizonieră.

— Adevărat, dar nu văd ce legătură are asta cu faptul că ştiu dacă un săpun e mai bun sau nu.

— Nu ai niciun cuvânt de spus în privinţa a ceea ce se face la Scarglas. Du-te înapoi şi vezi ce face vrăjitoarea aia nebună de Mab.

— Mab nu este nici nebună, nici vrăjitoare!

Clare pufni dispreţuitoare.

— Cu siguranţă, nu este vindecătoarea care se crede. Nu ştiu de ce *laird*-ul pur şi simplu nu îi dă afară de la Scarglas pe bătrâna curvă şi pe bastardul ei înainte ca ea să omoare pe careva. Pleacă de-aici, femeiuşco!

Clare o îmbrânci, făcând-o pe Fiona să se împleticească vreo câţiva paşi îndărăt, dar îşi regăsi repede echilibrul. Cu coada ochiului, îl văzu pe Nathan pornind încruntat spre ele şi le auzi pe servitoare icnind şocate, dar nimic din toate astea nu o făcu pe Fiona să ezite. Se năpusti spre Clare, care se întorsese cu spatele la ea. Un şut bine plasat o făcu pe femeie să cadă în genunchi. Fiona o înşfăcă de braţul drept şi i-l răsuci la spate în timp ce cu celălalt îi cuprinse gâtul. Se aplecă puţin pentru a-i putea vorbi la ureche, dar nu făcu niciun efort ca să rostească încet:

— Aş putea să ignor faptul că m-ai făcut „femeiuşcă” şi că ai pus mâna pe mine, dar nu pot ignora ce ai zis despre Mab.

— Ea… începu Clare.

Fiona îşi apăsă mai tare braţul în jurul gâtului femeii, doar puţin, ca o avertizare tăcută.

— Mab este o femeie drăguţă, cu o inimă mare, care a acceptat să facă ceea ce nimeni altcineva nu părea să vrea. Şi nu e curvă. Doar a căzut victimă cuvintelor frumoase ale unui depravat, ale unui bărbat care a uitat să-i spună că era

însurat. Aşa că îndreaptă-ţi dispreţul împotriva cui merită. Iar dacă nu vrei să-ţi tai limba aia ascuţită, îţi sugerez cu tărie să nu te iei de fiul ei. O îmbrânci pe Clare şi se retrase. Iar dacă eşti prea prosteşte încăpăţânată pentru a încerca până şi cea mai mică schimbare, treaba ta. Îmi voi spăla singură hainele şi aşternuturile.

Ridicându-se anevoie în picioare, Clare îi rânji dispreţuitoare Fionei, dar avu grijă să stea departe de mai firava femeie.

— Şi ce ştie o lady ca tine despre munca onestă?

— Iarăşi judeci fără să ştii? Se vede că pricepi greu. Ştiu să spăl rufe, să fac un acoperiş, să cultiv un câmp, să fac un harnaşament şi multe altele. De asemenea, ştiu cum să reduc la tăcere o limbă înveninată. Fiona înşfăcă cuţitul folosit pentru a tăia săpunul de spălat şi îl azvârli, aproape ţintuind mâneca rochiei lui Clare de stâlpul în faţa căruia se afla. Iar dacă ai îndoieli, te asigur că vârful acelui cuţit este exact unde am vrut să fie. Luă o bucată din săpunul făcut de ea şi dădu să plece. Fă ce vrei cu săpunul. Dar ţi-aş sugera să-ţi speli şi gura murdară cu el.

De îndată ce Fiona plecă, Nathan se apropie de Clare şi smulse cuţitul din stâlp înainte de a se uita în ochii ei măriţi.

— Nu-i place să fie făcută „femeiuşcă”.

— Ea cine este? întrebă Clare cu o voce nesigură.

— Ei bine, *laird*-ul îi spune Fiona Zece-Cuţite. Zâmbi sumbru când o văzu pe Clare devenind şi mai palidă. Este numărul cuţitelor pe care le-a găsit asupra ei când a capturat-o. Se aplecă puţin spre ea şi îi zise cu voce dură şi rece: Cei mai mulţi dintre noi ţinem la Mab, iar fiul ei îmi este frate. O femeie înţeleaptă ar fi bine să-şi aducă aminte câţi bastarzi sunt la Scarglas şi să se gândească puţin înainte de a-şi manifesta dispreţul faţă de ei. De asemenea, o femeie înţeleaptă ar fi bine să caşte ochii la ce se întâmplă în jur şi poate îşi va da seama că fata aia micuţă ar putea să fie viitoarea stăpână de la Scarglas, soţia *laird*-ului. Se îndepărtă de Clare, care începuse să tremure, şi porni pe urmele Fionei, dar nu înainte de a adăuga: De fapt,

eu şi aproape toţi fraţii mei suntem hotărâţi să avem grijă ca asta să se întâmple.

Nathan o găsi pe Fiona în mijlocul curţii. Avea mâinile pe şoldurile înguste şi privea cerul. Când ajunse lângă ea, îşi dădu seama că trăgea adânc aer în piept şi expira încet.

— Mi-am pierdut cumpătul, rosti Fiona menţinându-şi privirea aţintită asupra norilor negri, care promiteau ploaie.

— O, da, ţi l-ai pierdut! spuse Nathan. Ai făcut-o pe Clare să se scape pe ea.

Fiona îşi zise cu asprime că asta n-ar trebui să-i facă plăcere.

— O lady n-ar trebui să-şi piardă cumpătul. Gilly a noastră spune că, atunci când o lady se înfurie, sigur n-ar trebui să-i îngenuncheze pe oameni şi nici să arunce cuţite spre ei.

— Dar ce ar trebui să facă o lady?

— Gilly a noastră zice că o lady ar trebui să-şi exprime nemulţumirea într-un mod politicos, vorbind cu fermitate, dar fără să ridice tonul.

— Ei bine, n-ai ţipat.

Îşi zâmbiră, apoi ea suspină.

— Îmi doresc să fi avut darul lui Gilly. Ea îşi poate da seama ce simte o persoană. E ca şi cum ar putea să vadă de-a dreptul în inima cuiva.

— Pare un dar foarte util.

Fiona încuviinţă din cap.

— Este. Dacă l-aş avea, aş înţelege de ce Clare este atât de supărată şi de încrâncenată.

— E plină de fiere?

Zâmbi când ea chicoti, apoi porniră alături spre cetate.

— Este adevărat că unii oameni se nasc răi. Dar majoritatea se înrăiesc pe măsură ce cresc. Dacă cunoşti motivul, îi poţi face iarăşi buni sau măcar suficient de acceptabili pentru a putea avea de-a face cu ei fără a-ţi dori să le tai limba. Tatăl tău s-a culcat cu Clare?

— Nu. Iar soţul ei zice că nici cu el nu prea se culcă. Nathan se îmbujoră. Îmi cer scuze. N-ar trebui să-ţi vorbesc

despre aşa ceva.

— Nu-ţi face griji. Până la 13 ani, am fost crescută de cei cinci fraţi ai mei. Apoi a sosit Gilly a noastră, care a făcut câteva schimbări, netezind asperităţile vieţii pe care o duceam. Totuşi, încă suntem cam necizelaţi. Mă îndoiesc că ai putea spune ceva care să mă şocheze sau ceva ce să nu fi auzit. Se încruntă. De ce Clare a făcut-o pe Mab „vrăjitoare”?

Se întrebă de ce cuvintele ei îl făcură pe Nathan să pară atât de stânjenit.

— A, ei bine, dacă o să rămâi aici suficient de mult, o să auzi acest cuvânt rostit de multe ori la adresa noastră. Cred că cei din clanul Gray alimentează zvonurile. Iar faptul că suntem atât de întunecaţi şi că Scarglas pare ameninţător nu ne ajută deloc. Tata a avut cinci soţii, iar patru dintre ele au murit. Şi asta a stârnit multe zvonuri. Se spune că le vrăjeşte pe femei. Se relaxă puţin când Fiona pufni dispreţuitoare. Şi nu ajută nici faptul că îi place să blesteme pe toată lumea.

Fiona se opri brusc şi îl privi cu gura căscată pe Nathan.

— Acum ştiu cine sunteţi. Am auzit poveştile, dar n-am acordat prea mare atenţie numelui. Dacă cei din clanul Gray răspândesc aceste zvonuri urâte, atunci fac o treabă foarte bună din moment ce până şi eu am auzit câte ceva. Clătină din cap şi porni mai departe. Nu ştiu unde mi-a fost mintea. Ar fi trebuit să recunosc măcar acest castel, fiindcă este descris foarte clar atunci când se povesteşte despre voi. Când l-am văzut prima dată, mi s-a părut că îmi aminteşte de ceva, dar nu mi-am dat seama de ce anume. M-am gândit că aspectul lui mă făcea să mă gândesc la vrăjitorie şi crimă.

— Nu te temi acum?

— Nu. Nu mi se pare că aş avea vreun motiv. Se pare că aţi adunat nişte oameni ciudaţi aici, cum ar fi bătrânul *laird*, care dansează la lumina lunii în cercul acela de pietre. Oh, şi Peter, care se teme atât de tare de apă, încât cred că are zece ani de jeg pe el.

— Mai degrabă, 20.

— Da, dar n-am văzut niciun fel de vrăjitorie. Poate o nebunie inofensivă, dar nu vrăjitorie. Şi cu toate că nu-mi place prea mult de tatăl tău, nu cred că şi-ar ucide o soţie. Mai degrabă, cred că le-a lăsat mereu însărcinate, ceea ce le-a scurtat viaţa sau le-a făcut să fugă. Cât despre faptul că le vrăjeşte pe femei, ei bine, este evident că are un talent deosebit de a le ademeni în patul său, iar eu bănuiesc că le alege pe cele suficient de proaste pentru a-i crede minciunile.

— Da, aşa este. Şi se foloseşte şi de poziţia lui pentru a le atrage în pat. El şi Ewan se ceartă adesea în privinţa asta. Se opri şi se uită spre porţi. Apropo de Ewan, uite-l că vine!

Fiona încercă să nu pară prea încântată de întoarcerea lui Ewan. Nu dorea să-şi afişeze prea făţiş afecţiunea faţă de el. Felul ciudat în care descălecă, tresărind şi clătinându-se puţin când atinse pământul, îi alungă atitudinea calmă, prietenoasă, cu care se pregătise să-l întâmpine. Se grăbi spre el şi o duru felul în care el, neîncrezător, se grăbi să facă un pas îndărăt, dar se strădui să-i ignore gestul.

— Ai fost rănit! rosti ea privindu-l cu atenţie.

— Nu-i mare lucru, spuse el profund mişcat de îngrijorarea ei şi blestemându-şi slăbiciunea sufletului.

Văzând sângele care se îmbibase în pantalonii lui, îl privi dezgustată.

— Sângerezi ca un porc înjunghiat. Ar fi cazul să-ţi curăţ rana şi să ţi-o cos cât mai repede.

Înainte ca Ewan să găsească o modalitate de a-i refuza ajutorul, se pomeni condus de Nathan în dormitorul lui. Văzând mica dâră de sânge pe care o lăsa în urma lui, decise că nu exista niciun argument de bun-simţ pentru a se opune. Nu putea decât să spere că durerea şi pierderea de sânge aveau să-l slăbească suficient pentru a nu suferi de dorinţă în timp ce ea îi îngrijea rana. Faptul că nu scoase decât un murmur slab de protest când Nathan îi scoase hainele îl făcu să-şi dea seama că devenise primejdios de

slăbit. Ewan gemu când aproape că se prăbuşi în pat! În vreme ce Nathan îi aranja cu grijă pătura pe trup, astfel încât să nu i se vadă decât piciorul rănit şi pieptul gol, Ewan se străduia să-şi înfrângă o criză de ameţeală.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Nathan în timp ce Fiona începu să spele sângele de pe piciorul lui Ewan.

— I-am prins pe nişte Gray furându-ne vitele, răspunse Ewan. Din păcate, în afară de ei, mai erau şase în apropiere, dar pe care nu-i văzusem. Am fost luaţi prin surprindere în vreme ce ne ocupam de hoţi. Câţiva dintre oamenii mei au fost şi ei răniţi uşor.

— O, Doamne, nu sunt sigură unde-i Mab, rosti Fiona. S-ar putea să nu ştie că e nevoie de ea.

— Mă duc eu s-o chem, spuse Nathan şi se grăbi să iasă din cameră.

Ewan îşi reprimă impulsul de a-l chema pe Nathan înapoi. Îşi zise că era un om în toată firea, un bărbat puternic şi hotărât. Trebuia să fie în stare să rămână singur cu Fiona, fără a ceda nevoilor primare. Ea îi atingea piciorul doar pentru a-i îngriji rana – o atingere inocentă, care putea fi ignorată.

Însă fermitatea lui pălea cu fiecare atingere a degetelor ei pe coapsa lui. Aproape că se bucură de durerea provocată de spălarea rănii cu *uisge beatha* şi de coaserea ei, pentru că sângele i se răcori rapid. Totuşi, răgazul nu dură mult. Îşi simţi dorinţa trezindu-se la viaţă în vreme ce ea îi bandaja piciorul, degetele ei fine mângâindu-l periculos de aproape de vintre pe când îl îngrijea. O privire rapidă îi dezvălui că pătura era suficient de bine îngrămădită pe el pentru a-i ascunde reacţia la atingerea ei, aşa că răsuflă uşurat în sinea lui.

— Ai sânge pe faţă, rosti Fiona îndreptându-şi trupul după ce îi legă bandajul pe coapsă.

— Asta nu-i nimic, spuse ea. Este doar o zgârietură.

— Totuşi, ar trebui curăţată.

Când se aplecă spre el pentru a-i spăla tăietura de deasupra urechii, Ewan trase atât de brusc aer în piept, încât aproape că se sufocă. Sânii ei se aflau la câţiva

centimetri de gura lui. Se pomeni privind fascinat delicatele rotunjimi care se zăreau pe deasupra corsajului rochiei. Pielea ei avea nuanţa delicată a mierii. Indiferent cât de mult se străduia, nu-şi putea alunga apriga dorinţă de a vedea dacă pielea ei avea un gust la fel de dulce şi de cald precum părea.

Exact când ea dădu să se îndepărteze, el o cuprinse cu braţul pe după talie pentru a o opri. El o sărută deasupra fiecărui sân, trăgând adânc în piept parfumul ei proaspăt. Ea se cutremură, iar el îi simţi respiraţia oprindu-i-se în gât. Cu toate că el dorea să zăbovească acolo, să savureze acea piele fină, o sărută pe gâtul elegant, urcând spre buze. Ochii ei erau măriţi, iar el fu sigur că privirea din ei exprima o dorinţă care se intensifica. Buzele ei pline erau uşor întredeschise, iar el profită repede de asta, sărutând-o profund şi cu o patimă aprigă, pe care nu şi-o putu reprima.

Cu fiecare mângâiere a limbii lui, Fiona îşi simţea dorinţa devenind tot mai puternică. El îşi trecu mâna peste spinarea ei, iar ea avu impresia că în urma ei rămânea foc. Un geamăt slab îi scăpă când el îşi ridică mâna cealaltă pe trupul ei şi îi strânse cu delicateţe un sân. Niciuna dintre temerile pe care Menzies le sădise în ea nu se trezi la atingerea lui Ewan, ci doar dorinţa de a fi mângâiată în continuare.

Tocmai era pe cale să se urce pe pat lângă el când Ewan o împinse brusc. Rănită şi confuză, ea se strădui să-şi regăsească echilibrul în timp ce se uită la el. Obrajii îi erau uşor îmbujoraţi, iar respiraţia, sacadată, ambele fiind indicii sigure ale dorinţei. Apoi, o auzi pe Mab strigând-o pe nume, iar durerea respingerii bruşte se domoli puţin.

Ewan îşi acoperi ochii cu o mână nesigură.

— Du-te. Mab are nevoie de tine.

Fiona ezită doar o clipă înainte de a ieşi grăbită din cameră, întâlnindu-se cu Mab dincolo de pragul uşii. Se simţea frustrată din pricina curmării bruşte a mângâierilor, dar ştia că aşa era cel mai bine. Ewan era rănit şi deloc într-o stare bună pentru consumarea pasiunii pe care o simţeau amândoi. În plus, el încă se lupta cu atracţia faţă de ea. Şi

nu era un moment potrivit pentru a încerca să-l facă să-şi dea seama că nu avea de ce să se opună. Reprimându-şi cu hotărâre dorinţa, îşi concentră întreaga atenţie asupra ajutării lui Mab să-i îngrijească pe ceilalţi răniţi. Timp de câteva zile, până când rana nu începea să i se vindece, Ewan nu va putea să fugă de ea sau s-o evite. Avea destulă vreme pentru a-i înfrânge rezistenţa.

Capitolul 7

— Îţi sugerez cu tărie să te întinzi din nou, spuse Fiona când intră în camera lui Ewan şi îl prinse străduindu-se să se aşeze pe marginea patului. Ţi-am cusut rana cu doar două zile în urmă. Este imposibil să se fi închis atât de repede.

Preţ de o clipă, Ewan se gândi să refuze ferm a i se supune, apoi îşi zise că nu era cazul să fie prost. Era ameţit şi transpira, şi nici măcar nu reuşise să se aşeze, înjurând în barbă din cauza slăbiciunii lui, se prăbuşi înapoi pe pernele pe care Mab i le aranjase de curând la spate. Se încruntă la tava pe care Fiona o puse pe masa de lângă pat.

— Sper că nu e terci sau supă, mormăi el.

— Nu-i niciuna, nici alta. E tocană de oaie, rosti ea.

Când Fiona se aşeză pe marginea patului, cu bolul şi lingura în mâini, el se răsti:

— Pot să mănânc şi singur.

Fiona nu zise nimic, doar îi dădu lingura, însă ţinu bolul cu fermitate. Îl privi cum duse lingura spre bol şi îşi dădu seama că Ewan se străduia din răsputeri să-şi stăpânească tremuratul mâinii. În cele din urmă, lăsă lingura în bol şi se sprijini de perne.

— N-am putere nici cât un ţânc, se plânse el. Asta din cauză că, de două zile, nu-mi dai decât supă.

Ea îşi dădu ochii peste cap în timp ce îi băga în gură o lingură plină cu tocană.

— Asta-i din pricină că ai sângerat foarte rău înainte ca rana să-ţi fie îngrijită. Asta-i din cauză că, încercând să te dai jos din pat prea curând, tocmai ţi-ai irosit forţa pe

care ai căpătat-o odihnindu-te. Şi bănuiesc că nici lovitura la cap nu te-a ajutat.

— M-a adormit doar câteva minute, spuse el repede, înainte ca ea să-i bage în gură altă lingură cu tocană.

— Ceea ce înseamnă că a fost o lovitură zdravănă, chiar dacă nu ţi-a spart osul.

El nu mai zise nimic, ci doar stătu sprijinit de perne, simţindu-se puţin ridicol în vreme ce ea îl hrănea cu tocană. Ar fi fost mult mai bine pentru liniştea lui sufletească dacă Mab l-ar fi îngrijit, dar nu se putea hotărî să ceară asta. Ewan ştia că, refuzând ajutorul Fionei, ar fi rănit-o şi insultat-o, mai ales că nu avea niciun motiv întemeiat pentru a o respinge. Nu se putea să-i spui unei lady că doreai să plece fiindcă doar vederea ei îţi făcea mădularul să se întărească precum piatra. Ori de câte ori ea era în preajma lui, durerea rănilor părea minoră comparativ cu cea a dorinţei pe care o stârnea în el.

Se gândi că, dacă stătea potolit, avea să se vindece până de ziua lui. Iar atunci, putea să se ducă în sat, să se culce cu una dintre servitoarele de la tavernă şi să-şi potolească clocotul sângelui. Planul abia i se încropi în minte când trebui să recunoască faţă de sine că ar fi o pierdere de timp şi de bani. Fiindcă nu avusese o femeie de un an, bănuia că nu i-ar fi greu să facă sex, dar ştia că nu l-ar satisface, că nu i-ar diminua absolut deloc dorinţa pe care o simţea faţă de Fiona.

Trecuseră opt ani de când nu mai simţise o dorinţă atât de aprigă de a avea o femeie şi nu-l plăcea faptul că era din nou prins în acea capcană. O asemenea dorinţă sălbatică şi, se temea, asemenea sentimente sălbatice îl puteau face pe un bărbat să fie slab şi să înnebunească. Ewan îşi atinse în treacăt cicatricea de pe obraz. Helena îl învăţase asta când, folosindu-se de pasiunea şi iubirea lui pentru ea, îl trădase duşmanilor săi. Nu-şi putea îngădui să fie din nou atât de slab.

O mică voce îi zise că Fiona nu era Helena, dar se strădui s-o ignore. Adevărat că Fiona părea onestă şi bună, dar, pe de altă parte, refuza să-i spună cine era. Avea

motive întemeiate pentru a refuza, însă el nu putea ignora faptul că puteau exista şi motive sinistre.

Tocmai când era pe cale să-i spună că mâncase destulă tocană, uşa camerei se deschise cu atâta putere, încât se lovi de zid. Ewan se încordă când îşi văzu tatăl în prag. Felul în care acesta se încrunta la Fiona îi zise că tocmai avea una dintre crizele lui de furie. Şi nimeni nu putea fi sigur ce avea să facă Sir Fingal când se înfuria. Ewan nu voia să creadă că tatăl lui ar fi în stare să-i facă rău Fionei, dar nici nu era atât de sigur cum ar fi vrut că nu ar face-o.

— Femeie, te amesteci în lucruri care nu te privesc, ţipă Sir Fingal îndreptând un deget spre Fiona.

— Despre ce lucruri e vorba?

Fiona fu încântată de calmul cu care vorbise, deşi furiosul Sir Fingal o neliniştea puţin.

— Ai vorbit cu femeile.

— Nu mi-am dat seama că este interzis.

— Nu fi insolentă! Ştii exact despre ce vorbesc. Tocmai i-am zis lui Bonnie să vină în patul meu, iar ea a spus nu. Nu! Mie!

Ewan se holbă la tatăl lui în timp ce mesteca lingura cu tocană pe care nu prea o dorise. Chipul acestuia exprima un amestec ciudat de furie, revoltă şi stupefacţie. Cu coada ochiului, văzu zâmbetul vag care lumină pentru o clipită chipul Fionei. Se părea că ea făcuse intenţionat ceva ce ştia că îl va înfuria pe tatăl lui, iar asta îl surprinse pe Ewan. Ceea ce îl surprinse şi mai mult fu faptul că ea nu părea deloc afectată de furia lui Sir Fingal.

— Este dreptul ei, nu-i aşa? întrebă Fiona, chipul ei exprimând o uşoară confuzie şi o inocenţă totală.

— Tu i-ai spus asta. A zis că i-ai spus că nu există nicio lege care să-i impună să se culce cu mine doar fiindcă pe mine mă mănâncă.

— Nu cred că am greşit în această privinţă. Sunt sigură că nu există nicio lege care să spună că nu te poate refuza.

— Este legea *mea!* Asta-i castelul meu şi vreau ca

totul să fie aşa cum a fost. Vei înceta să bagi idei prosteşti în capetele femeilor de-aici sau vei regreta amarnic! Se răsuci pentru a pleca, se opri, îşi mirosi cămaşa şi înjură. Şi ştiu că tu eşti motivul pentru care rufele şi hainele mele miros a blestemata aia de lavandă, aşa că vreau să încetezi şi asta!

Trânti uşa în urma lui după ce ieşi.

Ewan clătină din cap când ea vru să-i dea o altă lingură cu tocană. O privi cum puse bolul pe tavă şi luă cana. Avea o expresie foarte vinovată. Nu îl privea în ochi, iar obrajii i se îmbujoraseră puţin. El apucă toarta cănii, dar ea o ţinu în continuare în mâini cât el bău. Ochii lui nu se abătură de la chipul ei, dar aproape că termină băutura înainte ca ea să ofteze şi să-i întâlnească reticentă privirea.

— Mie nu mi-a trecut niciodată prin cap să vorbesc cu femeile, rosti el.

Fiona răsuflă uşurată în sinea ei că el nu dădea vreun semn că se supărase.

— Ei bine, nu vreau să fiu nerespectuoasă, dar m-am gândit că, dacă aş fi încercat să-l conving pe tatăl tău să se abţină puţin, ar fi fost ca şi cum m-aş fi dat cu capul de o piatră.

— Exact aşa ar fi fost.

Îşi zâmbiră puţin, apoi el se strâmbă dezgustat de sine.

— Mărturisesc că nu mi-a trecut niciodată prin cap că femeile s-ar putea să nu-şi dorească să împartă patul cu el. Tata are un talent deosebit de a ademeni femeile. Mă tem că am presupus că toate acceptau fiindcă voiau, fiindcă le fermecase sau aşa ceva.

— Bănuiesc că unele vor. Nu le-am ţinut predici despre păcat şi lucruri de genul ăsta. Pur şi simplu, le-am spus că, dacă nu vor să fie folosite de bătrânul *laird* sau de oricare dintre bărbaţii de-aici, au dreptul să refuze. La urma urmelor, Biserica laudă şi predică virtutea, şi, cu siguranţă, puterea sa e mai mare decât a bătrânului *laird.*

— Vrei să-mi zici că aşa ceva a ţinut în locul de unde eşti tu? Este o practică uzuală ca bărbaţii dintr-un castel să

se folosească de femeile dintre zidurile sale. Unele sunt oferite oaspeţilor.

— Doar pentru că aşa se obişnuieşte, nu înseamnă că este drept. În locul de unde vin eu, femeile sunt respectate şi pot spune da sau nu, după cum doresc. Un bărbat n-ar trebui să se folosească de puterea lui ca să se culce cu o femeie. Femeile – majoritatea lor – nu îndrăznesc să refuze un *laird,* sau pe tatăl lui, sau pe oricare alt bărbat aflat într-o poziţie superioară. Prostituatele se adună acolo unde sunt bani de câştigat. De ele să se folosească bărbaţii.

— Sau să ademenească o femeie, aşa cum face tata?

Ewan constată că era curios în privinţa părerii ei despre tatăl lui.

— Ei bine, eventual. Văzând că el terminase de băut, Fiona puse cana pe tavă, apoi se răsuci puţin spre el, pentru a sta mai comod pe marginea patului. O parte din mine crede că o femeie care îngăduie să-i fie furată virtutea doar cu câteva cuvinte frumoase şi un zâmbet ademenitor merită necazurile care o aşteaptă. Totuşi, o altă parte crede că un bărbat care fură virtutea unei fete cu minciuni, iar apoi o părăseşte, lăsând-o să îndure consecinţele, ar trebui să fie pedepsit. Ridică din umeri. E o contradicţie, ştiu. Totuşi, prea adesea, câte un ticălos jefuieşte o fată de singurul ei bun de preţ. Bănuiesc că mă înfurie faptul că cineva minte pentru a obţine ce vrea.

— Şi femeile mint pentru a obţine ce vor.

— Da, şi nu e cu nimic mai bine. Îşi încleştă mâinile în poală şi se pregăti să pună o întrebare pe care nu şi-o mai putu reţine. De ce era vopsit tatăl tău în albastru?

Ewan avu nevoie de câteva clipe pentru a pricepe brusca schimbare a subiectului, apoi se strâmbă în sinea lui. Fiindcă Fiona nu pomenise de felul în care arăta tatăl lui, Ewan sperase că ea intenţiona să-i ignore înfăţişarea. Avea impresia că se străduise, dar cum ar fi putut cineva să ignore un om vopsit în albastru pe toată pielea care se vedea? Iar Fiona era suficient de deşteaptă pentru a bănui că, fără îndoială, şi pielea care nu se vedea era vopsită la fel.

— În noaptea asta este lună plină, răspunse el, apoi înjură în gând când Fiona doar se uită la el, expresia de pe chipul ei spunând clar că dorea o explicaţie mai bună. Ori de câte ori e lună plină, tata şi alţi câţiva bărbaţi îşi vopsesc trupurile astfel şi se duc să danseze în cercul de pietre. Goi.

— Şi preotul vostru ce are de zis despre asemenea fapte păgâne?

— Prostul ăla bătrân se duce să danseze cu ei.

Fiona îşi zise că nu ar fi frumos să râdă. Era clar că sărmanul Ewan se simţea umilit de comportamentul tatălui său.

— Bătrânul *laird* deja a fost acolo.

— Da îi place să ţopăie pe-acolo. Nu se vopseşte cu albastru până nu e lună plină.

— Înţeleg. Nu fu surprinsă să desluşească încordarea din vocea ei deoarece pofta de a râde înlătura repede toate opreliştile ridicate de ea. De ce?

— Tata a auzit o poveste cum că oamenii din vechime făceau asta pentru a le cere zeilor să-i facă mai puternici şi mai aprigi în bătălii şi…

Ezită, profund reticent să isprăvească.

— Şi mai cum?

— Mai virili.

Fiona îşi acoperi gura cu o mână şi privi aşternutul. Simţi râsul zguduindu-i trupul şi îşi acoperi gura şi cu cealaltă mână. Era nepoliticos, poate chiar o cruzime să râdă, dar cum să nu râzi de aşa ceva? Imaginea unui grup de bărbaţi în vârstă, vopsiţi în albastru şi ţopăind goi în lumina lunii pline era extrem de ilară. Se înecă puţin în timp ce se străduia cu vitejie să-şi înăbuşe râsul, dar, în cele din urmă, se prăbuşi pe pat zguduită de hohote.

„Măcar, nu este oripilată sau înspăimântată”, cugetă Ewan. Se întrebă în treacăt dacă nu ar trebui să se simtă ofensat, chiar dacă doar din respect faţă de tatăl lui, apoi alungă gândul. Ce avea el de gând să facă în noaptea aceea era ridicol. Şi el ar fi considerat că era amuzant dacă n-ar fi pricinuit necazuri alimentând zvonurile despre vrăjitorie. După câteva clipe, începu să zâmbească, râsul ei

fiind contagios.

După ce se potoli, Fiona se ridică şi descoperi că se apropiase de Ewan. Chipurile lor erau la doar câţiva centimetri distanţă. El zâmbea, iar ea se gândi dacă avea habar cât de frumos era. Când zâmbetul lui începu să se stingă, ea se încordă, întrebându-se ce avea să urmeze. Avea s-o tragă spre el sau s-o împingă mai departe de el?

Îşi dori ca Ewan să se hotărască odată ce dorea de la ea. Faptul că era cald acum şi rece o clipă mai târziu era puţin cam greu de suportat.

Ewan o apucă cu blândeţe de bărbie, iar cu mâna cealaltă îi şterse o lacrimă de râs, care îi strălucea pe obrazul îmbujorat. Privirea lui se aţinti asupra gurii ei. Când ea îşi linse buzele, el îşi blestemă în gând slăbiciunea în timp ce îi cuprinse ceafa cu mâna şi o trase spre el.

„Doar un sărut”, îşi spuse el. Cu siguranţă, avea suficientă voinţă pentru a-i fura un sărut fără să-şi piardă controlul. Totuşi, în clipa în care buzele lor se atinseră, el începu să se îndoiască de stăpânirea lui. Dulcea căldură a gurii ei păru să-i gonească prin sânge până în vintre. Când ea îşi întredeschise gura sub a lui, el o cuprinse în braţe şi o strânse la piept, acceptând cu lăcomie invitaţia ei.

Fiona simţi că se topeşte de fierbinţeala propriei dorinţe. Îi răspunse nerăbdătoare la sărut, nefăcând nicio încercare de a-şi înfrâna sau de a ascunde pasiunea pe care el o trezea în ea. Când el puse capăt sărutului, ea încercă, dar nu reuşi să-şi recapete răsuflarea în vreme ce el o sărută pe gât, pe obraji şi în adâncitura din spatele urechii. Se cutremură şi gemu când el îi mângâie sânii.

Când începu s-o sărute din nou, ea îşi schimbă poziţia până când amândoi ajunseră să stea întinşi pe o parte. Fiona profită repede de schimbare, mângâindu-i spatele şi savurând atingerea pielii lui fine şi calde. Îşi strecură încet mâna sub pătură pentru a-i mângâia fesele tari şi înghiţi geamătul scăpat de el. O clipă mai târziu, se pomeni împinsă de lângă el, iar Ewan se răsuci pe spate.

Zguduită şi înfrigurată din pricina bruştei încheieri a îmbrăţişării, se ridică în şezut şi se uită la Ewan. El îşi

acoperise ochii cu un braţ, aşa că expresia de pe chipul lui era greu de descifrat. Totuşi, avea o uşoară îmbujorare în obraji, iar respiraţia îi era la fel de întretăiată ca a ei. „Sau poate că sunt semne ale durerii”, se gândi ea brusc şi se uită îngrozită la piciorul rănit.

— Ewan… începu ea îngrozită de faptul că putuse uita cu totul că el era rănit.

— Pleacă.

Fiona îşi simţi îngrijorarea faţă de el dispărând instantaneu, înlocuită de o durere atât de pătrunzătoare, încât aproape că ţipă. El nu suferea din pricina pasiunii sau a durerii, ci regreta sau poate chiar îi era ruşine. Nu pasiunea sau durerea îi îmbujorase obrajii şi îl făcuse să respire neregulat, ci dezgustul. Iar dacă dezgustul era faţă de ea sau faţă de el nu conta cu adevărat.

— Cred că cel mai bine ar fi ca Mab să mă îngrijească de-acum încolo, spuse el.

— Cum doreşti.

Fiona luă tava pe care o adusese şi plecă. Simţea nevoia să fugă, să găsească un loc unde să se ascundă, dar mândria o împiedică să facă asta. Nu o încântă faptul că, la doar câţiva paşi de uşa lui Ewan, se întâlni cu Gregor. Felul în care ochii lui se îngustară când se uită la ea îi spuse că nu îşi ascundea sentimentele rănite aşa de bine cum crezuse. Zâmbi recunoscătoare când Bonnie, care trecea pe-acolo, îi luă tava, apoi îşi încleştă mâinile la spate.

— L-am lăsat pe Simon dormind, zise Gregor încă privind-o cu atenţie.

— A, bine, rosti Fiona. Odihna este cel mai bun medicament care există.

Gregor încuviinţă din cap.

— S-a întâmplat ceva? Pari un pic cam palidă şi supărată.

— Sunt puţin obosită, asta-i tot. Cred că mă voi băga în pat şi mă voi odihni puţin. Fiona dădu să-l ocolească. Te rog să mă scuzi.

Gregor o privi îndepărtându-se grăbită, apoi se încruntă spre uşa camerei lui Ewan. Nu intenţionase să-l

viziteze, dar acum era hotărât s-o facă. Dacă interpretase corect expresia de pe chipul Fionei, fratele şi *laird-ul* lui tocmai îi dăduse o lovitură puternică acelei fete. Se părea că era posibil să fie nevoit a-i băga lui Ewan minţile în capul lui tare mult mai curând decât anticipase.

În clipa în care intră în dormitorul lui Ewan, Gregor se răsti la el:

— Ce i-ai făcut fetei, prostule?

Se apropie hotărât de pat şi se uită urât la Ewan, care nu părea cu nimic mai fericit decât Fiona. Ewan suspină şi îşi frecă faţa cu palmele.

— De ce crezi că i-am făcut ceva Fionei?

— Poate pentru că arăta ca şi cum i-ai fi dat înapoi unul dintre pumnale implântându-i-l în inimă.

Asta sugera că el rănise cumva sentimentele Fionei, iar Ewan refuza să creadă aşa ceva.

— Te înşeli.

— Nu, nu cred. Tocmai m-am întâlnit cu ea în faţa uşii tale şi nu zâmbea. Fiona zâmbeşte mereu. Şi nici nu s-a oprit ca să flecărim puţin. Nu, era palidă ca moartea şi a dat fuga în dormitorul ei. Aşa că, te întreb din nou, ce i-ai spus sau i-ai făcut?

Nu era un subiect pe care Ewan să dorească să-l discute cu Gregor, dar ştia că fratele lui nu avea să-l lase în pace. Sau, mai rău, avea să tragă cine ştie ce concluzie. Ewan suspină şi decise că era prea obosit şi prea întristat pentru a se certa sau a minţi.

— I-am zis să plece şi că cel mai bine ar fi dacă Mab ar avea grijă de mine de-acum încolo, răspunse Ewan şi aproape că tresări din cauza privirii dure şi extrem de pătrunzătoare pe care Gregor o aţinti asupra lui.

— De ce? Fata te-a îngrijit cu mare pricepere şi atenţie.

— Pentru că nu pot rămâne singur cu ea! se răsti Ewan şi îşi trecu o mână prin păr. Nu-mi pot împiedica blestematele de mâini s-o atingă.

— Şi tu crezi că ăsta-i un lucru rău?

— Fireşte că este un lucru rău. Ea este prizoniera

noastră. Şi cu toate că nu a recunoscut încă, e de familie bună. Şi, fără îndoială, este virgină. Nu are nevoie de un prost excitat peste măsură care s-o pipăie ori de câte ori are ocazia să o tragă aproape de el.

— Din moment ce nu ai vânătăi şi nici nu sângerezi, aş crede că nu au deranjat-o prea tare pipăielile tale, rosti tărăgănat Gregor.

Adevărul afirmaţiei îl izbi pe Ewan ca un pumn zdravăn în maxilar. Fiona nu se opusese sărutărilor lui. Dacă se putea încrede în propria judecată, de fapt, se topise în braţele lui şi îi răspunsese cu aceeaşi pasiune. Poate că era o prostie să o tot respingă. Se părea că ceea ce îşi dorea cu ardoare să aibă era acolo pentru a fi luat. Oricare alt bărbat căruia i s-ar fi oferit o asemenea favoare s-ar fi grăbit să profite, aşa că el de ce nu ar face-o?

Apoi, se încruntă, suspiciunea trezindu-i-se din nou în minte şi în inimă. De ce ar simţi o femeie atât de minunată ca Fiona o pasiune pentru el? Pasiunea putea fi simulată, putea fi o înşelătorie menită a-l face să lase garda jos şi să-şi dea drumul la gură. Cu toate că respinsese o astfel de posibilitate în faţa tatălui său şi părea a nu crede cu adevărat aşa ceva, nici nu o putea respinge orbeşte.

Dar şi ce îi spusese lui Gregor era adevărat şi trebuia să ţină bine minte asta. Dacă Fiona nu era spioană şi deci o ameninţare, atunci era ostatică. Mulţi oameni ar fi gândit că asta îi dădea dreptul să se folosească de ea, însă el nu era aşa. Fiona avea să se întoarcă neatinsă la familia ei. Onoarea lui îi impunea asta. La fel şi bunul-simţ. Ultimul lucru de care avea nevoie era să adauge un alt duşman pe lista celor porniţi împotriva lui şi a oamenilor de la Scarglas.

— Este fecioară, rosti Ewan. Şi inocentă. Nu e foarte greu să impresionezi o fată inocentă. Ignoră cu hotărâre privirea dezgustată a lui Gregor. Iar dacă nu este inocentă şi o ostatică pentru care putem primi o răscumpărare, atunci e o duşmancă trimisă în mijlocul nostru pentru a ne pricinui necazuri şi ar fi o prostie să-mi las dorinţa să-mi întunece judecata. Am mai căzut în capcana asta o dată şi am suficientă minte pentru a-mi aminti o lecţie bine

învăţată.

— Fiona nu este ca Helena.

— Nu? Şi Helena părea dulce şi inocentă, apoi m-a condus ca pe un miel la tăiere.

— O fi fost dulce, dar mi se pare că noi am descoperit că nu era foarte inocentă.

— S-ar putea să mă înşel şi în privinţa inocenţei Fionei. Există un singur mod de a fi sigur, şi anume să mă culc cu ea. Dacă este virgină, îi voi răpi castitatea. Ceea ce i-ar putea scădea valoarea când vom cere o răscumpărare în schimbul ei şi cu siguranţă ar face ca neamurile ei să se gândească la răzbunare. De asemenea, ar fi posibil să ne pomenim târâţi în faţa unui preot de către tatăl nostru sau de rudele ei, iar eu nu-mi doresc o soţie. Indiferent cine se va dovedi a fi – ostatică inocentă sau duşmancă inteligentă –, cel mai înţelept lucru din partea mea ar fi s-o las în pace.

Gregor clătină din cap.

— Gândeşti prea mult, Ewan. Rumegi fiecare detaliu de parcă ar fi o bucată de carne tare. Uneori, lucrurile sunt exact ce par a fi.

— Mult prea adesea, nu sunt. Mai bine, spune-mi cum stau lucrurile, îi ceru el. Mă tem că eu va trebui să mai stau în pat câteva zile, aşa că tu va trebui să fii ochii şi urechile mele.

Ewan fu încântat că Gregor acceptă schimbarea subiectului, deşi era limpede că i-ar fi plăcut să mai spună şi altele în privinţa Fionei. Spre uşurarea lui, totul părea liniştit deocamdată. După ce Gregor plecă, Ewan se sprijini greoi de perne. Îşi dădu seama că Fiona avea dreptate, că îşi folosise puţina forţă pe care o recăpătase încercând să se dea jos din pat prea curând, iar asta îl irită.

Suspină, închise ochii şi se strădui să ignore durerea din picior şi pe cea care dădea târcoale capului său. Îşi trecu încet limba peste buze. Încă simţea căldura dulce a gurii Fionei. Parfumul ei feminin amestecat cu puţină lavandă încă zăbovea în aer. Căldura mâinii ei mici şi fine rămăsese o amintire puternică pe pielea lui.

Ea era ca o băutură îmbătătoare, ca o febră în

sângele lui, de care se temea că era incurabilă.

Se întrebă de ce să nu alimenteze acea febră? De ce să nu se arunce cu capul înainte şi să nu accepte ceea ce ea părea a-i oferi de bunăvoie, spre marea lui surprindere? Avea minte şi forţă suficiente pentru a evita eventualele consecinţe. Ca *laird,* trebuia să fie în stare să se opună cu fermitate planurilor tatălui său de a-l însura cu Fiona. Majoritatea nu ar considera că dacă avea să se culce cu o ostatică era o mare crimă, ci că era dreptul lui s-o facă, fiind o parte a răscumpărării. Iar dacă rudele ei doreau să se răzbune, ce mai conta un duşman pe lângă cei enorm de mulţi pe care tatăl lui deja şi-i făcuse? Poate că Gregor avea dreptate să-l considere prost fiindcă o tot îndepărta pe Fiona.

Înjurând în surdină, făcu un efort să-şi alunge din minte toate gândurile legate de Fiona, pasiunea şi dorinţa. Ewan îşi spuse cu hotărâre că el nu era ca tatăl lui. El se putea abţine, se putea opune impulsului natural de a avea orice voia, atunci când voia. Motivele de a o ţine la distanţă pe Fiona, pe care i le dăduse lui Gregor, erau întemeiate. Dar pe cel mai întemeiat nu i-l spusese fratelui său. Adânc în sufletul lui, Ewan ştia că, dacă avea s-o primească pe Fiona în patul lui, curând avea s-o primească şi în inima lui. Iar asta îl îngrozea.

Capitolul 8

Fiona îi privi absentă pe bărbaţii care dansau la lumina lunii în cercul de pietre. Geamul solariului – o cameră evident construită pentru stăpâna Scarglasului – dădea spre acea ciudată alcătuire de pietre. Era un loc străvechi, învăluit în mister. Dacă spiritele străbunilor încă zăboveau acolo, era normal ca ea să se întrebe ce părere aveau despre cei peste zece nebuni goi care se zbânţuiau la lumina lunii, întrerupându-şi ciudatul dans doar pentru a mai bea ceva. Se dusese acolo pentru a-i privi, gândindu-se

că o asemenea scenă cu siguranţă o va amuza suficient pentru a sfâşia vălul tristeţii care o cuprinsese. În schimb, se pomeni că făcea eforturi să nu plângă în hohote, fără nicio reţinere.

Trecuseră doar câteva ore de când Ewan o alungase cu răceală? Fugise din dormitorul lui pentru a-şi linge rănile şi a încerca să-şi vină în fire, ceva ce încă nu reuşise. Plânsese, dar asta nu-i alinase cu adevărat durerea respingerii şi umilinţa pe care le simţea. Adevărul era că plânsul nu făcuse decât să-i provoace o durere de cap şi să-i facă ochii să fie umflaţi şi roşii. Refuza să se mai lase copleşită de o asemenea slăbiciune. Dar fiindcă ochii o dureau din cauza lacrimilor pe care încerca să şi le stăpânească, se temea că fermitatea ei dispărea rapid.

Când Mab intră în cameră cu câteva rochii pe braţe, Fiona încercă să-i zâmbească. Privirea rapidă şi pătrunzătoare pe care femeia i-o aruncă îi spuse Fionei că efortul ei fusese evident zadarnic. Mab părea adesea să se cufunde în mica ei lume fericită, fiind cu uşurinţă distrasă şi captivată de măreţele planuri de a găsi un leac miraculos, însă Fiona ştia că avea o minte ascuţită. Îşi dorea doar ca femeia să nu-şi îndrepte spre ea inteligenţa în acel moment.

— Căreia dintre soţiile bătrânului *laird* i-au aparţinut aceste rochii? întrebă ea în timp ce Mab le întinse pe un masiv cufăr de stejar cu benzi de piele şi fier.

— Celei de-a doua, răspunse Mab apropiindu-se de fereastra la care stătea Fiona. Ea i-a născut pe Gregor, Adam, Brian, Ross şi Nathan. Annie a rezistat cel mai mult ca soţie a bătrânului nebun. Nouă ani. A murit la scurt timp după ce l-a născut pe Nathan. Cred că bătrânul Fingal chiar a ţinut la ea, în felul lui. Nu i-a fost credincios şi nici nu a fost iubitor, dar a ţinut la ea. Unii îl învinovăţesc că ea a murit din cauză că el nu i-a fost credincios. Se zice că de la fereastra dormitorului ei l-a văzut pe Fingal trăgându-şi-o cu o servitoare solidă, iar când a încercat să arunce cu ceva greu în el, a căzut pe geam. A murit la picioarele lui.

— Păcat că nu a aterizat peste el şi nu l-a luat cu ea,

se răsti Fiona şi clătină din cap. Omul ăla e ca un copil răsfăţat. Cineva ar trebui să-l bată pe bătrânul nebun până învaţă ce sunt cumpătarea şi responsabilitatea. Mama lui Ewan a fost altcineva?

— Da. Prima soţie a lui Fingal, Mary, fiica *laird*-ului de dinainte. A murit născându-l pe Ewan. Lui Fingal îi plăcea să-i spună băiatului că a fost atât de mare şi de voinic, încât nicio femeie n-ar fi putut să supravieţuiască naşterii sale.

— Dumnezeule! Omul ăsta nu gândeşte niciodată înainte de a vorbi? În ciuda supărării şi a furiei, Fiona simţi un fior de milă pentru băieţelul care fusese Ewan, un copil făcut să creadă că el pricinuise moartea mamei lui. Bănuiesc că n-ar trebui să mă mire. Este dar că el nu gândeşte nici înainte de a face ceva.

Încruntându-se pe fereastră, la siluetele care se zbânţuiau la lumina lunii în cercul de pietre, Mab zise:

— Adevărat. Uită-te la prost şi la prietenii lui la fel de proşti! Ţopăie goi la lumina lunii, beau până cad în nas şi se vopsesc în albastru ca nişte păgâni. Nu-mi dau seama cum de pot crede că o asemenea aiureală le-ar spori virilitatea. Cu siguranţă, pe frigul ăsta mădularele li s-au micşorat ca ale unor copii. Zâmbi când Fiona râse, apoi deveni serioasă din nou. De ce mi s-a poruncit să fiu singura care îl îngrijeşte pe *laird?*

Uimită de bruscheţea întrebării, Fiona spuse adevărul.

— Pentru că el a vrut asta. Este evident că nu mă poate suporta în preajma lui.

Blestemă în sinea ei când simţi înţepătura caldă a lacrimilor pe obraji. Mab îi dădu un pătrăţel de pânză delicat brodat.

— Nu se poate să crezi asta cu adevărat.

— Ba da. S-a exprimat foarte clar când m-a alungat. Sunt atât de proastă! şopti ea.

— Cum poţi să crezi aşa ceva? întrebă Mab aşezându-se alături de Fiona pe bancheta de la fereastră.

Fiona privi ţesătura deja şifonată şi udă din mâinile ei. Preţ de o clipă, se gândi să schimbe subiectul sau să spună

o minciună. Apoi, ridică din umeri în sinea ei. Mab n-ar fi crezut o minciună şi poate că avea să-i prindă bine să vorbească cu cineva despre Ewan, despre ce simţea ea şi cum se purta el. Nu reuşea deloc să lămurească lucrurile de una singură.

— Mă strânge la pieptul lui, apoi mă îndepărtează. Mă sărută pătimaş, apoi mă ignoră. În după-amiaza asta, m-a sărutat, apoi m-a alungat cu răceală şi este clar că vrea să mă ţin departe de el. Trase adânc aer în piept pentru a se linişti şi îşi şterse lacrimile de pe obraji. M-am gândit că mă doreşte, dar că simţul onoarei îl făcea să dea înapoi. Însă astăzi… ei bine, a fost dezgustat de mine, atât de dezgustat, încât nici măcar n-a putut să-şi satisfacă poftele cu mine. Sunt sigură de asta.

— Chiar eşti? Ei bine, poate că într-adevăr eşti proastă de gândeşti asemenea lucruri. Ignoră încruntarea Fionei. Ce expresie avea? Ţi-a zis că e dezgustat de tine?

Încercând să nu îngăduie speranţelor prosteşti să se trezească în inima ei, Fiona îi spuse lui Mab cum anume arătase Ewan după ce pusese capăt brusc îmbrăţişării lor.

— Am crezut că îl dureau rănile, dar, când i-am rostit numele, mi-a zis cu răceală să plec. Apoi, a spus că el crede că cel mai bine ar fi ca tu să-l îngrijeşti de-acum încolo.

— Eu nu văd niciun fel de dezgust, Fiona. Desigur, el gândeşte că cel mai bine ar fi ca eu să-l îngrijesc pentru că este evident că nu-şi poate ţine mâinile departe de tine.

— Da, fiindcă poftele lui bărbăteşti sunt stârnite în preajma unei femei. Apoi, îşi dă seama care femeie este în braţele lui şi o alungă. Bănuiesc că ar trebui să fiu bucuroasă că nu ia pur şi simplu ce pofteşte înainte de a deschide ochii.

— Fiona, Ewan niciodată nu ia pur şi simplu ce pofteşte. Nu pune niciodată mâna pe o fată din cauza poftelor bărbăteşti. Cred că se teme să nu ajungă ca tatăl lui. Dar Ewan nu este nici măcar ca fraţii lui, care sunt băieţi atraşi de femei, însă dau dovadă de mult mai multă cumpătare decât tatăl lor, iar Ewan a fost cel care i-a învăţat să fie cumpătaţi. Am auzit că unii dintre ei îi spun

fratele Ewan şi îl tachinează că se poartă ca un călugăr.

— Ewan se poartă ca un călugăr?

Fionei îi veni greu să creadă că bărbatul care o sărutase cu o patimă aprigă se purta ca un călugăr.

— Da. Se culcă cu o femeie doar o dată pe an. De ziua lui, se duce în sat şi îşi petrece noaptea cu o prostituată. Din puţinul pe care l-am auzit, obiceiul lui pare puţin ciudat, calculat. Nu îi place o femeie mai mult decât alta, pur şi simplu alege una care i se pare curată şi se culcă cu ea. Pleacă în zori şi nu se mai întoarce. Este aproape ca şi cum face un exerciţiu pentru sănătate, ca şi cum şi-ar lua ocazional sânge pentru a scăpa de răul din corp.

Fiona râse scurt, incapabilă să reziste umorului cuvintelor lui Mab, dar redeveni repede serioasă.

— O dată pe an? Eşti sigură, Mab?

Speranţa se trezi din nou în inima ei, iar asta o înspăimântă pe Fiona.

— Foarte sigură. O singură dată, cu aproape opt ani în urmă, şi-a încălcat acest obicei. O fată pe nume Helena a venit la Scarglas. Mă tem că Ewan s-a îndrăgostit de ea. S-a vorbit despre căsătorie.

Gândul că Ewan se îndrăgostise de o femeie, chiar şi cu opt ani în urmă, era dureros. Fiona îşi spuse să nu fie atât de idioată. Omul avea aproape 29 de ani. Ar fi fost ciudat să nu fi fost îndrăgostit niciodată.

— Ce s-a întâmplat? Nu s-a însurat cu ea, nu-i aşa?

— Nu. Ea fusese trimisă de unul dintre duşmanii Scarglasului. Fata aia l-a ademenit pe Ewan într-o capcană care a fost cât pe ce să-l coste viaţa. Atunci s-a ales cu cicatricea de pe faţă. Mab suspină. Ewan a fost mereu un băiat serios, dar, din ziua aceea, nu s-a mai lăsat deloc condus de sentimente. Ewan a revenit la obiceiul de a-şi satisface poftele bărbăteşti o dată pe an.

— Atunci, poate că a fost doar faptul că se apropie de sfârşitul anului de abstinenţă.

— Proasto, ţi-am spus toate astea ca să înţelegi că Ewan este un bărbat foarte cumpătat şi ferm. Crezi că niciuna dintre fetele de-aici nu a încercat să-l atragă în

patul ei? N-o fi el cel mai frumos dintre fraţi şi nici foarte priceput la a fermeca o fată, dar este *laird*-ul. Iar înainte de asta, a fost urmaşul ales al *laird*-ului. Un astfel de bărbat nu înşfacă pur şi simplu o femeie fiindcă nu mai rezistă. Nu, sau doar dacă nu mai poate rezista cu niciun chip.

Fiona o întrebă pe Mab dacă nu dorea nişte cidru, apoi se ridică pentru a aduce băutura. Se gândi la spusele lui Mab în timp ce umplu două cupe cu foarte aromatul cidru. Dacă era să creadă ce zisese Mab, atunci putea crede din nou că Ewan o îndepărtase dintr-un sentiment al onoarei, poate chiar din pricina unei temeri personale. Ceea ce o făcea să ezite în a crede asta era o spaimă profundă că Ewan ar putea s-o respingă iarăşi. Îi era suficient ce păţise. O duruse prea mult.

Înainte ca Menzies să fi apărut în viaţa ei, ea nu cunoscuse respingerea. Bărbaţii apreciaseră felul în care arăta, o flataseră şi îi făcuseră complimente pentru frumuseţea ei. Nu se considera vanitoasă, dar aprecierile lor o bucuraseră. Prima dată când nu mai avusese parte de aprecieri, îşi dăduse seama că cicatricile schimbaseră modul în care o priveau bărbaţii şi se simţise îndurerată. În cele din urmă, acceptase ce îi spuseseră Gilly şi alţii, că asemenea bărbaţi erau nişte proşti superficiali şi că nu meritau nici măcar o lacrimă, că avea să-şi găsească în curând un bărbat care avea suficientă minte pentru a privi mai adânc. Crezuse că Ewan era acel bărbat. O parte din ea încă îşi dorea asta, dar nu avea încredere în ea.

— Ah, Mab, sunt o laşă! rosti ea în timp ce îi dădu cupa lui Mab, apoi se aşeză lângă ea. Am crezut că am găsit un bărbat capabil să vadă dincolo de cicatricile mele, dar el m-a respins.

— Copilă prostuţă. Mab sorbi din cidru şi murmură apreciativ la adresa băuturii. El nu te-a respins.

— Cu siguranţă, aşa a părut.

— Sunt convinsă de asta, dar sunt convinsă şi de faptul că nu a făcut-o. Nu, el încearcă să te protejeze de dorinţele lui. Poate că încearcă să se protejeze şi pe sine.

— De mine? Dar eu nu reprezint o ameninţare pentru

el.

— O, dar eşti! Mulţi bărbaţi le consideră pe femei o ameninţare, şi mai ales pe acelea care îi fac să simtă lucruri pe care ei nu vor să le simtă. Cred că îl faci pe Ewan să simtă lucruri pe care nu vrea să le simtă.

— Dorinţă?

Mab ridică din umeri.

— Fără îndoială că şi asta, dar cred că e mai mult. La urma urmelor, el a dat dovadă de o strunire admirabilă a dorinţelor carnale vreme de mulţi ani. De fapt, Ewan a dat dovadă de o strunire admirabilă a tuturor sentimentelor. Mab se încruntă şi sorbi din cupă. În multe privinţe, Ewan a rămas la fel şi când era îndrăgostit de Helena.

— Atunci, de unde ştii că a fost îndrăgostit?

— S-a culcat cu ea, şi nu era ziua lui. A fost puţin distras. De fapt, ea îi putea distrage atenţia de la treaba pe care o avea de făcut. Au fost lucruri mărunte. Lucruri foarte mărunte. Acum, că mă gândesc la asta, Ewan nu s-a culcat cu ea. Ea s-a culcat cu el. Faptul că oamenii îl cred îndrăgostit doar fiindcă a putut fi atras în pat de o femeie frumoasă spune multe despre un bărbat. Asta l-a făcut pe Ewan să fie bine dispus, atât cât poate fi el. Asta i-a neliniştit foarte tare pe fraţii lui.

Fiona zâmbi.

— Înţeleg. Fratele meu a fost un bărbat foarte cumpătat cândva. În multe privinţe, încă este. Îmi amintesc cum a fost prima dată când Gilly l-a făcut să râdă. Am fost cu toţii foarte şocaţi. Câteva femei chiar au început să plângă. Timp de mulţi ani Connor purtase povara noastră, a tuturor, avusese grijă de supravieţuirea noastră, aşa că trebuise să devină dur. A fost mult prea multă greutate pe umerii unui flăcău de doar 15 ani. A dus-o bine, dar i-a răpit tinereţea şi l-a făcut să-şi reprime toată căldura sufletească. Gilly a noastră l-a ajutat să-şi dea seama că putea arăta puţin din acea căldură sufletească şi să rămână în continuare *laird*-ul puternic care el considera că trebuia să fie, fiindcă asta nu l-ar fi făcut să piardă respectul şi supunerea clanului.

— Şi cine crezi că poartă pe umeri povara Scarglasului şi a oamenilor săi? întrebă Mab cu voce joasă.

Revelaţia declanşată de întrebarea lui Mab se produse atât de repede în mintea Fionei, încât ea aproape că icni. Într-adevăr, existau multe similarităţi între Ewan şi Connor. Desigur, Connor nu prea îşi reprimase dorinţele bărbăteşti, însă ea bănuia că probabil ar fi făcut-o dacă ar fi avut un tată ca Sir Fingal. În plus, păcatele şi greşelile părinţilor erau cele care formau un om. Totuşi, Fiona nu era foarte sigură cum avea s-o ajute această bruscă înţelegere.

— Ewan era bărbat în toată firea când a devenit *laird,* spuse ea concentrându-şi atenţia asupra primei diferenţe dare pe care o găsi între fratele ei şi Ewan.

— A fost *laird* în toate privinţele cu mulţi ani înainte de a căpăta acest titlu. Eşti aici de suficient timp pentru a şti ce fel de om e Sir Fingal. Dacă bătrânul *laird* nu este ocupat cu a ne face un nou duşman, atunci regulează vreo fată, făcând un alt bastard. Chestiuni precum hrana pentru clanul său, găsirea de bani, mai ales că el cheltuieşte cu mare uşurinţă, şi grija ca oamenii lui să aibă un adăpost nu l-au preocupat niciodată prea mult. Îi plăcea să fie *laird,* dar nu i-a plăcut niciodată munca presupusă de acest titlu.

— Aşa că Ewan a făcut toată munca. După cum am zis, am puternica impresie că Sir Fingal seamănă foarte mult cu un copil răsfăţat.

— Exact asta şi este. Acesta e motivul pentru care ne aflăm aici, pentru care ne numeşte MacFingali. A dorit să se însoare cu o fată, dar taţii lor au spus nu. Ea a fost măritată cu fratele lui mai mare, moştenitorul. Sir Fingal i-a blestemat pe toţi, a pus mâna pe acest castel şi şi-a făcut propriul clan. Din când în când, rudele lui trec pe-aici pentru a vedea dacă nu vrea să se împace, însă el e un bătrân prost şi încăpăţânat. Şi nu, tot nu-ţi voi zice numele.

Fiona râse.

— Haide, Mab, nu voi spune nimănui. Şi chiar dacă s-ar afla că mi-ai zis, ce s-ar putea întâmpla?

— L-ar înfuria pe bătrânul *laird,* ceea ce mie mi se pare foarte neliniştitor.

— Of, bine, las-o baltă. Poate că vor veni pe-aici cât încă mai sunt la castel, iar atunci, voi putea afla acest secret întunecat.

— O, cred că vei sta aici un timp foarte îndelungat.

— Nu, Ewan nu mă vrea aici. Încep să mă gândesc să-i spun cine sunt şi să-l las să mă trimită acasă.

— Chiar dacă doreşte cu adevărat să pleci, tot va cere o răscumpărare în schimbul tău.

— Va trebui să mă încred în înţelepciunea fratelui meu şi să sper că va plăti doar o răscumpărare mică.

— N-aş fi crezut că vei renunţa atât de uşor, rosti Mab.

— Este foarte dificil să lupt în condiţiile în care el nu-mi permite să mă apropii de el.

— Ei bine, nu cred că eu voi fi prin preajmă când va veni vremea să i se scoată firele.

Expresia vicleană afişată de Mab fu atât de nepotrivită pe chipul ei dulce, încât Fiona trebui să-şi reprime un zâmbet. Ştia că Mab sugera ca ea să facă mai mult decât doar să se apropie de Ewan şi să spere că el avea să se lase din nou atras de ea. Dar existau câteva probleme în privinţa unui plan de a-l seduce pe Ewan. Fiona nu ştia sigur cum să facă aşa ceva fiindcă, în afară de atacurile dure din partea lui Menzies, experienţa ei legată de bărbaţi se limita la doar câteva săruturi furate.

În plus, mai era şi reţinerea pe care o simţea la gândul de a-l determina pe Ewan să facă ceva ce el în mod clar nu dorea să facă. Consecinţele unei astfel de acţiuni erau numeroase şi niciuna dintre ele nu era plăcută. Iar cea mai rea era că el ar fi putut ceda tentaţiei, iar apoi, să se răzgândească şi să o respingă. Fiona nu era sigură că ar fi putut supravieţui unei asemenea situaţii, cel puţin nu sufletul ei.

— Dacă presupunerea mea e corectă, iar tu te gândeşti să-l seduc, nu sunt sigură că este înţelept, rosti Fiona în cele din urmă.

— De ce? Tu îl vrei pe el, iar el te vrea pe tine. Trebuie doar să-l faci să priceapă că lumea nu se va sfârşi pur şi

simplu dacă el cedează şi capătă ce-şi doreşte.

— Bine. Deci, se culcă cu mine. Şi apoi, ce? Va fi îngrozit de slăbiciunea lui şi va fugi din nou, mai departe şi mai repede. Sau ar putea considera că trebuie să se însoare cu mine pentru că mi-a răpit inocenţa. Sau alţii l-ar putea sili să mă ducă la altar din acelaşi motiv.

— Şi tu nu-ţi doreşti să-l vezi îngenuncheat alături de tine în faţa altarului?

— Ba da, dar aş vrea ca el să fie acolo de bunăvoie.

Mab zâmbi înţelegătoare.

— Nu sunt sigură că mulţi bărbaţi ajung acolo de bunăvoie, iar cei care o fac de obicei se gândesc la o alianţă bună, la moştenitori şi la pământuri primite ca zestre. Tu de ce ai îngenunchea acolo? Pentru că el te face să-ţi clocotească sângele în vene?

Fiona se îmbujoră.

— Da, face asta, dar ştiu că el este perechea mea. Am ştiut de prima dată când m-a sărutat. Am crezut prosteşte că îl pot face să priceapă asta.

— Dacă ai avea timp, s-ar putea să reuşeşti. Totuşi, având în vedere cât de încăpăţânat este Ewan, s-ar putea să dureze foarte multă vreme, iar eu nu cred că ai atâta, însă dacă ai fi măritată cu el, ai avea foarte mult timp.

— Dar dacă ar fi silit să se însoare cu mine, fiindcă aşa i-ar dicta onoarea sau aşa i-ar impune alţii, nu m-ar privi cu ochi foarte buni. Toate vechile probleme ar rămâne, şi, cu siguranţă, ar apărea şi altele.

— Adevărat, dar îţi va fi aproape şi le vei putea rezolva. Mab ridică o mână când Fiona dădu să vorbească. Ştiu ce te îngrijorează, dar trebuie să te gândeşti bine la asta. Ce vorbim noi aici nu reprezintă o modalitate bună de a căpăta un soţ, dar ce alternative ai? Ai câteva zile să cumpăneşti lucrurile în minte şi în suflet înainte de a te decide. Dar nu uita că ziua lui de naştere este peste doar zece zile, iar până atunci se va vindeca suficient ca să se ducă în sat. Iar dacă îşi potoleşte poftele cu o prostituată, s-ar putea să constaţi că a căpătat o forţă sporită pentru a-ţi rezista.

Gândul la Ewan în braţele altei femei, chiar şi ale unei prostituate care nu însemna nimic pentru el, aproape că fu prea dureros de suportat. De asemenea, simţi şi o uşoară furie la gândul că el ar fi fost în stare să fugă de ceea ce putea fi între ei, dar să plătească o femeie pentru o împreunare lipsită de suflet. Simplul gând fu suficient pentru a o face să ia în calcul planul lui Mab. În fond, cât de rău putea fi? O va durea să ştie că el nu se însura de bunăvoie, dar măcar nu avea să-i ofere altei femei posibilitatea de a avea ce îşi dorea ea.

Fiona se uită pe fereastră, şi toate gândurile legate de seducere, căsătorie silită şi consecinţe îi dispărură din minte.

— Dumnezeule, Mab, acum sunt peste 20 de bărbaţi acolo.

Mab se uită pe geam.

— Probabil că şi câţiva bărbaţi mai tineri s-au alăturat dansului. Asta se întâmplă adesea. Flăcăii beau câteva halbe de bere şi au impresia că prostia asta este amuzantă. Totuşi, fac ca priveliştea să fie mai frumoasă. Mab râse împreună cu Fiona, apoi icni. O, Doamne, vin femeile!

— Se vor…

Fiona scoase un uşor ţipăt de surprindere când o mână mare şi cu bătături îi acoperi ochii.

— Doamnelor, ar trebui să vă fie ruşine, le dojeni cu asprime Gregor, reprimându-şi un zâmbet când Fiona şi Mab se îmbujorară. Plecaţi de la geam.

— Cred că cerţi pe cine nu trebuie, murmură Fiona în timp ce Gregor o trase de lângă fereastră.

— Nu pot face nimic în privinţa acelor nebuni. Nu pot decât să mă mir că niciunul dintre ei nu se îmbolnăveşte de plămâni. Simon m-a trimis după tine, Fiona. Vrea să ştie dacă n-ai dori să joci o partidă de şah cu el, înainte de a te duce la culcare.

Fiona ezită preţ de o clipă. Nu prea avea chef să joace şah. Simon încă era începător, aşa că ar fi fost vorba mai degrabă să-l înveţe decât să aibă parte de provocarea jocului. Apoi suspină în sinea ei. Fără îndoială, Simon se

plictisea peste măsură. Compătimirea se trezi în ea, aşa că încuviinţă din cap şi plecă pentru a se duce la Simon.

— Pare mai veselă, spuse Gregor imediat după ce Fiona ieşi din cameră. A zis ceva de Ewan?

— De ce crezi că fata mi-ar vorbi despre *laird?*

Mab rămase cu spatele la Gregor în timp ce sorta rochiile pe care le alesese pentru Fiona, încercând să-l ignore pe Gregor şi să se decidă ce rochie să modifice mai întâi.

— Mab, nu juca jocul ăsta cu mine!

— La ce joc te referi, băiete?

Gregor râse văzându-i expresia exagerat de inocentă, apoi deveni serios.

— Idiotul meu de frate s-a purtat urât cu ea, Mab. Când a plecat de la el, era supărată. Când sunt supărate, femeilor le place să stea de vorbă cu alte femei. Iar din moment ce eşti singura femeie de la Scarglas cu care îşi petrece timpul, m-am gândit că este posibil să-ţi fi spus ceva despre asta.

— Da, mi-a spus, dar nu e treaba ta ce anume. Ce mi-a zis au fost lucruri personale, confidenţe pe care mi le-a încredinţat. Dacă te interesează, întreab-o pe ea.

Văzând cât de agitată era Mab, Gregor o cuprinse cu un braţ şi o sărută pe creştet.

— Bine, am o singură întrebare: îl vrea Fiona Zece-Cuţite pe morocănosul şi asceticul nostru Ewan?

— O, bine, nu cred că îi înşel încrederea dacă îţi răspund la asta. Da, îl vrea, dar nu este sigură că şi el o vrea. Îl privi puţin îngrijorată. Am încercat să-i explic cum stau lucrurile la Scarglas, pentru a o face să priceapă de ce *laird*-ul este aşa cum este. Cred că a înţeles ceva fiindcă mi-a vorbit despre fratele ei Connor. Văzând interesul de pe chipul frumos al lui Gregor, Mab îi povesti ce-i spusese Fiona despre fratele ei. După părerea mea, ea a avut de-a face cu un om care seamănă foarte mult cu *laird-ul* nostru, aşa că îl înţelege foarte bine.

— Da, fu de acord Gregor. Opinia mea este că ar fi o stăpână foarte potrivită pentru Scarglas şi la fel spun şi

fraţii mei. Problema este cum să-i aducem împreună având în vedere că Ewan e atât de hotărât să refuze acest dar. Rânji văzând-o pe Mab îmbujorându-se. Aha! Deja aţi pus la cale un complot, nu-i aşa? N-ai vrea să mi-l împărtăşeşti? Aş putea să fiu de ajutor.

— Am făcut un plan, dar Fiona încă n-a fost de acord cu el, mărturisi Mab dându-şi seama că găsise un aliat puternic în Gregor. Tot ce pot zice este că, în ziua când vor trebui scoase firele *laird*-ului nostru, s-ar putea să am nevoie de ajutor ca să mă fac nevăzută.

Gregor râse.

— Aşa va fi. Mab, îţi promit că, în ziua aceea, vei fi la fel de intangibilă ca un fir de fum.

— Nu crezi că *laird*-ul se va supăra că i s-a întins o capcană, nu?

— Se va supăra puţin, dar, crede-mă, îi vom da exact ce îşi doreşte. S-ar putea însă să-i ia ceva timp până să recunoască ce noroc a avut.

*

Fiona privea tavanul de deasupra patului. Era obosită, dar nu putea dormi. Mintea îi era prea trează, iar gândurile i se învârtejeau în cap şi refuzau să se lase domolite. Tot ce îi spusese Mab se tot repeta în mintea ei, impunându-i să analizeze fiecare aspect pentru a înţelege ceva. Aproape că îşi dorea să nu fi vorbit cu Mab, să fi rămas cufundată în durerea ei, crezând că totul era pierdut. Fusese mult mai puţin confuză atunci.

Trebuia să ia o decizie şi era evident că nu se va putea odihni până nu o lua. Partea din ea care era sigură că Ewan era perechea ei se simţea dornică să urmeze planul lui Mab. Totuşi, partea mai mândră respingea gândul de a prinde în capcană un bărbat şi de a se folosi de inocenţa ei pentru a-l sili să se însoare cu ea. Voia ca Ewan să dorească să se însoare cu ea, voia s-o ceară de soţie. Voia s-o iubească, să fie convins că trebuiau să fie împreună.

Blestemă în sinea ei şi se sili să închidă ochii. Ewan

era hotărât să o ţină la distanţă. Îşi băgase în minte să afle cine era ea, să capete o răscumpărare în schimbul ei şi s-o trimită acasă. Nu avea să-i dea nicio şansă de a-l ademeni, de a-l face să vadă că le putea fi foarte bine împreună. Dacă îl dorea, trebuia să renunţe la scrupule, să se folosească de toate mijloacele necesare pentru a-l ţine alături de ea până când îi putea băga minţile în cap.

Dându-şi seama că tocmai se decisese, Fiona simţi cum somnul începea s-o copleşească. Ceea ce plănuia putea să-i aducă în aceeaşi măsură durere şi fericire. Nici unui om nu-i plăcea să fie silit sau păcălit. Iar un bărbat care avea tăria de a-şi satisface poftele trupeşti numai o dată pe an, cu toate că era înconjurat de femei atrase de el, se putea dovedi foarte încăpăţânat în a-şi schimba părerea. Ultimul ei gând limpede în privinţa acelei chestiuni fii: „Of, bine, măcar pot fi sigură că îmi va fi credincios până ne vom rezolva problemele.”

Capitolul 9

Când Fiona intră în dormitorul lui, Ewan ştiu că, probabil, alarmarea se citea dar pe chipul lui. Cu toate că Gregor şi Simon spuseseră că nu reuşeau s-o găsească pe Mab, el pe ea o aşteptase. Totuşi, îşi exprimase foarte clar dorinţa ca firele să-i fie scoase, aşa că ei se deciseseră să nu aştepte până o găseau pe Mab.

Fiona îi zâmbi cu dulceaţă în timp ce se apropia de patul lui, iar el îşi simţi pântecul strângându-se de dorinţă. Era evident că îndepărtarea ei, faptul că nu o mai văzuse, nu fusese îndeajuns pentru a-l lecui de pasiune pentru ea, însă el ar fi trebuit să-şi dea seama de această realitate tristă. La urma urmelor, îşi petrecuse gândindu-se la ea cele opt zile de când o alungase. Timpul nu estompase amintirea gustului ei, căldura dulce a sărutului ei şi nici fineţea pielii ei. Îşi trase repede pătura peste vintre, ca să-şi ascundă erecţia.

— Unde-i Mab? întrebă el.

— Se pare că nimeni nu ştie, răspunse ea. Ne gândim că este posibil să se fi dus în căutarea unor plante de care avea nevoie pentru leacurile ei. Îmi pare rău, dar va trebui să te mulţumeşti cu mine, indiferent cât de mult îţi displace asta.

— Nu îmi displace, murmură el, apoi adăugă repede: Doar că m-am obişnuit cu Mab.

— Cum să nu?

Fiona se gândi că nu ar fi trebuit să-şi exprime neîncrederea cu atâta îmbufnare. În fond, era o explicaţie perfect rezonabilă pentru faptul că el se opunea la a fi îngrijit de ea. La urma urmelor, o cunoştea pe Mab de ani de zile, iar ea era genul de femeie foarte matern. De asemenea, mai era şi simplul fapt că nici unui bărbat nu i-ar fi plăcut să fie văzut într-o astfel de stare de slăbiciune de către o femeie tânără şi frumoasă.

El se încordă când ea îi dezveli piciorul. Uşoara atingere a degetelor ei când îi îndepărtă bandajul îl făcu să-şi încleştеze dinţii pentru a se opune valului de dorinţă care îl cuprinse. Spre totala lui nemulţumire, scoaterea firelor nu-i provocă suficientă durere pentru a-i stinge pasiunea care se intensifica rapid.

Fiara din el se trezea la viaţă. Cu fiecare atingere uşoară a mâinii ei, un alt lanţ cu care o legase era rupt. Ewan încercă să se gândească la recolte, la animalele domestice, la registrele contabile, dar nimic nu dădea rezultate, îşi petrecuse mult prea multe ore gândindu-se la ea, la fierbinţeala pătimaşă a îmbrăţişării lor. Când coada ei groasă îi alunecă peste umăr şi atinse coapsa lui, el se cutremură. Ewan se privi cum întinse mâna spre ea şi ştiu că, de data aceea, nu va mai fi capabil să se înfrâneze.

Fiona scoase ultimul fir şi încercă să se concentreze asupra cicatricii rămase, dar nu izbuti. Trebui să-şi încleştеze cu putere pumnul pentru a nu mângâia piciorul lung şi frumos al lui Ewan. Cu muşchi prelungi şi puternici şi uşor acoperit cu păr negru, piciorul i se păru foarte frumos. Fiona clătină din cap în sinea ei, uimită şi puţin amuzată de

cât de îndrăgostită era.

Apoi, se gândi că a-i mângâia coapsa era o modalitate de a-l seduce. Mab spusese clar că dacă Ewan era hotărât să se poarte ca un gentleman, atunci era necesar să-l seducă. Mab zisese că asta era un uşor îndemn în direcţia cea bună. Rugându-se să nu se facă de râs, Fiona puse mâna pe partea de sus a coapsei lui puternice.

Ewan trase brusc aer în piept, ceea ce îi atrase atenţia Fionei. Tocmai dădea să-şi întoarcă privirea pentru a se uita la el când Ewan o apucă de coadă. Fiona nu se opuse când se folosi de coada ei pentru a o trage spre el. Se cutremură văzându-i privirea întunecată de dorinţă. Fiona se gândi că, dacă se putea uita aşa la ea, iar apoi s-o alunge după un sărut, atunci încercările ei erau complet zadarnice.

— Ţi-am spus că cel mai bine ar fi să mă îngrijească Mab, rosti Ewan.

— Mab nu este aici, zise Fiona, iar eu nu-mi dau seama ce contează dacă îţi scot eu firele sau Mab.

— Nu? Dacă Mab ar fi fost aici, n-aş fi simţit nevoia să fac asta.

Ea scoase un mic icnet când el o cuprinse pe sub braţe şi o trase deasupra lui. Mişcarea fusese atât de rapidă şi de bruscă, încât pantofii puţin cam mari pe care îi purta îi căzură din picioare. Îşi puse mâinile pe pieptul lui mare şi fin, ca să se sprijine, iar el gemu încet. Apoi o sărută.

Sărutul fu mai pătimaş, mai profund decât cele de dinainte. Fiona speră că asta însemna că el în sfârşit nu mai era în stare să-şi controleze pasiunea. Acel sărut exprima o asemenea nevoie, o asemenea foame, încât Fionei îi era tot mai greu să nu cedeze propriei dorinţe clocotitoare. Făcu un mare efort pentru a-şi menţine o parte din raţiune intactă deoarece dorea să fie suficient de lucidă pentru a-şi da seama dacă el începea cumva să-şi recapete controlul. Cu toate că nu ştia sigur ce ar putea face pentru a-l opri dacă începea să se îndepărteze din nou, dorea să fie în state să încerce tot posibilul.

Îi mângâie pieptul şi îl simţi că se cutremură la fel cum se cutremurase şi ea. Atingerea pielii calde, a

muşchilor solizi şi chiar a puţinului păr fin din mijlocul pieptului său îi făcură inima să bată cu putere. Mâinile o ardeau de dorinţa de a-l atinge peste tot, de a-i găsi fiecare muchie, fiecare adâncitură. Curând, în ciuda febrei pe care i-o stârneau sărutările lui, Fiona deveni nemulţumită de poziţia în care stăteau. Felul în care braţele lui o cuprindeau, ţinând-o deasupra lui, o făcea să-i fie greu să-şi satisfacă dorinţa de a-l atinge.

Ca şi cum ar fi răspuns la rugăciunile ei, el se răsuci astfel încât amândoi ajunseră pe o parte, cu faţa unul la celălalt. Ea profită repede de avantaj, cuprinzându-l cu un braţ pentru a-i mângâia spatele. Un geamăt uşor îi scăpă când el începu şo sărute pe gât. Puţina raţiune de care se agăţase se topea rapid la căldura dorinţei pe care el o stârnea în ea.

— Ar trebui să fugi, Fiona Zece-Cuţite, spuse Ewan în timp ce îi desfăcea şnururile rochiei, disperat s-o vadă, s-o atingă, să-i guste pielea fină.

— De ce?

Fiona îl simţea trăgând de veşmintele ei. O uşoară stânjeneală îi domoli puţin fierbinţeala sângelui, fiindcă se temu de cum avea să reacţioneze el la vederea cicatricilor ei. Îşi înăbuşi cu hotărâre acea teamă şi îşi schimbă puţin poziţia pentru ca lui să-i fie mai uşor să-i scoată hainele. Dacă vederea cicatricilor avea să-l scârbească, era mai bine să afle atunci. Ar fi însemnat că nu era omul care credea că este şi că îşi dăruise inima unei iluzii.

Privind-o pe Fiona, care rămăsese doar într-o cămăşuţă subţire, ce mai mult dezvăluia decât ascundea, Ewan făcu mari eforturi pentru a-şi păstra fărâma de control care îi mai rămăsese.

— Pentru că ai dezlănţuit fiara.

— O, asta pare interesant!

El deschise gura pentru a încerca să-i explice mai bine, dar ea îi mângâie şoldul cu una dintre mâinile ei fine şi frumoase, iar el nu putu decât să geamă încet. Era prea târziu pentru ca ea să se salveze. „Cu toate că nu pare deosebit de dornică s-o facă”, gândi el în timp ce, cu

degete tremurătoare, îi dezlega panglicile cămăşuţei. Aparenta ei dorinţă de a-i ceda făcea să-i fie imposibil să gândească normal. Îi scoase cămăşuţa subţire, o aruncă deoparte şi îi privi trupul. O singură privire îi fii îndeajuns pentru a şti că, în afară de moarte, nimic nu l-ar mai fi putut opri din clipa aceea. Măcar o dată, urma să ia ce îşi dorea, ce avea nevoie şi la naiba cu consecinţele.

Tensiunea care cuprinsese trupul ei în timp ce Ewan se uita la ea dispăru repede sub fierbinţeala privirii lui.

— Mai este fiara dezlănţuită? întrebă ea cu o şoaptă tremurată.

— O, da! Dezlănţuită şi turbată.

Ea nu fii sigură ce voise el să spună cu asta, dar, o fracţiune de secundă mai târziu, nici nu-i mai păsă. El îşi puse mâinile mari şi cu degete lungi pe sânii ei, iar fierbinţeala care izbucni în ea fii atât de intensă, încât fu surprinsă că nu văzu strălucirea focului sub mâinile lui. Sigură că nu avea s-o respingă din nou, Fiona renunţă la ultimul dram de luciditate şi se lăsă în voia pasiunii.

Fiecare mângâiere a mâinilor lui Ewan era urmată de săruturi şi de lente mângâieri cu limba. Fiona se pomeni întinsă pe spate. Se auzi un uşor zgomot a ceva care se rupea în timp ce el smuci pătura la o parte, eliberându-şi corpul de sub ea. Fiona nu reuşi decât să-i întrezărească trupul. Era un bărbat foarte mare, şi se decise că cel mai înţelept era să nu-l privească prea atent atunci. Apoi, el îi luă sfârcul dureros în căldura gurii lui, iar ea îşi pierdu cu totul capacitatea de a gândi.

Ewan încerca disperat să-şi păstreze o fărâmă de control, dar îi era imposibil. Ţipetele mici pe care ea le scotea, felul în care trupul ei zvelt se mişca sub al lui îl împingeau înainte orbeşte. Deveni mai sălbatic, aproape frenetic, însă ea părea la fel de excitată. Abia când o pătrunse, zdrobind poarta virginităţii ei, şi o auzi ţipând, îşi recăpătă puţin luciditatea. Tocmai făcea eforturi pentru a rosti cuvintele potrivite şi a-şi găsi răsuflarea ca să le spună când ea îşi petrecu picioarele suple şi puternice pe după talia lui. Îşi arcui şoldurile înguste spre el, făcându-l să o

pătrundă şi mai adânc şi să se piardă complet. Nu mai fu conştient de nimic, cu excepţia copleşitoarei dorinţe trupeşti.

*

Fiona privea tavanul de deasupra patului lui Ewan. Îi mângâia absentă spinarea lată în vreme ce el zăcea slăbit în braţele ei, respirând anevoie. Felul în care simţea trupurile lor unite şi faptul că îi oferise plăcere îi făcea plăcere. Totuşi, pe lângă căldura şi încântarea pe care le simţea exista şi o vagă senzaţie de nemulţumire.

Ochii i se lărgiră când îşi dădu seama care era motivul. Ewan nu o făcuse să ţipe cu putere. Îşi aminti cum Gilly încercase să explice ce simţeai în braţele bărbatului pe care îl iubeai, senzaţii care o făcuseră pe Gilly renumită pentru felul în care urla când Connor făcea dragoste cu ea. Ewan nu-i dăruise aşa ceva.

Preţ de o clipă, Fiona se temu că era ceva în neregulă cu ea, apoi alungă acea îngrijorare. Simţise pasiunea, fusese copleşită de ea. Dorinţa ei atinsese culmi aproape dureroase. Chiar şi durerea pierderii virginităţii abia dacă reuşise să o diminueze. Cu fiecare pătrundere a trupului puternic al lui Ewan, simţise cum urca spre un soi de apogeu. Apoi, el terminase, umplându-i pântecul cu sămânţa lui înainte de a se prăbuşi în braţele ei. Îşi dădu seama că aceea era problema. *El* terminase, iar ea nu. Ewan o dusese la porţile paradisului, intrase prin ele, iar pe ea o lăsase în faţa lor.

Deschise gura pentru a-l informa despre acest neajuns, apoi o închise repede. Instinctul îi spuse că orice comentariu, orice urmă de critică, reală sau imaginară, ar fi o greşeală gravă. Indiferent dacă ştia asta datorită lucrurilor pe care le auzise sau a celor pe care i le spusese Ewan, îi era clar că el avea foarte puţină încredere că femeile îl considerau atrăgător. Un bărbat asemenea fratelui ei Connor ar fi considerat orice urmă de critică o provocare la care trebuia să răspundă. Pentru Ewan, ar fi

fost o lovitură dură la adresa încrederii în sine.

Simţindu-l cum se calma în braţele ei, îşi zise că nu conta că nu o făcuse să ţipe. Existase ameţitoarea bucurie a sărutărilor şi mângâierilor lui. Existase plăcerea de a-i dărui plăcere. Era posibil ca motivul să fie faptul că, deoarece îşi satisfăcea poftele bărbăteşti numai o dată pe an, fusese pur şi simplu prea înfometat pentru a satisface deocamdată şi nevoile ei. Asta avea să treacă, iar el avea să-i dăruiască acel extaz pe care Gilly încercase să i-l descrie. În clipa aceea, marea ei grijă era să-l împiedice a încerca să se retragă din nou. Simţindu-l încordându-se puţin, se pregăti pentru o confruntare.

Ewan se strâmbă când îşi veni în fire. Îşi pierduse complet controlul. Ba mai rău, era foarte sigur că nu reuşise să o satisfacă pe Fiona. Şi nu era sigur cum să repare asta pentru că ea îl înnebunea. Modul în care se excita la mângâierile lui îl făcea să nu se poată stăpâni şi, evident, să nu-i mai poată purta de grijă. Dar fiindcă nu mai exista cale de întoarcere, trebuia să găsească o cale de a-şi stăpâni nebunia până când şi ea ajungea pe culmile plăcerii.

Ridicându-se în şezut, luă un pătrăţel de pânză de pe masa de lângă pat şi îl muie în bolul cu apă aflat acolo, îi ignoră îmbujorarea în din obraji şi îi spălă cu delicateţe urmele pierderii inocenţei. Ştergându-se şi el, îşi scotoci frenetic mintea pentru a găsi cuvintele potrivite.

Se răsuci pe o parte, îşi sprijini capul într-o mână şi zâmbi vag când Fiona se grăbi să acopere trupurile lor cu cearşaful. Îl uimea faptul că ea nu spusese nimic despre slaba lui performanţă ca amant. Helena se grăbea mereu să-i reproşeze când nu reuşea să-i ofere plăcere. Desigur, Helena nu fusese virgină. Exista şansa că Fiona, fiind inocentă, să nu aibă habar că nu o satisfăcuse.

— Nu am făcut bine ce am făcut, spuse el, şi se întrebă de ce ea se încruntă la el.

— Nu cred că ai făcut-o singur, se răsti ea. Nu ai de ce să te simţi vinovat în privinţa asta.

Avea, dar nu era momentul să o contrazică şi nici să

rişte a-i răni sentimentele exprimându-şi regretele şi temerile.

— Nu te-am satisfăcut. Nu am făcut o treabă bună.

— Ba nu. A fost foarte bine.

— Fiona, nu e nevoie să minţi. Ştiu că nu te-am satisfăcut, că n-ai terminat.

— Vrei să zici că nu m-ai făcut să ţip.

Brusc conştientă că cineva putea intra oricând peste ei, Fiona îşi luă cămăşuţa de pe duşumea şi se îmbrăcă.

Cu toate că trupul lui dorea deja mai mult, Ewan nu o împiedică să se îmbrace. Se gândi în treacăt să-şi folosească mâna pentru a o face să termine, dar ştia că nu s-ar fi putut limita la asta. Ar fi făcut din nou dragoste cu ea, cedând dorinţei de a-i simţi din nou căldura coapselor în jurul lui. Cel mai bine era ca ea să se îndepărteze deocamdată, chiar şi numai ca trupul ei să-şi poată reveni după primul act sexual.

— Să te fac să ţipi? întrebă el privind-o cum se îmbrăca.

— Da. Gilly a noastră ţipă când fratele meu face dragoste cu ea. Ţipă de se zguduie pereţii. Zice că extazul o face să cânte. A pus să se instaleze uşi mai groase la dormitorul lor.

Fiona zâmbi când Ewan râse. O prinse de mână când ea dădu să se îndepărteze de pat.

— După ce ne vom căsători, o să te fac să ţipi, rosti Ewan privind-o cu atenţie.

Fiona îşi spuse că asta îşi dorise. Asta plănuiseră ea şi Mab. Totuşi, nu putu să nu se simtă vinovată. Nu era corect să-l păcălească, să-l prindă în capcană, indiferent cât de bune erau motivele. Trebuia să-i dea de ales.

— Nu e nevoie să te însori cu mine, zise ea.

— Ba da, este. Tocmai ţi-am răpit fecioria.

— Era dreptul meu să decid cui s-o dăruiesc.

— Poate, dar era datoria mea să rezist tentaţiei. N-oi şti eu cine anume eşti, dar nu mă îndoiesc că provii dintr-o familie bună. Fratele tău este *laird.* Aproape că zâmbi când ea se strâmbă şi murmură o înjurătură când îşi dădu seama

că dezvăluise asta. Onoarea îmi impune să fac ceea ce trebuie.

— Nu-mi doresc un soţ care nu mă vrea, unul care mă duce la altar doar fiindcă asta îi dictează onoarea.

El îi sărută palma.

— N-ar fi numai onoarea. Poţi nega pasiunea dintre noi?

— Nu, răspunse ea încet, dar tu nu vrei să te însori.

— Un om se poate răzgândi. Chiar sunt o alegere atât de proastă ca soţ?

— Nu fi idiot! Nu e vorba dacă eşti sau nu o alegere bună, cu toate că eşti. Este vorba dacă vrei cu adevărat să fii ales.

— Poate că n-am vrut, dar acum vreau. Crezi că, după ce vor afla că ţi-am răpit inocenţa, ai tăi se vor mulţumi să mă bată pe umăr şi să spună ce băiat bun sunt? N-am nevoie de alţi duşmani.

Inima ei îi zise că nu era un motiv bun pentru căsătorie, dar mintea o reduse la tăcere. Odată ce avea să se întoarcă la Deilcladach, Connor avea să afle repede adevărul de la ea, iar Fiona nu era sigură că l-ar fi putut convinge să renunţe la mânie. Iar ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca Ewan şi Connor să se bată în săbii din cauza ei. Mintea ei de fată îndrăgostită se agăţă repede de gândul că ar fi minunat să-i dăruiască lui Ewan o alianţă, dar apoi se blestemă în sinea ei. Din moment ce era sigur că aveau să se căsătorească era bine să-şi întărească coloana vertebrală, altminteri avea să fie chinuită de dureri tot încercând să-l mulţumească.

— Şi mi-am lăsat sămânţa în tine, rosti el. Modul în care ea părea a se gândi la cele spuse de el deja încurajându-l să adauge şi alte motive întemeiate. Este posibil să fii însărcinată cu copilul meu.

Fiona îşi ridică mâna liberă pentru a-i cere să tacă.

— Destul! Nu este nevoie să mă îngropi în motive. Adevărul este că, dacă îmi mai dai un motiv întemeiat şi practic pentru a ne căsători, s-ar putea să refuz din încăpăţânare.

Ewan tresări în sinea lui când se ridică în şezut. Ar fi trebuit să încerce să mai spună câteva cuvinte dulci, dar era nepriceput în ale galanteriei şi curtării. În clipa aceea, singurul gând clar din capul lui era că îşi dorea cu ardoare să se culce iarăşi cu ea. Dar a-i zice cât de mult îşi dorea să fie din nou în ea probabil că nu era ceva ce o femeie ar fi considerat o apreciere la adresa ei. Îşi jură că avea să se gândească la câteva cuvinte frumoase pe care să i le spună în noaptea nunţii. Merita asta pentru plăcerea pe care i-o oferea, iar câteva laude nu aveau se focă să-l creadă slab şi îndrăgostit.

— Bine. Atunci, ne vom căsători peste două zile, rosti el.

— Peste două zile?!

— Da. Asta ar trebui să ne ofere suficient răgaz pentru ca tu să te vindeci, iar eu să mă pot ţine mai bine pe picioare. O apucă de încheietură, o trase la pieptul lui şi o sărută rapid, dar cu patimă. Îţi voi fi credincios şi te voi face să ţipi.

În timp ce ieşea din cameră, Fiona se întreba dacă nu cumva nu trebuia să considere a doua promisiune mai degrabă o ameninţare. Întâlnindu-se cu Gregor şi cu Mab pe coridor, o înşfăcă pe Mab de mână şi o trase spre dormitorul ei. Când o băgă pe Mab în camera ei, obrajii încă îi ardeau din pricina privirii intense cu care Gregor se uitase la ea.

— De data asta, nu te-a respins, nu-i aşa? rosti Mab zâmbind larg.

— Nu. Fiona suspină şi se aşeză pe marginea patului. Ne vom căsători peste două zile.

— Nu pari atât de încântată cum am crezut că vei fi.

— Of, o parte din mine este foarte încântată, partea aceea proastă şi plină de speranţă, care crede că îl pot face pe Ewan să ţină la mine. Cealaltă parte e puţin îndurerată că nu mi-a spus deloc cuvinte frumoase. Nici măcar unul, nici măcar cel mai mic şi mai prostesc cuvânt de apreciere.

Mab se aşeză lângă Fiona şi o bătu pe spate.

— Vor veni şi cuvintele. Ştii că ai parte de pasiunea

lui. În cazul multor bărbaţi, asta nu înseamnă mare lucru, dar în cazul lui Ewan al nostru înseamnă enorm.

— Aş vrea să cred asta.

— Poţi crede. Asta fiindcă aşa este. Orice stârneşti în prostul ăla tânăr e suficient de puternic pentru a-l face să uite de propriile reguli, să-şi piardă cumpătarea legendară. Ceea ce este mult mai mult decât primesc majoritatea soţiilor la începutul căsniciei lor. Depinde de tine să transformi asta în ceva mai profund şi mai intens, în ceea ce vrei şi ai nevoie.

— Ai dreptate. Acum, am şansa s-o fac pentru că el nu va mai putea fugi de mine, ba chiar s-ar putea să considere că nu mai are de ce s-o facă. De mine depinde ca această căsnicie să fie reuşită. Îmi doresc doar să mă simt puţin mai încrezătoare în capacitatea mea de a face asta.

— Ascultă un mic sfat de la o femeie care are ceva experienţă în privinţa bărbaţilor. Da, Fingal a reprezentat o eroare de judecată, dar am fost măritată cândva. Nu a fost o căsătorie din dragoste – puţine sunt –, dar am făcut-o să fie.

— Există un secret pentru a reuşi asta?

— Da, dar bărbatul trebuie să aibă o inimă la care să poţi ajunge. Iar pe Ewan îl cunosc de mulţi ani şi, crede-mă, are o inimă foarte mare, cu toate că încearcă s-o îngroape adânc în el. Mai întâi, trebuie să înveţi să nu pui totul la suflet. Chiar şi un bărbat foarte îndrăgostit de fata cu care se însoară tot spune sau face ceva greşit. Bărbaţii au nevoie de puţină educaţie.

Fiona zâmbi şi încuviinţă din cap.

— Şi Gilly a noastră a trebuit să-l educe pe fratele meu. El avea nişte idei foarte ciudate, dar bine înfipte în minte despre cum trebuie să fie o lady şi o soţie.

— La fel au majoritatea bărbaţilor. Din ce mi-ai spus despre ei doi, cred că ţi-ar prinde bine să te gândeşti la tot ce a făcut Gilly a voastră pentru a avea o căsnicie reuşită. Impresia mea este că adevărul şi încrederea sunt esenţiale. Iar prin adevăr, mă refer la faptul că trebuie să spui ce gândeşti şi ce simţi. Asta este singura modalitate ca prostul

ăla să ajungă să te cunoască mai mult decât ca pe un trup în patul lui. Un bărbat nu poate să ţină la o femeie pe care nu o cunoaşte bine şi nu o înţelege, nu-i aşa?

— Aşa-i. Va fi mai uşor după ce eu şi Ewan ne vom căsători, fiindcă nu va mai trebui să mă gândesc la fiecare cuvânt pe care îl rostesc. Se strâmbă. Sper doar că nu are duşmani printre cei din familia mea, printre rudele de sânge sau prin alianţă.

— Dar cine eşti tu? Mab îşi duse o mână la inimă. Jur că nu voi spune nimănui, că te voi lăsa pe tine să le zici când vei crede de cuviinţă.

— Sunt Fiona MacEnroy de Deilcladach. Fratele meu este *laird*-ul clanului. E însurat cu Gillyanne Murray, fiica lui Sir Eric Murray de Dubhlinn, nepoata lui Lady Maldie Murray de Donncoill şi sora vitregă a lui James Drummond, *laird* de Dunncraig. Fratele meu Diarmot este *laird* de Clachthrom şi s-a căsătorit recent cu Ilsa Cameron, singura soră a lui Sigimor Cameron, *laird* de Dubheidland. Iar după expresia de pe chipul tău, Mab, mi se pare că am deja o problemă.

— Nu. Ei bine, poate. Totuşi, atât de multe alianţe puternice s-ar putea să netezească drumul, să îndulcească lovitura. Da, iar cei din familia Drummond sunt înrudiţi cu clanul răposatului meu soţ. Problema ar fi cei din familia Cameron, draga mea.

— Sunt duşmanii clanului MacFingal?

— Nu… rude.

— O, nu, nu-mi spune că sunt rudele pe care Sir Fingal le urăşte!

— Ei bine, s-ar putea să nu fie aceeaşi familie. Există multe familii Cameron. Iar Sigimor e un nume comun.

— Nu, nu este, iar tu ştii bine asta. Iar un Sigimor care să fie *laird* de Dubheidland e şi mai rar. Un bărbat mare, cu părul roşcat şi un simţ al umorului ciudat? Are 13 fraţi? Toţi roşcaţi?

— O, Doamne! El este. Nepotul lui Fingal. Fiul femeii despre care Fingal crede că i-a fost răpită. Ei bine, nu contează. Ewan nu le poartă ranchiună, a lăsat asta în seama tatălui său. De fapt, cred că băiatul a început să fie

de părere că este o mare prostie având în vedere că au nevoie disperată de aliaţi. Iar cel mai important este că aceia cu care Fingal s-a certat sunt morţi acum. Fratele lui, femeia şi taţii lor. Aşa că nu e ca şi cum ar trebui să aibă de-a face cu cei care au greşit faţă de el. Dacă Ewan ar fi fost la castel cu trei ani în urmă, când Sigimor a trecut pe-aici, cred că l-ar fi primit cu braţele deschise.

— Sper din suflet că ai dreptate, Mab. Chiar dacă cei din familia Cameron îmi sunt doar rude prin alianţă, tot îmi sunt rude şi nu mi-ar plăcea deloc să fiu prinsă la mijloc între ei şi soţul meu. Fiona suspină şi clătină din cap. Şi tocmai m-am convins că Ewan va fi plăcut surprins când va afla cine sunt şi cu cine sunt înrudită.

— Ei bine, cu certitudine va fi surprins.

Capitolul 10

— Nu pot să cred că nu i-ai cerut să-ţi spună cine este, rosti Gregor în timp ce îl ajuta pe Ewan să îmbrace pieptarul bogat brodat cu fire negre şi argintii. Te însori cu ea în mai puţin de o oră.

— Îmi va zice după ce ne vom căsători. Cred că se teme puţin că aş putea să mă răzgândesc şi să cer o răscumpărare în schimbul ei dacă aflu cine este înainte de a ne rosti jurămintele.

Ewan se gândi că nu exista nicio şansă să se întâmple aşa ceva. Totuşi, nu făcuse niciun efort pentru a o convinge pe Fiona de asta. Că se facă, ar fi trebuit să folosească genul de cuvinte calde la care nu se pricepea deloc şi pe care, în ciuda strădaniilor din ultimele două zile, nu le găsise. De asemenea, se temea că orice încercare de a o face să aibă încredere în el şi să-i spună adevărul era posibil că, până la urmă, să-l determine să-şi mărturisească sentimentele faţă de ea, ceea ce nu dorea.

Pasiunea era ceva sigur. Pasiunea era ceva ce îi putea oferi din plin, ştiind că ea nu avea s-o considere altceva

decât o firească poftă trupească. Toate celelalte sentimente avea să le păstreze pentru sine. Helena îl învăţase cât de primejdios era să-şi dăruiască inima şi sufletul unei femei. Era posibil să fie nedrept s-o trateze pe Fiona de parcă era asemenea Hellenei, mai cu seamă că nu existase niciun indiciu că era, dar nu putea să nu-şi facă griji. O dorea pe Fiona, dar nu o cunoştea bine. Trădarea Hellenei îl îndurerase şi îl făcuse să fie precaut. Trădarea Fionei l-ar fi distrus. Ewan nu era sigur cum de ştia asta, dar nici nu dorea să privească prea adânc în inima sa pentru a afla de ce simţea aşa.

Ewan recunoscu întristat că nu avea încredere în sinceritatea pasiunii manifestate de Fiona în braţele lui. Femeile rareori simţeau pasiune faţă de el. Helena se prefăcuse. Prostituatele din sat pur şi simplu făceau ce erau plătite să facă. Cele câteva fete de la Scarglas care încercau să flirteze cu el erau atrase de faptul că era *laird,* tentate ce ceea ce puteau obţine prin intermediul lui. În ultimele două zile se gândise permanent la cum făcuse dragoste cu Fiona, amintindu-şi fiecare sunet, fiecare atingere, fiecare mişcare. Nu reuşise să detecteze nimic fals în pasiunea ei, dar, fiind îngrozit chiar şi numai de gândul că suspinele şi săruturile ei era posibil să fi fost minciuni, nu prea avea încredere în propria judecată.

— Nu pari prea fericit, murmură Gregor. Te însori cu o fată frumoasă. Aş crede că ar trebui să zâmbeşti măcar la gândul că va fi în patul tău noapte de noapte.

— Da, ar trebui, rosti Ewan, şi zâmbesc puţin în sinea mea. Totuşi, ei bine, ea este foarte frumoasă.

Gregor înjură şi clătină din cap.

— Aşa că te întrebi de ce te vrea. Nu eşti deloc un monstru, Ewan. Da, ai o cicatrice pe faţă, iar nasul ţi-a fost spart, dar nu e ceva care să le provoace coşmaruri copiilor. Şi este clar că Fiona vine dintr-un loc unde au fost multe lupte şi războaie. Bănuiesc că nu o deranjează o cicatrice sau două. În fond şi ea are, nu?

— Ale ei sunt fine. Abia se văd. A mea nu este nici dreaptă, nici mică. Îşi coborî privirea spre veşmintele

frumoase pe care le purta. Asta e ca şi cum ai polei o buruiană pentru a încerca să-i faci pe toţi să creadă că e trandafir.

— Pe toţi dracii, Ewan, asta a lăsat târfa aia de Helena în urma ei?

— Era frumoasă şi susţinea că are o pasiune pentru mine, însă a fost doar o capcană. O minciună. A spus asta foarte clar atunci când m-a dat pe mâna lui Hugh Gray. Atunci, şi-a dezvăluit adevăratele sentimente, prin vorbe şi fapte.

— Iar tu ai crezut-o, ai crezut o femeie capabilă să se culce azi cu un bărbat, iar mâine, să-l dea pe mâna călăului? Ewan, nu aveai decât 21 de ani! Da, erai bărbat, dar, din cauza comportamentului cam ascetic, nu prea aveai experienţă în privinţa femeilor. Totuşi, adevărul este că niciunul dintre noi nu s-ar fi descurcat mai bine. Noi, ceilalţi, eram şi mai tineri decât tine şi, cu toate că aveam mai multă experienţă în privinţa sexului, habar nu aveam cum să ne purtăm cu o femeie ca Helena. Fetele de-aici sunt simple şi directe. Unele spun da, altele spun nu. Până şi prostituatele din sat sunt oneste. Le dăm un ban, iar ele ne lasă să ne facem poftele. Desigur, unele dintre ele gem sau ţipă, sau îl flatează pe bărbat în timp ce fac sex, dar este o înşelătorie inofensivă, menită a-l face fericit pe cel care plăteşte. Însă Helena era o târfă versată în înşelătorii şi cu o practică îndelungată în genul de înşelătorii care îl pot costa scump pe un bărbat. Niciunul dintre noi nu ar fi fost capabil să-i facă faţă.

— M-am întrebat mereu de ce nu a încercat să pună mâna pe tata, care era *laird.*

— Fiindcă şi-a dat seama că era la fel de lipsit de inimă ca ea. S-ar fi culcat cu ea, dar ea n-ar fi câştigat nimic din asta. El nu putea fi vrăjit. Noi, ceilalţi, eram prea tineri, nu eram moştenitori şi nu aveam nicio legătură cu antrenarea bărbaţilor sau cu treburile de-aici. Tata încă deţinea titlul, dar tu ţineai frâiele.

Gregor umplu două pocale cu vin şi îi dădu unul lui Ewan.

— Deci, tu nu crezi că Fiona este ceea ce pare – o fată micuţă şi frumoasă, care s-a rătăcit?

— Nu, nu cred. Totuşi, este aici de două săptămâni, însă n-a făcut nimic care să mă facă să cred că e altceva decât spune că este. Nu pune întrebări suspecte şi nu se bagă peste tot, studiind totul. Şi nici nu flirtează cu noi. Dar îmi dau seama că-mi va lua ceva timp până s-o cred.

În vreme ce îşi bea vinul, Ewan se gândea la spusele lui Gregor. Era mult adevăr în cuvintele fratelui său. Şi era la fel de adevărat că avea să dureze un timp până să accepte.

Clătinând din cap pentru a-şi alunga toate gândurile confuze, îşi termină băutura şi îi zise lui Gregor:

— Ar fi bine să coborâm în marele hol. Sper că Nathan l-a păzit îndeaproape pe preot. Vreau să fie treaz.

— Va fi, îl asigură Gregor în vreme ce ieşeau din cameră. Va avea grijă tata.

— Bătrânul încă se laudă că ăsta e rezultatul planului său deştept, nu-i aşa?

— O, da! După cum povesteşte, ai crede că el a scos-o pe fată în calea ta, în ziua aceea. Gregor îl privi cu atenţie pe Ewan. Dar devine modest spunând că, poate, alegerea lui nu a fost cea mai bună pentru tine, că o fată cu mai multă carne pe oase şi fără cicatrici ar fi fost mai potrivită.

Ewan mârâi în barbă.

— Prost bătrân! Ar fi bine să-şi ţină gura în faţa Fionei. Ar fi bine să n-o insulte.

— Adevărat. Ea i-ar putea face rău.

Gregor rânji când Ewan chicoti.

Ewan se opri înainte de a ajunge în faţa intrării în marele hol, evitând să fie văzut prin uşile larg deschise.

— N-oi şti eu cine anume este Fiona, dar sunt foarte sigur că putea găsi pe cineva mai bun decât mine. Poate că… începu el.

Gregor îl împinse în faţa uşilor, iar câţiva oameni strigară urări la vederea lui Ewan.

— N-ai decât să-ţi rumegi îndoielile cât pofteşti, dar nu o vei face de ruşine pe fată abandonând-o în faţa

altarului.

Cu toate că ferocitatea tonului lui Gregor îl surprinse pe Ewan, el dădu din cap. Fratele lui avea dreptate. Ewan credea că mulţi dintre oamenii de la Scarglas fie ştiau, fie bănuiau că îi răpise inocenţa Fionei. Nici măcar nu se gândise să ascundă acest fapt până când servitoarele nu îi schimbaseră aşternutul, ocazie cu care zărise mica pată de sânge de pe cearşaf. Iar fiindcă servitoarele veniseră la câteva momente după plecarea Fionei, suspecta că până şi cea mai proastă dintre ele îşi dăduse seama ce se petrecuse. Iar bănuiala lor căpătase şi mai multă greutate după anunţul că avea să se însoare cu Fiona peste două zile. Să se lase pradă laşităţii în clipa aceea nu numai că ar fi fost dezonorant, dar, într-adevăr, ar fi făcut-o de ruşine pe Fiona în faţa tuturor. Îl tulbură puţin faptul că al doilea motiv îl deranja mult mai mult decât primul, dar alungă problema din minte şi intră în marele hol pentru a primi felicitări pe care nu simţea că le merita cu adevărat.

*

— Fiona, nu te mai foi, rosti Mab, altminteri Bonnie o să-ţi prindă florile alea de urechea stângă.

După ce îi zâmbi lui Bonnie, care chicotea, Fiona rămase foarte nemişcată.

— Devii foarte autoritară, Mab.

— Da. După ziua de azi, vei fi stăpâna Scarglasului, aşa că m-am gândit să profit cât mai pot.

Mab râse împreună cu celelalte femei.

— Va fi plăcut să avem iarăşi o lady a castelului. A trecut mult timp de când n-am mai avut. De fapt, nu sunt sigură că am avut vreodată cu adevărat.

— Mab, Sir Fingal a avut cinci soţii.

— A avut, dar vezi pe undeva vreo urmă a lor, cu excepţia băieţilor care au umplut castelul?

Fiona privi prin dormitorul care îi fusese dat. Era confortabil, surprinzător de lipsit de curenţi şi foarte simplist. Era curat, la fel cum era şi restul castelului, însă

Fiona ştia că era meritul lui Clare. Grădina şi magazia de ierburi erau meritul lui Mab. Marele hol era foarte frumos, dar asta i se datora în mare măsură *laird*-ului anterior. Gândindu-se la lucrurile pe care Gilly şi Ilsa le făcuseră după ce se mutaseră la fraţii ei, Fiona îşi dădu seama că Mab avea dreptate. Cu excepţia fiilor, soţiile lui Sir Fingal lăsaseră prea puţin în urma lor.

— Ce ciudat! murmură ea. Nici măcar Annie Logan?

— Nu, răspunse Bonnie. Mama spunea că s-a epuizat încercând să-şi ţină soţul departe de alte femei. Celelalte soţii n-au rezistat atât de mult. Au murit, cu excepţia ultimei, care a fugit.

— Ei bine, măcar ultima l-a împiedicat pe Sir Fingal să se însoare din nou, rosti Fiona. Nu-şi poate lua o nouă soţie din moment ce încă e căsătorit cu cea care a fugit, nu-i aşa?

— Nu sunt foarte sigură că asta l-ar opri, spuse Mab. Cred că nu se mai însoară fiindcă nu mai pleacă nicăieri, nu mai părăseşte Scarglasul, aşa că nu mai poate găsi o femeie care să nu ştie adevărul despre el. Nebunul are 11 fii legitimi şi aproape 20 de bastarzi. Este vremea să i-o înnoade cineva.

Mab se îmbujoră când Fiona şi Bonnie chicotiră.

— Ah, milady, sunteţi tare frumoasă, zise Bonnie dându-se îndărăt şi uitându-se cu atenţie la Fiona. Ce păr frumos aveţi!

Fiona îşi atinse părul bogat, care fusese lăsat liber, unduindu-se mai jos de şolduri.

— Vă mulţumesc, deşi nu sunt sigură că ar trebui să fiu îmbrăcată ca şi cum aş o fi o mireasă virgină.

— Aproape că eşti din moment ce *laird-ul* a fost singurul bărbat, rosti Mab netezind pentru ultima oară fusta rochiei de un albastru intens pe care o purta Fiona. Gata, arăţi bine!

— Mă duc să le spun celorlalţi, zise Bonnie şi ieşi grăbită din cameră.

— Ah, sunt tare îngrijorată în privinţa asta. Chiar sunt, şopti Fiona încruntându-se în urma lui Bonnie.

— Ei bine, nu te mai frământa, îi ceru Mab. Crezi că toţi fraţii lui Ewan ar fi atât de încântaţi dacă ar fi văzut ceva greşit în asta? Fiecare dintre ei, legitim sau bastard, este extrem de loial şi de protector faţă de Ewan, deşi nu sunt sigură că el e pe deplin conştient de asta. Dacă vreunul dintre ei s-ar fi temut că îi vei face rău lui Ewan, sufleteşte sau trupeşte, ar fi încercat să împiedice căsătoria.

— Poate că ar fi făcut-o dacă ar fi ştiut că a existat un complot pentru a-l aduce pe Ewan în faţa altarului.

— Nu mai vorbi aiurea, cum să nu ştie? Gregor ştie. De fapt, cum crezi că am reuşit să mă fac nevăzută în ziua aceea? Eram în magazia de ierburi, dar cel mai tânăr dintre ei a orbit brusc şi nu m-a văzut. Mab o luă pe Fiona de braţ şi porni împreună cu ea spre uşă. Adevărul este că băieţii te-au ales pentru *laird*-ul lor, aşa că nu te mai încrunta. Vor fi destule probleme în zilele care se aştern în faţa ta, aşa că ce-ar fi să te bucuri de cea de astăzi?

— Voi încerca, Mab. Va fi mai uşor după ce voi dezvălui cine sunt, iar agitaţia pe care s-ar putea s-o declanşeze această veste va trece.

— Totul va fi bine, o asigură Mab pe Fiona, dar îşi dădu seama că mai tânăra femeie nu credea asta mai mult decât o credea ea însăşi.

*

— Fiona Zece-Cuţite? rosti Ewan făcându-l pe preot să nu se mai încrunte la Fiona. Nu poţi folosi acest nume în timpul ceremoniei. Trebuie să-l foloseşti pe cel real.

— Nu, nu trebuie, se opuse Fiona întrebându-se cum de un om putea să pară atât de mare în timp ce stătea în genunchi. Preotul a spus că, atâta vreme cât semnez cu numele real, nu contează.

— Asta-i o prostie. Foloseşte-ţi numele real.

— Nu, nu până nu semnez hârtiile, iar asta după ce le semnezi tu.

— Eşti soţia mea. Ai datoria să mi te supui.

— Aşa, băiete, spune-i cum stă treaba, rosti Fingal, dar se dădu îndărăt câţiva paşi când şi Fiona, şi Ewan îi aruncară o privire urâtă.

— Spune-i preotului numele tău real, îi porunci Ewan Fionei şi aproape că zâmbi când îi văzu încruntătura sumbră.

— Încă nu eşti soţul meu, iar dacă te aştepţi la supunerea oarbă după rostirea jurămintelor, poate că ar fi bine să luăm o pauză şi să avem o mică discuţie.

— A, nu! Având în vedere cât de încăpăţânată eşti, ne-am certa până a-i naşte copilul pe care probabil că ţi l-am pus în pântec. Dădu din cap când ea icni şi se îmbujoră. Vom discuta despre asta mai târziu. Se încruntă la preot. Ei bine? Dă-i drumul!

Deoarece obţinuse ce dorise, Fiona nu se opuse, ci repetă supusă jurămintele. Sărutul pe care Ewan i-l dădu în vreme ce fraţii lui ovaţionau şi aplaudau o lăsă fără suflare şi ameţită, dar îşi veni repede în fire când condeiul îi fu pus în mână. În timp ce privea documentul pe care trebuia să-l semneze, îi simţi pe ceilalţi înghesuindu-se în spatele ei şi al lui Ewan. Ewan deja îşi scrisese numele pe el, cu litere îndrăzneţe. Fiona trase adânc aer în piept şi îl adăugă pe al ei.

— MacEnroy? întrebă Ewan ignorând murmurele familiei adunate în spatele lui. De Deilcladach?

— Da, eu sunt singura soră a *laird*-ului, Connor MacEnroy, răspunse ea.

— Dar asta-i la aproape patru zile călare de-aici. Nu se poate să fii o MacEnroy.

— La patru zile? şopti ea şocată. Pentru Dumnezeu, cât de departe m-a dus calul ăla blestemat? Am crezut că sunt doar ameţită, dar probabil că mi-am pierdut cunoştinţa. Însă sunt o MacEnroy! Scoase din teaca de la brâu cuţitul din argint frumos ornamentat şi i-l dădu lui Ewan. Citeşte ce scrie pe plăsele. Connor mi l-a dat când am împlinit 16 ani. A spus că merit un cadou atât de frumos fiindcă ajunsese să aibă bani de cheltuit, iar eu eram o fată bună, care avusese amabilitatea să supravieţuiască, deşi el

avusese grijă de mine.

Zâmbi vag aducându-şi aminte.

— „Micuţei Fiona, o MacEnroy până în măduva oaselor. Connor”, citi Ewan, apoi se uită la Fiona în timp ce îi dădu cuţitul înapoi. Cine este această Gilly de care tot vorbeşti? Soţia lui, nu?

— Da. Gillyanne Murray, fiica lui Sir Eric Murray de Dubhlinn, nepoata lui Lady Maldie Murray de Donncoill şi sora vitregă a lui James Drummond, *laird* de Dunncraig. Noi, familia MacEnroy, suntem aliaţi cu clanul Dalglish de la Dunspier şi Goudie de la Aberwellen. Fratele meu Antony este *laird* de Alddabhach, care se află la sud de noi. Murmurele celor aflaţi în marele hol deveniră mai puternice, dar Fiona îşi menţinu privirea aţintită asupra lui Ewan, care părea tot mai sun prins. Fratele meu Diarmot e *laird* de Clachthrom. S-a căsătorit recent – trase adânc aer în piept, pentru a se linişti – cu Ilsa Cameron, singura soră a lui Sigimor Cameron de Dubheidland. Icnetul puternic al celor din jur fu urmat de o tăcere atât de totală, încât Fiona se întrebă în treacăt dacă cineva îşi mai amintea că trebuia să respire. Prin familia lui Gilly, Murray, avem legături cu clanurile MacAlpin de la Caimmoor, Armstrongs de la Aigballa, MacMillan de la Bealachan, Drummond de la Dunnbea, Kirkcaldy, Kinloche, Lucette din Franţa…

Se opri când Ewan îi apăsă încet gura cu degete tremurătoare.

— Blestematul de Cameron! mormăi Sir Fingal făcându-şi loc printre cei adunaţi în jurul lui Ewan şi al Fionei şi uitându-se urât la ea. Am ştiut eu. Nu este decât o spioană trimisă aici de prostul ăla de Sigimor.

Făcând eforturi pentru a gândi limpede în ciuda şocului pricinuit de Fiona, Ewan îi cuprinse umerii cu un braţ şi o trase lângă el.

— Ea nu este o Cameron. Este înrudită cu ei prin căsătoria fratelui ei.

— Le este suficient de apropiată. Ar trebui să i-o trimitem lui Sigimor.

— Nu o trimitem nicăieri, rosti Ewan cu voce rece şi

dură, făcând eforturi să-şi stăpânească furia pricinuită de ura oarbă pe care tatăl lui o nutrea faţă de cei de-un sânge cu el. Este soţia mea! Este posibil ca deja să-mi poarte copilul.

— Aş vrea să încetezi să spui asta, murmură Fiona, apoi îşi strânse buzele când Ewan o strânse scurt şi cu putere de umeri.

— Oricum, cei din familia Cameron pe care îi urăşti sunt morţi cu toţii, continuă Ewan. Sigimor nu reprezintă o ameninţare pentru noi. De fapt, nici nu ştiu de ce tot vine aici numai pentru a te auzi spumegând şi a i se închide porţile în nas.

— Nu vreau să am de-a face cu niciunul dintre Cameronii ăia blestemaţi!

— Nici nu va trebui să ai de-a face cu ei. Dacă va fi cazul, mă voi ocupa eu. A venit vremea să nu-i mai respingem pe singurii oameni din apropiere care nu vor să ne ucidă. Pentru numele lui Dumnezeu, ne sunt rude de sânge!

— Nu cu mine!

— Te priveşte ce crezi!

Suspină când, după ce se mai uită o dată urât la Fiona, tatăl lui se îndepărtă şi strigă să i se aducă bere.

— Crezi că cu asta se va isprăvi? întrebă Fiona.

— Bănuiesc că îşi va mai face sânge rău ceva vreme, dar asta va fi tot. Se agaţă de ura asta veche de parcă ar fi o relicvă sfântă, dar, din fericire, e fără vărsare de sânge. Cel mai rău lucru pe care l-ar putea face ar fi să-l insulte pe Sigimor dacă mai apare la porţile noastre.

Fiona nu-şi putu reprima pe de-a-ntregul un zâmbet.

— Nu mi-aş face griji în privinţa asta. Sigimor nu va veni. Îşi dădu seama că toată lumea se uita la ea cu o intensitate neliniştitoare. Ce-aţi păţit? Mi-a crescut încă un cap?

— Nu, doar o armată, rosti tărăgănat Gregor. Am bănuit că, în sfârşit, ne vom face un aliat datorită ţie, dar, Dumnezeule, nu ne-am aşteptat să ne aliem cu jumătate din Scoţia!

— Nu sunt clanuri foarte mari, murmură ea şi se încruntă când Gregor râse.

— Haideţi, ne aşteaptă un ospăţ, spuse Ewan. V-aş sugera să ne ocupăm de el acum.

Cuvintele lui Ewan curmaseră tăcerea, iar toată lumea se îndreptă spre mese. Fiona îl studie cu atenţie pe Ewan în timp ce el o conduse spre scaunul ei, apoi se aşeză alături de ea. Pentru un bărbat care se străduise ani de zile să-şi facă nişte aliaţi, nu părea extraordinar de încântat de cei pe care i-i adusese ea. Cu toate că mulţi dintre ei erau rudele lui Gilly, Fiona ştia că toţi o considerau ruda lor. Când se dusese să înveţe de la Lady Maldie, îi cunoscuse pe mulţi dintre ei şi ştia că ei îi considerau pe toţi cei din clanul MacEnroy ca făcând parte din marea lor familie. Chiar dacă era doar să numere alianţele familiei sale, tot era un dar deosebit pe care ea i-l făcea. Totuşi, el şedea tăcut şi absent.

— Eşti supărat, Ewan? îl întrebă ea în cele din urmă, vorbind încet pentru ca restul mesenilor să nu o poată auzi.

— Nu. Ewan îi mângâie uşurel mâna aflată pe masă. Sunt şocat. Din cauza talentului tatii de a-şi face duşmani, am fost singuri de când mă ştiu. După ani de străduanii, am reuşit să mă împac cu mulţi dintre cei pe care tata i-a supărat, dar nu am stabilit cu adevărat alianţe cu ei. Acum, clanul Gray reprezintă singura ameninţarea reală pentru noi. Ceilalţi s-ar putea să nu ne fie aliaţi cu adevărat până când zilele tatii pe acest pământ nu se vor sfârşi, dar nu ne mai sunt duşmani în adevăratul sens al cuvântului, doar că ne fac probleme uneori. Şi brusc, după ce am îngenuncheat în faţa preotului, m-am pomenit copleşit de alianţe. Chiar dacă ar fi să-i număr doar pe aliaţii direcţi ai familiei tale, tot sunt mult mai mulţi decât aş fi putut spera vreodată.

— Şi fratele meu a fost puţin şocat când a descoperit cine anume este Gilly. Şi noi am fost singuri mult timp. Abia după sosirea lui Gilly, am descoperit că familiile Goudie şi Dalglish ne erau aliaţi mai apropiaţi decât ar fi crezut oricare dintre noi, inclusiv ei.

El clătină din cap, începând încet să asimileze uriaşa

schimbare a situaţiei lor. Ewan se strâmbă în sinea lui când îşi dădu seama că, într-adevăr, Fiona era cu mult deasupra lui. De dragul oamenilor lui, era mulţumit de alianţele pe care i le adusese, dar de o asemenea soţie deosebită ar fi trebuit să aibă parte un *laird* mai bogat şi mai puternic decât putea el să fie vreodată.

Privind-o pe Fiona râzând de ceva ce spusese Simon, se gândi că asta era situaţia. O atinsese, îi răpise inocenţa şi se însurase cu ea. Nu mai exista cale de întoarcere. Având în vedere relaţiile ei, chiar şi numai să se gândească la a renunţa la ea se putea dovedi nesănătos pentru el şi clanul lui. Totuşi, Ewan nu credea cu adevărat că Fiona era genul de femeie care să se răzbune dacă se despărţea de ea, însă era posibil ca ea să nu aibă niciun cuvânt de spus în această chestiune. Însă nu l-ar fi surprins dacă urma să aibă parte de o confruntare cu rudele ei fiindcă o ţinuse prizonieră în vederea răscumpărării, iar apoi, se culcase şi se căsătorise cu ea. Desigur, era posibil să păstreze secretul în privinţa răscumpărării şi a culcatului cu ea, însă nu-şi făcea mari speranţe.

În timp ce mâncară şi suferiră din pricina urărilor tot mai ridicole ale fraţilor săi, până îi ameninţă că îi va dezmembra lent dacă nu încetau, Ewan o întrebă pe Fiona despre familia ei. În poveştile ei desluşi mai degrabă lumină decât întuneric. De asemenea, îl tulbură puţin faptul că, probabil, ea îi cunoştea pe cei din clanul Cameron, rudele lui, mai bine decât el. Un lucru îi fu deosebit de clar din toate spusele ei, şi anume că legăturile de sânge şi de clan erau foarte strânse. Iar acea legătură era valabilă şi pentru noii membri ai familiei, cum fusese cazul clanului Murray şi al verilor săi, Cameronii. Ewan îşi dori să fie valabilă şi pentru el şi clanul lui.

Se strâmbă când cineva începu să cânte. Îmboldit de fraţii lui, Ewan se sili să danseze cu Fiona o dată. Simţindu-se mare şi neîndemânatic, o lăsă repede în grija fraţilor săi, mai dornici să danseze. Se aşeză şi o privi, unduirile superbului ei păr şi mişcările trupului zvelt încingându-i sângele. Ea râdea şi zâmbea dansând cu fiecare dintre fraţii

lui, inclusiv cu stângaciul şi îmbujoratul Simon. Ba chiar dansă un dans ciudat, dar însufleţit cu copiii, bastarzi cu toţii, înainte ca aceştia să fie duşi la culcare de dădacele lor.

Un fior de vinovăţie îl străbătu când îşi dădu seama că nu îi făcea pur şi simplu plăcere să-şi vadă mireasa distrându-se atât de bine. Ewan recunoscu faţă de sine că tot mai căuta indicii ale înşelăciunii şi trădării, dar nu vedea niciunul. Ea nu flirta, nu zâmbea exagerat, nu încerca să se apropie prea mult de vreun bărbat şi nici nu îl trata pe vreunul mai bine decât pe ceilalţi. De fapt, dacă era să aibă încredere în propria judecată, era la fel de prietenoasă cu toţi. Nici mai mult. Nici mai puţin.

Îşi dădu seama că se purta ca o femeie care fusese crescută de bărbaţi, tratată ca un alt frate, exact cum spusese. Fiona nu vădea nici urmă de frică, niciun dram de supunere. Ewan bănuia că acorda respectul ei unui bărbat doar dacă acesta îl merita şi că niciodată nu s-ar supune orbeşte. Îl mulţumi peste poate să vadă că fraţii şi oamenii lui nu doar că o acceptaseră pe Fiona, dar o şi plăceau. Măcar dacă şi tatăl lui ar face la fel.

Alungând acel gând, Ewan se ridică şi porni spre soţia lui. Încă era măcinat de îndoieli şi temeri, dar decise ca, pentru moment, să le alunge în cel mai îndepărtat colţ al minţii. Soarta îl binecuvântase cu o soţie frumoasă, care îl punea pe jar. Era vremea să înceteze a-şi face gânduri negre în privinţa ei şi să înceapă a se bucura de ea. Dar nu intenţiona să facă asta galopând prin marele hol în ritmul unei melodii cântate prost. Când ea trecu pe lângă el, Ewan o apucă de braţ şi îi curmă dansul.

— O, Ewan, ai…? începu Fiona, dar isprăvi cu un ţipăt şocat când el o ridică şi o puse pe umărul lui. Ewan, Lasă-mă jos! porunci ea şi se îmbujoră când fraţii lui şi mulţi alţii începură să-i dea lui Ewan sugestii oarecum vulgare despre ce ar trebui să facă în continuare. Cum rămâne cu petrecerea?

— Petrecerea poate continua fără noi, spuse el ieşind din marele hol. A venit vremea.

— Vremea? Vremea pentru ce?
— Vremea să te fac să ţipi.

Capitolul 11

Fionei îi fu greu să decidă care anume era motivul principal al încingerii obrajilor ei şi al uşoarei ameţeli pe care o simţi când Ewan o puse jos – faptul că fusese cărată pe scări ca un sac cu ovăz sau promisiunea lui Ewan că o va face să ţipe. Tocmai încerca să-şi regăsească răsuflarea pentru a-l lua la rost când el închise şi zăvori uşa, apoi se răsuci spre ea. Aerul pe care tocmai îl trăsese în piept îi părăsi grăbit plămânii. Ochii cenuşii ai lui Ewan nu fuseseră niciodată atât de întunecaţi de dorinţă.

— Mă bucur că nu a trebuit să îndurăm chinul ceremoniei conducerii la pat, rosti ea întrebându-se de ce se simţea atât de nervoasă.

Ewan veni în faţa ei şi îi scoase florile din păr.

— Le-am spus fraţilor mei că vor rămâne fără părţi preţioase din trup chiar şi numai dacă le trece prin cap aşa ceva. Îşi trecu degetele prin părul ei, savurându-i bogăţia şi fineţea. De ce te temi?

— Nu mă tem, răspunse ea, blestemând în sinea sa uşorul tremur al vocii. Poate că sunt puţin nervoasă.

— De ce? Nu mai eşti virgină. De data asta, nu te va durea.

Începu să-i dezlege rochia.

— Nu m-a durut prea mult. Se cutremură când el începu să-i dea jos rochia, dar nu îl opri. Nu ştiu de ce sunt atât de nervoasă. Poate pentru că acum nu este, ei bine, spontan, ci plănuit. Clipi când constată că rămăsese doar în cămăşuţă. N-a durat mult.

— Asta o să dureze şi mai puţin, spuse el începând să-şi scoată propriile haine.

„Cu siguranţă”, gândi ea ameţită, privind cum veşmintele lui Ewan căzeau de pe trupul lui. Fu puţin

surprinsă că nu auzi nimic rupându-se. Abia dacă apucă să se gândească la faptul că avea să-l vadă pe Ewan gol, că el deja era dezbrăcat.

Respiraţia ei deveni sacadată în timp ce se uita la el. Ce întrezărise când îl îngrijise şi când făcuseră dragoste prima dată nu o pregătise bine pentru ce văzu. Era tot numai muşchi prelungi şi puternici şi piele întunecată şi fină. Avea multe cicatrici pe trup, mari şi mici, de la cea nouă, de pe picior, la cea care îi străbătea abdomenul plat şi dur. Îl privi de la umerii largi la picioarele lungi şi zvelte, apoi privirea i se aţinti asupra vintrelor. Fiona decise că era bine că nu se uitase mai îndeaproape când o trăsese în patul lui, cu două zile în urmă. Cu siguranţă, ar fi dat înapoi, s-ar fi îngrozit prosteşte că o va sfâşia. Ochii ei se lărgiră când remarcă o cicatrice aflată periculos de aproape de mândra etalare a bărbăţiei.

— Dumnezeule, Ewan, aproape că ai fost jugănit!

— Da. Îngenunche pentru a-i scoate pantofii şi ciorapii. Cu opt ani în urmă, o femeie m-a trădat celui mai înverşunat duşman al meu, Hugh Gray. Pentru ei nu a părut să conteze că ea s-a băgat în patul meu, ca să mă atragă în capcană. Amândoi au considerat că trebuie să plătesc fiindcă i-am pângărit pielea albă şi pură. Azvârli al doilea ciorap al ei, îşi trecu palmele în susul şi în josul picioarelor ei lungi şi fine şi o auzi gemând încet. Cicatricea aia e de la tăietura pe care mi-au făcut-o pentru a mă chinui la gândul a ceea ce avea să urmeze, pentru a mă înfricoşa.

— Şi au reuşit? întrebă ea în timp ce el o luă în braţe şi o duse spre patul lor.

— O, da, chiar foarte bine, deşi cred că am reuşit să ascund asta.

Savură o clipă imaginea ei în patul lui, apoi îi dezlegă panglicile cămăşuţei frumos brodate.

— Ce i-a oprit?

— Gregor şi mulţi dintre fraţii şi oamenii mei. Din păcate, Gray şi Helena au reuşit să fugă. Ai mei s-au gândit că era mai important să mă ajute pe mine decât să-i prindă pe ei. Sângeram foarte rău. Câteva dintre cicatricile mai

mici şi cea de pe faţă sunt de-atunci.

— Te-au torturat, şopti Fiona în vreme ce el îi dădu jos cămăşuţa, iar ea îşi încleştă pumnii pentru a rezista imboldului de a se acoperi. De plăcere sau pentru a obţine informaţii?

— Câte puţin din amândouă, rosti el băgându-se în pat alături de ea şi cuprinzând-o în braţe.

Fiona se cutremură când trupul ei îl atinse pe al lui, căldura pielii lui părând să-i intre direct în sânge. Se gândi că nimic din ce simţise până atunci nu fusese atât de plăcut, atât de bine. Acela era locul ei, dar, când el îşi puse cu blândeţe mâinile pe obrajii ei şi îi ridică faţa spre a lui, se gândi că va fi nevoie de multă muncă pentru a-l face şi pe el să priceapă asta.

— De data asta, fetiţo, vei afla pe deplin ce înseamnă a face dragoste, spuse el, şi o sărută.

Când Ewan puse capăt sărutului, Fiona se auzi gâfâind încetişor. Îşi trecu mâinile tremurătoare peste spatele lui lat, în vreme ce el o sărută coborând spre sâni. Un geamăt şoptit îi scăpă când el luă adânc în gură sfârcul ei întărit şi dureros, sugându-l în timp ce i-l mângâia pe celălalt cu degetele lui lungi şi pricepute. Ea încercă să-şi găsească o poziţie mai bună sub el, simţind nevoia să se lipească de trupul lui, dar el o ţinu locului cu fermitate.

Îi simţea bărbăţia fierbinte şi tare pe laterala piciorului, dar el o ţinea astfel încât nu şi-l putea mişca spre el. Când îşi strecură mâna pe şoldul lui, apoi spre vintre, el o apucă de încheietură şi i-o dădu la o parte. Fiona nu ştiu ce să creadă despre aparenta lui dorinţă de a nu fi atins. Când încercă din nou, el îi ţintui mâinile pe cearşaf.

— Nu, fetiţo, rosti el cu voce răguşită şi sacadată. Dacă mă atingi acolo, nu mai apuc să te fac să ţipi.

Gândul că simpla ei atingere era suficientă pentru a-l face să-şi piardă controlul intensifică şi mai mult dorinţa Fionei. Îl cuprinse în braţe când el o sărută din nou şi îi simţi ferocitatea abia ţinută în frâu. Deocamdată, trebuia să se consoleze cu faptul că, în mod evident, îi stârnea pasiunea suficient pentru a-i pune la încercare legendarul

autocontrol.

Când mâna lui se strecură între coapsele ei, ea tresări uşor, încă neobişnuită cu o asemenea mângâiere şocantă. Dar fură suficiente câteva atingeri ale degetelor lui lungi pentru a-i alunga stânjeneala. Curând, Fiona îi acceptă pe deplin mângâierile, arcuindu-şi puţin şoldurile pentru a se mişca odată cu mâna lui, foamea fiind tot mai puternică.

Un uşor ţipăt de dorinţă şi de întâmpinare îi scăpă când el se instală între şoldurile ei. Ea îşi petrecu picioarele pe după talia lui în timp ce el unea încet trupurile lor. Se mişcă în ea de parcă s-ar fi temut să nu o frângă, ceea ce o făcu pe Fiona să-şi dorească cu disperare mai mult. Când ea îi mângâie fesele, el mârâi şi îi ţintui mâinile pe pat. Apoi, îi luă sfârcul adânc în gură, şi ea se simţi din nou îndreptându-se spre acele culmi înalte.

Exact când crezu că nu mai poate suporta penetrările lui atent calculate, el îi eliberă mâinile. Cu gura încă pe sânul ei, el băgă o mână între trupurile lor unite şi o mângâie. Fiona tocmai se întreba ce anume atinsese el de o copleşise un atât de sălbatic val de încântare când el o făcu din nou, iar ea se cutremură strigându-i numele. Totuşi, exact când se prăbuşi în acel paradis pe care doar îl întrezărise prima dată, îl simţi ieşind din ea. Se agăţă de el în timp ce el gemu şi îşi apăsă faţa pe sânii ei, dar, pe lângă plăcerea orbitoare care îi zguduia trupul, Fiona avu şi o senzaţie de pierdere.

Abia când începu să-şi vină în fire, îşi dădu seama ce făcuse el, iar un fior rece îi străpunse inima, alungând căldura dorinţei care zăbovea în ea. El se retrăsese, refuzându-i sămânţa lui. Fiona îşi spuse să nu îngăduie supărării şi furiei pe care le simţea să o facă să tragă concluzii pripite. După ce se întinse lângă ea, Fiona se uită la el, dar nu găsi răspunsul în expresia de pe chipul lui. El părea pur şi simplu satisfăcut, mulţumit şi puţin înfumurat. Când Ewan îi întâlni privirea, începu să se încrunte, iar Fiona se întrebă dacă nu cumva chipul ei nu îi dezvăluise prea dar ce simţea.

— De ce? întrebă ea rugându-se ca explicaţia lui să-i

aline durerea.

— De ce ce? întrebă el precaut.

— De ce ai ieşit din mine?

Ewan înjură în sinea lui, dar se decise că fusese prost de îşi imaginase că ea nu va remarca asta.

— Nu vreau copii.

Înjură cu voce tare când văzu expresia îndurerată de pe chipul ei, dar, când încercă s-o ia în braţe, ea se feri.

— De ce? vru ea să ştie, încercând să rămână suficient de calmă pentru a încerca să înţeleagă.

— Fiona, eşti aici de suficient timp pentru a şti cum este tata, începu el străduindu-se să găsească cuvintele potrivite.

— Ce legătură are tatăl tău cu faptul că tu îmi refuzi copilul tău? Cu două zile în urmă, nu ai avut o astfel de reţinere.

— Am fost neatent atunci. Nu pot decât să mă rog ca sămânţa mea să nu dea rod. În sângele meu este nebunie, mărturisi el.

— Ce fel de nebunie, despre ce vorbeşti?

— După cum se poartă şi având în vedere ce face, tata…

— Crezi că tatăl tău e nebun?

— Da.

— Tatăl tău nu e nebun. Nu este decât un copil răsfăţat, se răsti ea.

— Tu nu înţelegi…

— Nu? Crezi că nu înţeleg? Îl apucă de mână şi îl făcu să-i atingă fiecare cicatrice în vreme ce spuse: Asta-i nebunie, Ewan! Ştiu foarte bine ce înseamnă nebunia. Am văzut-o. Am însemnele ei pe obraji, deasupra inimii, pe pântec şi pe coapse. Am văzut nebunia în ochii bărbatului care mi-a făcut asta, un bărbat care îmi vorbea despre dragoste în timp ce îmi provoca durere. Am simţit răceala nebuniei în fiecare cuvânt pe care mi-l spunea în vreme ce mă legase ca pe o pradă abia ucisă şi încerca să se decidă unde să-mi mai lase semne înainte de a mă viola. Am avut de-a face cu nebunia timp de doi ani, aşa că nu-mi zice că

nu înţeleg ce înseamnă. Tatăl tău nu este nebun, Ewan. Este un om răsfăţat, egoist şi atât de arogant, încât scoate din minţi pe toată lumea, dar nu e nebun. Nu are crize şi momente de luciditate, are toane. Singurul lucru în neregulă cu tatăl tău este că nu-i pasă de nimeni şi nimic, cu excepţia poftelor sale.

Fiona se întinse pe spate şi îşi acoperi ochii cu mâinile, făcând eforturi pentru a-şi stăpâni lacrimile. Exista o oarecare alinare în faptul că, refuzându-i sămânţa lui, Ewan nu o respinsese pe ea, ci pe sine. Credea că sângele lui era întinat de nebunie. Totuşi, avea să dureze o vreme până când raţiunea să-i vindece rana pe care o suferise.

Ewan îi petrecu precaut un braţ pe după mica ei talie şi o trase spre el. Cuvintele ei îl înfriguraseră până în măduva oaselor. Ea îi spusese că Menzies o urmărea şi că o capturase de patru ori, dar el niciodată nu se gândise cu adevărat cum fusese pentru ea, cum omul acela îi însemnase pielea minunată. Ea avea dreptate. Aceea era nebunie, pură şi terifiantă. Cu toate că încă nu era gata să accepte că nu exista nici urmă de nebunie în tatăl lui, ştia că în el nu exista deloc otrava cu care ea se confruntase mult prea mult timp.

Durerea pe care o văzuse pe chipul ei când îşi dăduse seama că îi refuzase sămânţa lui încă îl îndurera. Spre ruşinea lui, îl şi bucura, îi gâdila puţina vanitate. Fiona dorea să-i poarte copilul şi fusese devastată la gândul că el avea să-i refuze asta. În ciuda temerilor legate de naştere, gândul ca Fiona să se rotunjească datorită copilului său era dulce şi ameţitor. Doar că Ewan nu era sigur dacă îndrăznea să meargă pe mâna ei în privinţa faptului că tatăl lui nu era nebun.

— Fiona, rosti el, băgându-şi faţa în părul ei bogat şi răvăşit, nu ţi-aş putea întina pântecul cu sângele unui nebun.

Suspinând, ea îşi îndepărtă braţul de la ochi şi se uită la el.

— Tatăl tău nu este nebun, Ewan!

— Vede duşmani peste tot. Starea de spirit i se

schimbă cât ai clipi. Poate fi furios la culme acum, iar peste o secundă, nu-l mai interesează decât cum să ridice fustele unei femei. Nu aşa ar trebui să se poarte un bărbat în toată firea, un *laird.*

— Nu, nu ar trebui să se poarte aşa, fu ea de acord, dar asta nu-l face nebun. Dacă vede duşmani la fiecare colţ, probabil că îi vede fiindcă sunt acolo, iar el ştie că sunt acolo din vina lui. Trase adânc aer în piept, amintindu-şi că aceştia vorbeau despre tatăl lui şi spuneau că teama de nebunie a lui Ewan era reală. Încearcă, măcar pentru o clipă, să nu te gândeşti la tatăl tău ca la un adult care îţi este părinte, ci ca la un copil.

Ewan fu puţin descumpănit de cât de uşor îi fu s-o facă, apoi îşi dădu seama că se gândise adesea că tatăl lui se purta ca un copil.

— Mărturisesc că se poartă adesea de parcă a uitat să se maturizeze, să accepte responsabilităţile unui bărbat.

— Asta pentru că aşa este. Tot ce l-am văzut că face sau spune seamănă foarte mult cu atitudinea unui copil din cale-afară de răsfăţat. Cineva a omis să-l înveţe cum să se poarte sau el a refuzat să dea ascultare lecţiilor. I se năzare că vrea câte ceva şi îl vrea în clipa aceea, exact ca un copil. Îşi pierde repede interesul şi este atras de altceva exact ca un copil. Adevărul e că singurele diferenţe pe care le văd între tatăl tău şi un copil răsfăţat sunt că el poate face copii şi, având în vedere cât este de mare, poate răni sau ucide pe cineva într-un acces de furie. Se încruntă. A rănit sau ucis pe cineva într-un acces de furie?

Ewan avu nevoie de câteva clipe pentru a răspunde, deoarece trebui să se ducă cu gândul foarte mult în urmă.

— În luptă, poate fi însetat de sânge, dar nu, nu-mi amintesc să fi ucis pe cineva într-un acces de furie. Unii s-au ales cu vânătăi fiindcă nu s-au ferit din calea lui suficient de repede, dar, de obicei, doar urlă şi înjură, iar câteodată, sparge diverse lucruri. De câteva ori, ne-a poruncit să le facem lucruri foarte crude oamenilor pe care îi duşmăneşte, dar noi nu l-am ascultat.

— Şi bănuiesc că nu v-a pedepsit pentru că nu l-aţi

ascultat.

— Nu. Părea să fi uitat că a dat acele ordine.

— A violat vreo femeie care l-a refuzat?

— Nu, deşi este foarte furios că le-ai învăţat pe femeile de-aici să-l refuze, răspunse el zâmbind puţin.

— Şi totuşi, n-am fost pedepsită şi nici n-am vânătăi.

Ewan clipi şi se uită la ea. Cu toate că se avertizase că nu trebuia să îngăduie speranţelor să-i schimbe convingerile, nu putea nega adevărul pe care i-l prezenta ea. Cu cât se gândea mai mult la tatăl lui ca la un copil răsfăţat, cu atât îşi dădea mai mult seama că Fiona avea dreptate. Tatăl lui poate că nu era tocmai zdravăn, dar nici nebun nu era.

— Nu e nebun, şopti Ewan.

— Nu, rosti Fiona simţind un val de compătimire pentru chinul pe care Ewan îl suferise ani de zile.

— Nu este decât un copil răsfăţat în trupul unui adult.

— Da, mă tem că aşa este. Gândeşte-te, Ewan, dacă tatăl tău ar fi fost nebun, dacă ar fi avut ceva în sânge, cu siguranţă că nebunia ar fi apărut la cel puţin unul din zecile de copii pe care i-a făcut sau la unul dintre copiii fraţilor tăi. Dar nu a apărut, nu-i aşa?

— Nu. Ewan îşi trecu mâna prin păr. M-am temut atâta vreme că exista nebunie în sânge, încât mi-e greu să accept că m-am înşelat.

— Da, te-ai înşelat.

Răspunse cu un zâmbet la încruntarea lui.

— Nu sunt singurul care s-a temut de asta.

— O, nu, sunt sigură că mulţi alţii se tem. Probabil că acesta este motivul pentru care se şopteşte că şi-a ucis soţiile. E dificil de acceptat că un bărbat în toată firea se poate purta cum se poartă el. Este mare, puternic şi viril, aşa că nimeni nu-l vede pe copilul care încă sălăşluieşte în el.

— Deci, nu trebuie închis în turn. Trebuie bătut bine la fund.

Fiona chicoti imaginându-şi-l pe Ewan bătându-l pe tatăl lui la fund.

— Mă tem că este prea târziu. Fii bucuros că te-a lăsat să preiei frâiele.

Ewan suspină.

— Bănuiesc că pur şi simplu se plictisise de jocul ăsta. Până şi el şi-a dat seama ce muncă grea este necesară chiar şi numai pentru a drege tot ce a stricat el, iar el nu era dispus s-o facă. Vanitatea lui a avut de suferit pentru că îi plăcea să fie numit *laird,* dar, când a văzut că toată lumea a continuat să-l numească astfel, a fost în regulă. Nu a fost prea încântat de faptul că ei au pus cuvântul „bătrân” în faţa titlului, dar acum nu-i mai pasă.

Fiona îşi coborî încet mâna pe trupul lui, pentru a-i mângâia şoldul, şi îl simţi tremurând puţin.

— Cel puţin, nu mai conduce clanul, nu-şi mai face noi duşmani cu care să trebuiască să te confrunţi. Văzu cum ochii lui cenuşii se întunecară în timp ce ea îi mângâia coapsa. Şi cred că tocmai ţi-a dat permisiunea să-i accepţi pe membrii clanului Cameron.

Ewan avu nevoie de câteva clipe pentru a-şi alunga de pe creier ceaţa dorinţei şi a se gândi la cuvintele ei.

— Da, cred că da. N-a zis că nu-i pot accepta, nu-i aşa? A spus doar că nu vrea să aibă de-a face cu ei. Aliaţi, şopti el savurând dulceaţa cuvântului şi speranţa de viitor pe care o conţinea.

— Sigimor va fi un aliat puternic. Este ciudat că el şi familia lui sunt atât de roşcaţi, iar tu şi ai tăi, atât de bruneţi.

— Mamele au fost diferite. Tata a fost născut de a doua soţie, iar Sigimor, de prima. Bunicul meu a fost roşcat. Toate soţiile tatii au fost brunete, toate soţiile fratelui său au fost roşcate sau blonde. Copiii noştri au fost făcuţi cu femei din afara clanului, ai lor, cu femei din clan. Se încruntă la ea, amintindu-şi că Sigimor era un bărbat mare, puternic şi frumos. Îl cunoşti bine pe Sigimor?

— Nu prea bine. Fratele meu s-a însurat cu sora lui, dar cu un an în urmă, iar în perioada aceea, eu mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului ascunsă ca o laşă între zidurile de la Deilcladach.

— Faptul că te fereai de un nebun care te vâna nu te face laşă.

— Poate, dar au fost momente când efectiv m-am ascuns ca o laşă. După fiecare atac, a trecut o vreme până când frica s-a domolit.

— Nu mă mir. Îl voi ucide, ca să te scap de el, jură Ewan crezând în fiecare cuvânt al promisiunii.

— Mulţumesc, şopti Fiona zâmbind vag.

Ewan trase aer în piept, printre dinţii încleştaţi, când ea începu să-i mângâie pântecul. Când privi mâna ei mică şi albă mângâindu-i pielea întunecată şi plină de cicatrici, simţi cum i se întăreşte. Nici măcar atingerea experimentată a Hellenei nu reuşise să-l excite atât de total. Dorinţa pe care Fiona o stârnea în el era profundă şi lacomă. Nu avea să fie uşor să savureze pasiunea în timp ce se străduia să-şi ferească inima şi sufletul, dar avea să încerce. Cel mai sigur lucru era să se îndepărteze complet de ea, însă ştia că nu putea rezista dorinţei de a gusta din nou pasiunea dintre ei. Avusese dreptate să creadă că, odată ce ar fi avut-o în patul lui, nu avea s-o mai lase niciodată să plece.

— Atinge-mă, îi ceru el şi nu se miră să-şi audă vocea răguşită pentru că era aproape disperat să simtă mângâierea acelor degete lungi şi delicate.

Fiona îi cuprinse erecţia în palmă. Era fierbinte şi tare, dar mătăsoasă în acelaşi timp. Îl privi în vreme ce îl mângâie. Ochii lui erau aproape închişi, însă privirea lui era aţintită asupra mâinii ei. O uşoară roşeaţă îi colora pometii, iar răsuflarea îi era puţin întretăiată. Se vedea că era nespus de multă pasiune în el, însă o ţinea bine în frâu. Cu toate că înţelegea ce îl făcea să se poarte aşa, era hotărâtă să-l elibereze de acele oprelişti, chiar şi numai în pat. Îşi strecură mâna între picioarele lui pentru a-i mângâia săculeţul care atârna acolo, iar o clipă mai târziu, se pomeni pe spate, cu Ewan deasupra ei.

— Te-am făcut să ţipi, dar apoi am stricat totul, rosti el luptându-se să recapete controlul asupra dorinţei lui.

— Ei bine, n-aş zice că ai stricat totul. Poate că mi-ai

diminuat puţin plăcerea după ce mi-am dat seama ce ai făcut.

— N-a fost din cauza ta… începu el, dar ea îi atinse buzele cu degetele, pentru a-l face să tacă.

— Ştiu. Vreau copilul tău dacă Dumnezeu, în mila Lui, ne va binecuvânta cu unul. Totuşi, nu vreau să fac un copil pe an, ca o oaie. Lady Maldie mi-a arătat o modalitate de a preveni asta.

— Deci, nu va trebui să ies înainte de a termina?

Ea aproape că zâmbi desluşindu-i încântarea pe care el nu reuşi s-o ascundă pe deplin.

— Nu. Soluţia pe care o cunosc funcţionează şi fără asta.

— Atunci, foloseşte-o când pofteşti, dar, dacă dă greş de prea multe ori, mă voi abţine. Am văzut prea multe femei care au ajuns în mormânt epuizate de numeroasele sarcini. Nu vreau să fii una dintre ele. O sărută şi fu încântat peste poate de privirea ameţită cu care se uită la el când puse capăt sărutului. Iar acum, te voi face să ţipi din nou.

— Poate că eu te voi face să ţipi, rosti ea.

— Nu mă îndoiesc că mă vei face, dar mă îndoiesc că se va auzi pe deasupra ţipetelor tale de plăcere.

Înainte ca Fiona să apuce să răspundă la acea aroganţă glumeaţă, el o sărută iarăşi, iar ea se pomeni curând cuprinsă ferm în vâltoarea pasiunii pe care el o stârni în ea. Se lăsă în voia dulcii beatitudini provocate de fiecare mângâiere, de fiecare sărut. Când simţi eliberarea sfâşiind-o, se auzi strigând cu putere numele lui. Iar plăcerea fu sporită când îl simţi afundându-se în trupul ei şi încălzindu-i pântecul cu sămânţa lui, în timp ce îi striga numele.

— Cred că tu ai strigat mai tare, murmură ea mai târziu, când, după ce spălaseră rămăşiţele pasiunii lor, se cuibări lângă el, cu capul pe pieptul lui.

— Nu, nu a fost decât o şoaptă în comparaţie cu strigătul tău, spuse Ewan.

Zâmbi când singurul ei răspuns fu un mormăit slab,

după care trupul ei se relaxă în somn, lipit de al lui. Ewan nu putu să nu simtă un fior de mândrie masculină că o epuizase atât de tare. Zâmbi şi mai larg când se gândi că o făcuse şi să ţipe. Era o adevărată încântare să-şi audă numele strigat de o femeie în timp ce se cutremura pe culmile pasiunii.

Faptul că Fiona găsea plăcere în braţele lui îl uimea, dar nu se mai îndoia că aşa era. Constată că nici în privinţa autenticităţii pasiunii ei nu se mai îndoia. De-a lungul anilor văzuse destulă pasiune falsă în paturile prostituatelor din sat şi în braţele Hellenei, aşa că recunoştea diferenţa. Simţea diferenţa chiar şi în felul în care Fiona se mişca, în expresia feţei, în sunetele pe care le scotea şi chiar în modul în care îl ţinea adânc în ea după ce termina. Dintr-un anumit motiv, dorinţa Fionei era stârnită de atingerea lui, iar el nu putea decât să accepte smerit acel dar.

Ewan îşi trecu alene degetele prin părul ei bogat, bucurându-se de atingerea trupului ei fin şi zvelt şi de căldura dorinţei satisfăcute, care încă zăbovea. În sfârşit, auzise o femeie strigându-i numele în timp ce atingerea lui o adusese pe acea sublimă culme a plăcerii şi ştia că se lăcomea, dar dorea s-o audă strigându-l iar şi iar. Aşa mare, negru şi plin de cicatrici cum era, o putea face pe micuţa şi minunata Fiona să ţipe. Sărutând-o pe creştetul capului, se gândi că asta era suficient să-l facă vanitos.

Se simţea aproape vesel, cu inima uşoară şi fără griji. O parte din această stare se datora faptului că nu se mai temea că nebunia pândea în sângele lui. Era ruşinos să aibă un tată care era mai degrabă copil decât bărbat, dar era mult mai uşor să accepte asta decât nebunia.

Fiona îi dăruise şi asta, iar recunoştinţa lui era profundă. Nu îşi dorise o soţie, dar, după doar o noapte ca soţ al Fionei, era bucuros că se însurase cu ea.

Singura umbră existentă la orizont era că ştia că va fi uşor să se îndrăgostească de ea. O parte din el dorea asta, dorea să-şi încredinţeze inima şi sufletul mâinilor ei mici şi să aibă încredere că se va purta frumos cu ele. Ewan ştia că era o laşitate din partea lui şi poate chiar nedrept faţă de

Fiona, dar nu se putea hotărî să facă asta. Atâţia ani în care se ferise să simtă prea mult, să aibă prea multă încredere nu erau uşor de dat deoparte. Se gândi că era oarecum amuzant, într-un mod trist, că putea suporta rănile trupului şi nu se ferea de o luptă, dar rănirea inimii îl speria de moarte.

Cuprinzându-şi în braţe firava soţie, îşi puse obrazul pe părul ei şi suspină în timp ce închise ochii. Ewan se temea tare mult că inima lui era deja în mâinile ei mici, indiferent cât de tare se străduia el să nu cedeze farmecului ei. Nu putea decât să spere că va avea suficientă voinţă pentru a o împiedica să afle acest lucru.

Capitolul 12

— Un blestemat de Cameron în casa mea! mormăi Sir Fingal. N-am crezut niciodată că o să trăiesc o astfel de zi.

Fiona îşi dădu ochii peste cap în timp ce se aşeza vizavi de el la masa *laird*-ului. Întâmpinase dimineaţa cu un zâmbet, cu trupul încă încălzit de dragoste înfometată. După ce făcuse o baie, coborâse în holul mare pentru a lua micul dejun. Nici măcar prezenţa tatălui lui Ewan la masă nu-i diminuase buna dispoziţie. Din păcate, el i se adresase, iar Fiona se întrebă cât avea să dureze până îi va strica tot cheful. În cele două săptămâni de când era soţia lui Ewan, Sir Fingal dăduse dovadă de un adevărat talent de a o enerva.

— Eu nu sunt o Cameron, spuse ea pentru a mia oară. Sunt o MacEnroy prin naştere. Sunt o Cameron doar prin alianţă.

Îşi umplu un bol cu terci şi turnă puţină miere peste el.

— Prin alianţă, eşti o MacFingal.

— Bine. Sunt o MacFingal. Asta tot înseamnă că nu sunt o Cameron, nu-i aşa?

— Cu siguranţă eşti insolentă!

— Da, sunt.

Începu să-şi mănânce terciul dezamăgită să vadă că Sir Fingal nu terminase de mâncat, ceea ce însemna că avea să-i mai ţină tovărăşie o vreme.

— Fiul meu trebuie să fie mai ferm cu tine. Sir Fingal îşi umplu un bol mare cu terci şi îl scăldă în miere. Trebuie să te înveţe ce înseamnă respectul şi supunerea. Şi trebuie să pună şaua pe tine.

— Vedea-l-aş încercând, murmură ea.

Sir Fingal clătină din cap şi băgă în gură o bucată de pâine.

— Ei bine, tot eşti bună la ceva. Ewan nu se mai poartă de parcă n-ar şti ce rost are mădularul unui bărbat. Poate că vei fi în stare să-i dăruieşti câţiva fii, cu toate că pari prea firavă şi prea mică. Şi mi-ai amintit de ce nu mi-am mai luat altă soţie.

— Nu ţi-ai luat altă soţie pentru că încă eşti însurat cu cea care a fugit de-aici.

Văzând scurta expresie confuză de pe chipul lui, îşi dădu seama că uitase complet de ea.

— A, da, ea. O curvă necredincioasă, mormăi el. Mi-a dăruit doar un fiu, apoi m-a trădat cu un blestemat de Gray.

Deoarece ar fi fost o totală pierdere de timp să-i atragă atenţia lui Sir Fingal că a a-i reproşa cuiva că era necredincios reprezenta culmea ipocriziei, Fiona îi ignoră cuvintele.

— Un alt fiu, ai? N-ai făcut niciodată o fată?

— Ba da, trei. Pe una, am măritat-o cu un Guthrie, iar pe alta, cu un Kinnaird. Am crezut că vom căpăta un aliat sau doi, dar nu, fetele s-au grăbit să le ţină partea soţilor împotriva tatălui lor. O mică greşeală, şi toată strădania mea a fost în zadar. Cealaltă fată a fugit cu un Gray. Femeile mereu îl trădează pe bărbat în cele din urmă, chiar şi când bărbatul este tatăl lor iubitor.

Îşi trase nasul şi păru cât pe ce să plângă.

Fiona pufni dispreţuitoare văzând spectacolul etalării sentimentelor lui, despre care ştia că sunt prefăcute, şi nu se miră când el iarăşi se uită urât la ea. Spera că soţii fiicelor se dovediseră oameni mai buni decât tatăl lor. De

asemenea, se îndoia sincer că doar o mică greşeală pusese capăt unei alianţe certificate printr-o căsătorie. Deoarece avea dubii că Sir Fingal i-ar spune adevărul, nu se osteni să-l întrebe ce mică greşeală făcuse. Totuşi, nu se îndoia că acele căsătorii îl ajutau pe Ewan să îndrepte o parte din răul făcut de tatăl lui. Din păcate, nu exista nicio căsătorie între un Gray şi o MacFingal. Doar multe seduceri sau răpiri ale femeilor MacFingal.

— De ce bărbaţii din familia Gray vă tot iau femeile? întrebă ea.

— Fiindcă ei nu au prea multe, răspunse Mab aşezându-se lângă Fiona şi servindu-se cu nişte terci. Şi ei au mulţi duşmani. Unul dintre acei duşmani a intrat în castelul lor când aproape toţi bărbaţii erau plecaţi, cu vreo 15 ani în urmă. A fost foarte brutal. Mab se cutremură. Au ucis bătrâni şi tineri, bărbaţi, femei şi copii. Foarte puţini au scăpat şi, slavă Domnului, majoritatea erau copii. Unele femei au fost răpite, dar nu cred că au fost răscumpărate.

— Aşa că ticăloşii se servesc cu fetele tuturor celor de pe-aici, adăugă Fingal.

— Într-adevăr, confirmă Mab. Au devenit renumiţi pentru asta.

Sir Fingal încuviinţă din cap şi o privi cu duritate pe Fiona.

— Aşa că cel mai bine ar fi să rămâi între aceste ziduri. Se ridică şi dădu să pornească spre ieşire. Oi fi tu numai oase şi cicatrici, dar un Gray nu poate avea pretenţii prea mari.

Fiona se uită urât în urma bărbatului, foarte tentată să se ducă după el şi să-l pocnească.

— Omul ăla are un talent deosebit de a face o fată să-i vină să urle şi să-şi smulgă părul, murmură Fiona, apoi observă că Mab o privea puţin cam ciudat. Mi-a rămas terci între dinţi?

Mab zâmbi şi clătină din cap.

— Nu, dar cred că, ei bine, bătrânul *laird* începe să ţină la tine, atât cât poate el să ţină la cineva.

— Să ţină la mine? Omul ăla nu face decât să mă

privească urât, să mormăie şi să mă insulte. Asta se cheamă că ţine la mine?

— Fiona, vorbeşte cu tine aproape la fel cum vorbeşte cu băieţii. Fingal nu vorbeşte cu femeile în felul ăsta.

— Cu tine, vorbeşte la fel cum vorbeşte cu mine, rosti Fiona chiar în timp ce realiză că Mab avea dreptate într-o anumită privinţă, că Sir Fingal nu vorbea cu femeile la fel cum vorbea cu bărbaţii.

— Aşa este. Probabil, pentru că sunt aici de multă vreme şi l-am îngrijit de câteva ori când a fost rănit sau bolnav. Totuşi, e diferit faţă de cum vorbeşte cu alte femei. Lor fie le spune ce să facă, fie le ignoră, fie încearcă să flateze pentru a le face să se dezbrace. Uneori, cred că nici măcar nu cunoaşte numele multora dintre ele. Dacă nu vrea ceva de la ele. Atunci, şi le aminteşte sau le zice femeilor „fete” sau „femeiuşti”.

— Nu sunt sigură că vreau să mă convingi că omul e mai breaz decât am crezut.

— Da, ar fi ceva cu care ar trebui să te obişnuieşti, dar încep să mă întreb dacă nu cumva bătrânul nebun nu este puţin mai profund decât am crezut. Nu mult, doar puţin. Pentru fiii lui are sentimente.

— Ba nu, am văzut când a fost rănit Simon. Nici măcar n-a clipit când a crezut că băiatul era mort şi nici nu a întrebat de rănile lui când a aflat că, la urma urmelor, nu era mort.

— Fireşte că n-a făcut-o. Tu te aflai acolo, printre toţi acei bărbaţi. Fingal nu putea să-şi manifeste sentimentele faţă de vreunul dintre băieţi. Însă în timp ce se vindeca, s-a dus la Simon în fiecare zi, ca să-i spună poveşti sălbatice sau ca să-i citească. L-a vizitat şi pe Ewan când el a zăcut la pat. M-am gândit la asta şi mi-am dat seama că mereu îi vizitează pe băieţi când sunt bolnavi sau răniţi. Am descoperit că îi vizitează şi pe cei mici, ai lui şi ai fiilor lui. În plus, are grijă de toţi copiii lui. Doi dintre ei au murit iar el se duce la mormintele lor o dată pe săptămână.

Fiona fu puţin şocată. Asta părea să indice faptul că Fingal avea un dram de afecţiune pentru copiii pe care îi

făcuse cu atâta nesăbuinţă. Ceea ce explica de ce niciunul dintre fiii lui nu părea să-l displacă sau să aibă resentimente faţă de el. De asemenea, sugera că, în ciuda slăbiciunilor şi a ciudăţeniilor lui, avea un soi de legătură cu copiii lui.

— Numele copiilor săi le cunoaşte? întrebă Fiona.

Mab încuviinţă din cap.

— Toate numele şi toate vârstele. Totuşi, nu este întotdeauna sigur cine e mama lor.

„Asta-i foarte grăitor”, gândi Fiona în vreme ce sorbea din cidrul rece. Poate că Sir Fingal nu era un tată foarte bun şi sigur era un *laird* catastrofal, dar poate că nu era atât de rău la suflet cum îl crezuse. Desigur, faptul că avea oarece dificultăţi în a-şi aminti numele mamelor copiilor săi nu o surprindea şi se potrivea cu imaginea pe care şi-o formase despre el. Părerea lui despre femei era atât de proastă, încât era îngrozitor. Totuşi, ea ştiu că, după cele aflate, avea să-l studieze mai îndeaproape. Un om care îşi amintea numele şi vârstele atât de multor copii nu putea fi întru totul rău, nu-i aşa?

În timp ce ea şi Mab terminară de mâncat, deciseră că era o zi numai bună pentru a lucra în grădină. Fiona descoperise că asta îi făcea mare plăcere. Mai îngrijise plantele din grădini, dar florile erau cele care o interesau mai mult. I se părea puţin ciudat că găsise o grădină atât de elaborată într-o fortăreaţă atât de formidabilă, mai ales în una plină cu bărbaţi mari, întunecaţi şi oarecum aspri, dar ei îi dăduseră mână liberă lui Mab. „Iar Mab a creat un rai al frumuseţii”, gândi Fiona trecând printre flori şi smulgând buruienile.

În vreme ce lucra, Fiona se întrebă ce să facă în privinţa soţului ei. Pasiunea dintre ei era dulce şi fierbinte. Îşi făceau de cap ca nişte copii lacomi, în fiecare noapte, iar adesea, şi dimineaţa. Ar fi fost foarte simplu să se bucure de asta şi să lase lucrurile să vină de la sine. Fiona bănuia că multe dintre soţiile de-acolo ar fi căzut în genunchi şi ar fi înălţat rugăciuni de mulţumire înflăcărate dacă soţii lor le-ar fi oferit extazul pe care Ewan i-l dăruia ei. I se părea

egoist că dorea mai mult, dar dorea.

Începând să taie nişte vrejuri de caprifoi care creştea sălbatic, se gândi că voia iubire. Îl iubea pe Ewan cu toată fiinţa şi îşi dorea ca şi el se iubească. Crezuse în mod naiv că, dacă ea îl iubea, el pur şi simplu avea să-i răspundă la iubire. De asemenea, simţise că sigur exista iubire dincolo de acea pasiune aprigă. Şi în privinţa aceea fusese naivă, fiind bine ştiut că pasiunea unui bărbat putea să nu aibă nicio legătură cu iubirea, nici măcar cu o afecţiune moderată. Avusese nevoie de două săptămâni pentru a-şi da seama de naivitatea ei oarbă, dar o făcuse.

Problema era că nu ştia ce să facă în continuare şi nici măcar dacă era ceva de făcut. În timpul zilei, el nu era rece cu ea, dar se părea că între ei exista un zid de care ea nu putea trece. În ciuda pasiunii pe care o împărtăşeau, după ce pleca din patul lor Ewan devenea bărbatul care fusese înainte de a deveni iubiţi. Singurul lucru pe care nu-l mai făcea era să fugă de ea, cel puţin nu făţiş. Dar nici nu o primea în viaţa lui. Începea să simtă din ce în ce mai mult că, pentru el, nu era nimic mai mult decât o femeie care îi încălzea patul şi îi putea dărui copii legitimi. Ceea ce începea să-i trezească nişte sentimente foarte neplăcute. Începea să se simtă tot mai mult amanta, nu soţia lui. Trebuia să schimbe cumva asta, pentru că era o rană a inimii care, cu siguranţă, avea să se agraveze în timp, producând fiere şi amărăciune.

În cele din urmă, foamea o smulse din gânduri şi o făcu să plece din grădină. Mab plecase mai devreme, să viziteze o femeie din sat, care era pe cale să nască. Simţindu-se ciudat de singură, în ciuda numeroşilor oameni din jur, Fiona se duse în dormitorul ei, oprindu-se în drum pentru a cere să i se pregătească o baie. Îi lipsea Nathan, care o urmărise pretutindeni. Ceea ce era un indiciu trist în privinţa stării proaste a căsniciei sale.

După ce baia îi fu pregătită, Fiona se cufundă în apa fierbinte şi suspină de plăcere. Pierdută în gânduri despre Ewan şi căsnicia lor, lucrase puţin prea mult şi prea din greu în grădină. Îşi sprijini capul de marginea căzii şi lăsă

căldura apei să-i aline durerile din trup. Închizând ochii, îşi dori somnoroasă ca apa caldă să-i poată alina şi durerea din inimă.

*

Ewan intră în dormitor şi se opri brusc, cu privirea aţintită asupra Fionei, care dormea în cadă. Fără a-şi lua privirea de la trupul ei zvelt, închise uşa şi o zăvorî. Tocmai se întorcea de la o baie rapidă în râu, unde se spălase de sudoarea şi praful adunate în timp ce îşi antrenase oamenii, şi dorea să-şi ia o cămaşă curată. Apropiindu-se de cadă, se decise că totuşi cămaşa putea aştepta.

Privind-o pe Fiona, se gândi că era tare frumoasă. Erau căsătoriţi de două săptămâni, dar el tot simţea un nod în stomac când se uita la ea. În timpul zilei, o dorea de mult prea multe ori, voia să stea de vorbă cu ea, să se asigure că încă era acolo, dar mereu îşi stăpânea acele impulsuri. Să alerge după nevastă-sa ca un căţeluş după maică-sa nu era un comportament de bărbat în toată firea. Cu certitudine, nu era nici demn, nici cumpătat. Iar dacă ar fi dat fuga după ea ori de câte ori îşi dorea să facă dragoste, ar fi dovedit că nu are niciun fel de autocontrol.

Îngenunchind lângă cadă, îşi spuse că asta se întâmpla fiindcă totul era foarte nou pentru el. Nu mai avusese niciodată parte de o femeie atât de frumoasă care să-l vrea în braţele ei şi care să se aprindă la atingerea lui. Helena fusese frumoasă, dar căldura ei fusese o minciună, iar iubirea ei, o capcană. Luând prosopelul de spălat şi săpunul, îşi dădu seama că nu se mai îndoia de pasiunea Fionei, însă asta nu făcu decât să-i sporească surprinderea.

Începu să o spele începând cu picioarele ei foarte frumoase. Ewan zâmbi când o încruntare trecu peste chipul ei adormit, iar ea murmură ceva. Îi spălase picioarele şi trecuse la braţul stâng când ea deschise ochii. Îmbujorarea care coloră obrajii Fionei îl făcu să chicotească.

— Ewan, protestă ea, pot să mă spăl şi singură.

— Nu, îmi face o plăcere prea mare, rosti el începând

să-i spele sânii. N-ar trebui să dormi în cadă, Fiona. Ai putea să te îneci.

Aruncând prosopelul, îşi săpuni mâinile şi reveni la spălatul sânilor ei.

— Cred că sunt curaţi acum. Fiona nu fu surprinsă să desluşească un tremur în vocea ei, fiindcă dorinţa îi era stârnită de atingerea lui. De asemenea, cred că faci ceva mai mult decât să mă speli.

— Da, fac, dar fii bună cu soţul tău şi lasă-l să termine acest mic joc. N-am mai ajutat niciodată o fată să se spele.

Acea declaraţie o făcu pe Fiona să nu mai protesteze că ce făcea el era prea intim. Ideea de a împărtăşi cu Ewan ceva ce el nu avusese niciodată cu altă femeie era prea tentantă pentru a-i rezista. Alungându-şi stânjeneala pe care o simţea, dorinţa stârnită în ea nu mai cunoscu oprelişti. Apoi, el îşi strecură o mână udă şi săpunită între picioarele ei, iar ea îşi pierdu cu totul capacitatea de a gândi, dăruindu-se fără nicio reţinere plăcerii copleşitoare provocată de atingerea lui.

Încă tremurând puţin datorită plăcerii orgasmului, Fiona îl privi printre gene pe soţul ei. Iarăşi avea pe chip acea expresie uşor înfumurată pe care ea începea s-o considere o provocare. De asemenea, părea foarte excitat, dovadă că nu o putea atinge fără ca dorinţa să nu-i fie stârnită. Ceea ce era singurul lucru care o împiedica să-şi dorească să-i şteargă cu o palmă expresia înfumurată de pe faţa frumoasă. Dar asta îl făcea vulnerabil la o răzbunare deosebită.

Fiona se ridică încet şi îl văzu pe Ewan înghiţind anevoie. Îi zâmbi dulce în timp ce ieşea din cadă şi îi mulţumi în şoaptă când el o înveli repede într-un prosop mare. Dintr-un anumit motiv, Ewan nu ceda evidentei dorinţe pe care o simţea pentru ea. Fiona nu-l întrebă de ce, bănuind că nu avea să-i placă sau să înţeleagă răspunsul. Instinctul îi spunea că el voia să facă dragoste doar noaptea şi, ocazional, dimineaţa, înainte de a se da jos din pat, pentru a menţine un soi de distanţă între ei. Poate, chiar credea că, dacă ar fi făcut dragoste cu soţia lui în

timpul zilei, asta ar fi şocat-o. Dar Fiona era mai mult decât dornică să-l facă să renunţe la acest din urmă gând. Episodul din cadă fusese excitant şi plăcut, dar nici pe departe la fel ca a simţi trupul lui Ewan unit cu al ei în timp ce extazul îi copleşea pe amândoi.

Făcând un efort pentru a nu-şi ascunde trupul, Fiona începu să se şteargă. Aplecându-se, răsucindu-se şi frecându-se cu prosopul, spera să-l excite pe Ewan. Iar dacă respiraţia lui tot mai anevoioasă era un indiciu, se părea că reuşea de minune, în ciuda ignoranţei sale în arta seducţiei. O uimi puţin că se expunea fără ruşine, dar se decise că, după două săptămâni în care se bucurase de pasiunea lui Ewan, cicatricile de pe corpul ei o preocupau mult mai puţin decât la început.

— Fiona, rosti Ewan încercând în zadar să-şi alunge răguşeala din voce, ce faci?

— Mă şterg, răspunse ea privindu-l şi fiind încântată să vadă că el purta doar pantaloni, evident el întorcându-se în camera lor ca să-şi ia nişte haine curate după ce se spălase de murdăria adunată cu ocazia muncii de dimineaţă. Te excit. Întinse mâna pentru a-i mângâia uşurel erecţia. Se pare că funcţionează.

— Este abia miezul zilei.

După ce privi soarele care strălucea prin mica fereastră, Fiona îi zâmbi în timp ce îi desfăcea pantalonii.

— Ce perspicace eşti, soţule!

— O lady nu-şi doreşte să facă sex în toiul zilei.

Fiindcă el nu făcu niciun gest pentru a o opri, Fiona îi dădu jos pantalonii.

— Ei bine, Gilly a noastră nu mi-a spus de această regulă. Îngenunche în faţa lui şi îi scoase cizmele scurte şi pantalonii. De fapt, cred că ea şi Connor nu au astfel de reţineri.

Ewan se uită la Fiona, care era îngenuncheată la picioarele lui. Privelişte a îi alungă puţinul autocontrol pe care îl recăpătase după ce o simţise terminând la atingerea lui. Se cutremură când ea îi sărută interiorul coapselor în timp ce îi mângâia şoldurile. Felul în care părul ei fin îi

mângâia trupul îi făcu sângele să-i clocotească în vene. Iar când îi atinse bărbăţia îndurerată cu buzele ei calde şi moi, ţipă de încântare uimită şi puţin şocat.

— Ce faci? vru el să ştie, dându-şi seama chiar în clipa în care vorbise că întrebarea era deosebit de prostească, dar nevenindu-i să creadă că delicata lui soţie plănuia să facă ceva de care el auzise, dar nu îndrăznise niciodată să ceară.

— Credeam că este evident.

— Dacă este ceea ce cred eu... dar nu, n-ai de unde să ştii de aşa ceva.

— Gilly a noastră mi-a spus multe lucruri despre ce pot face un bărbat şi o femeie.

Fiindcă, printre cuvinte, ea îl săruta şi îl mângâia lent cu limba, Ewan trebui să facă eforturi colosale pentru a-şi păstra cumpătul atât cât să poată continua conversaţia.

— Ţi-a spus despre asemenea intimităţi?

— Da. Verişoarele ei i-au povestit multe lucruri, iar ea mi-a zis că, ştiind toate asta, i-a fost mai uşor să renunţe la feciorie şi să devină soţie. Nu-ţi place? Decise că geamătul răguşit scăpat de el era la fel de bun ca o confirmare prin viu grai, apoi îi sărută cicatricea aflată periculos de aproape de bărbăţia lui. Mă bucur enorm de mult că ai fost salvat de duşmanii tăi înainte să apuce a-şi pune în practică ameninţarea.

— N-ai cum să fii mai bucuroasă decât mine.

— Poate am putea conveni că amândoi suntem la fel de bucuroşi. Îl apreciez tare mult pe vajnicul flăcău şi poate că e timpul să-l răsplătesc pentru că a fost atât de bun cu mine.

Ewan deschise gura pentru a-i spune că ea merita o răsplată fiindcă îi dăruise pasiunea ei. Însă cuvintele i se transformară într-un amestec ciudat de icnet şi geamăt când ea îl luă în căldura gurii ei. El se cutremură şi îşi băgă degetele în părul ei, ţinând-o orbeşte acolo unde era, cu toate că ea nu dădea niciun semn că ar avea de gând să se retragă.

În ciuda tuturor eforturilor lui, în ciuda anilor în care

se învăţase să păstreze un autocontrol ferm, Ewan ştia că nu putea savura multă vreme o asemenea încântare. O privi oferindu-i plăcere până când se temu că picioarele, care îi tremurau, nu aveau să-l mai poată susţine. Se gândi în treacăt să-şi îngăduie a se lăsa pradă extazului, apoi se hotărî că nu îndrăznea s-o testeze astfel. Poate că avea ea cunoştinţele necesare, dar nu avea altă experienţă decât cea oferită de el, iar asta ar fi făcut-o să ezite să-i mai ofere şi altă dată o asemenea plăcere.

Înjurând în barbă, o apucă pe sub braţe, o ridică şi aproape că fugi cu ea în pat. O puse pe aşternut şi savură râsul ei răguşit când se întinse pe ea. Ewan îşi strecură o mână tremurătoare între picioarele ei şi aproape că înălţă cu voce tare o rugăciune de mulţumire când constată că era pregătită pentru el. Faptul că ea se excitase iubindu-l îl impresionă într-un mod pe care nu îndrăzni să-l cerceteze prea îndeaproape. O sărută în timp ce se cufundă adânc în ea, hotărât să se agaţe de zdrenţele autocontrolului său suficient cât să-i ofere plăcere. Spre uşurarea şi surprinderea lui, dură foarte puţin până să-şi ţină promisiunea. În clipa în care simţi trupul zvelt al Fionei încleştându-se în jurul lui, cedă propriei nevoi, eliberarea şi strigătul lui fericit petrecându-se simultan cu ale ei.

Fiona se agăţă de Ewan când el se prăbuşi în braţele ei. Trupul ei încă tremura de forţa eliberării. O încântă faptul că şi al lui tremura. În vreme ce îşi trecu degetele prin părul lui, se întrebă cum de el nu-şi dădea seama că se potriveau atât de bine. Chiar dacă, în mintea lui de bărbat, nu făcea legătura între pasiune şi iubire, tot trebuia să admită că ce aveau ei era unic. Se gândi că, poate, pur şi simplu avea nevoie de mai mult timp, însă ea devenea tot mai nerăbdătoare şi se temea că nerăbdarea ei o putea determina să facă lucruri care l-ar fi putut îndepărta, în loc să-l apropie.

Ewan se ridică pe coate şi o sărută pe gură. Se simţea copleşit, nu ştia ce să facă sau ce să spună. Se mai bucură câteva clipe de senzaţia de a fi în ea, apoi se retrase şi se răsuci pe o parte. Când văzu îmbujorarea din obrajii Fionei

şi faptul că îl privea precaută, începu să se relaxeze. Şi ea era la fel de nesigură ca el.

— Fratele tău ştie ce fel de lucruri te învaţă soţia lui? întrebă el şi suspină uşurat în sinea lui când, după o scurtă ezitare, ea îi zâmbi.

— Gilly mi-a spus multe, răspunse Fiona, iar dacă Connor ştie, totuşi, nu a făcut nimic în privinţa asta. Te deranjează faptul că soţia ta ştie câte ceva despre asemenea lucruri?

— Dacă ţi-aş zice că mă deranjează, nu le-ai mai face, iar eu nu sunt atât de prost. O sărută din nou şi se ridică din pat. Poate că şi eu ar trebui să iau câteva lecţii, spuse el făcându-i cu ochiul în timp ce începu să se îmbrace. Cred că am câteva idei greşite despre ce ar trebui să facă o lady ca soţie.

— Este imposibil să ai idei mai ciudate decât avea fratele meu. Fiona se dădu jos din pat şi se grăbi să-şi pună cămăşuţa, brusc puţin prea conştientă de nuditatea ei. A fost minţit toată viaţa de trădătorul nostru unchi, un om care a pus la cale asasinarea întregii noastre familii, care întreţinea vrajba dintre clanuri pentru ca alţii să ne ucidă şi care chiar a încercat s-o omoare pe Gilly a noastră. Văzând curiozitatea de pe chipul lui Ewan, îi povesti totul despre trădarea unchiului ei, în vreme ce continua să se îmbrace. A fost nevoie de sosirea lui Gilly la Deilcladach pentru ca perfidia rea a unchiului nostru să fie expusă.

Ewan fu atât de şocat de povestea ei, încât îşi puse cizmele în tăcere, apoi se duse s-o ia în braţe. Gândul la ce făcuse unchiul ei, la faptul că şi-ar fi putut atinge scopul de a-i vedea pe toţi cei din familia fratelui său morţi şi îngropaţi dacă nu ar fi fost curajul încăpăţânat al fratelui ei, îl zgudui profund. Ştiu că povestea îl tulburase enorm fiindcă, pentru o clipă, se întrebase ce-ar fi fost viaţa lui fără ea. Ewan fu bucuros că niciodată nu-şi exprimase suspiciunile faţă de ea. Având în vedere cât suferise, probabil că îndoielile lui legate de ea ar fi jignit-o profund.

— E mort acum, rosti el desluşind fiorul de teamă din vocea ei când îi spusese povestea.

— Da, ucis de amanta fratelui meu.

Încercă să nu considere îmbrăţişarea lui impulsivă altceva decât era, o alinare a durerii şi a temerii stârnite de vechile amintiri.

— Fratele tău şi-a păstrat amanta aproape după ce s-a căsătorit?

Expresia şocată de pe chipul lui Ewan îi făcu plăcere. Poate că descoperea lent anumite lucruri despre soţul ei şi sentimentele lui, dar putea conta pe faptul că îi era credincios.

— Da şi nu. A rămas în preajmă, dar nu s-a mai culcat niciodată cu el. A fost spânzurată după ce Gilly a dovedit că nu Connor, ci ea l-a ucis pe unchiul nostru.

— Un asemenea sprijin din partea soţiei este un lucru bun, spuse Ewan luând-o de mână şi conducând-o afară din dormitor. E de datoria ei, dar este mult mai plăcut când o face fiindcă asta simte. Asta e valabil şi pentru tine, desigur.

În timp ce o trăgea după el spre holul cel mare, Fiona decise că, probabil, acela era singurul compliment pe care avea să-l capete. Iar când el sfârşi acele cuvinte cu o uşoară strângere a mâinii ei, care îi făcu inima să se înfioare de plăcere, ea clătină din cap în sinea sa. Avea să fie dificil să-şi conducă soţul pe calea dorită dacă el reuşea se încânte atât de uşor. Din păcate, nu-şi putea controla inima, după cum nu-şi putea controla nici dorinţa pe care o simţea faţă de el. Era evident că ţelul ei de a-i câştiga inima avea să necesite mult mai multă planificare pentru a fi atins.

Capitolul 13

— Hmmm.

— Hmmm? Fiona trebui să zâmbească pentru că Mab se uita la muşchiul de lângă copac de parcă acesta ar fi păstrat secretul Sfântului Graal. Doar hmmm? Este un

„hmmm” de dezaprobare sau unul care spune că te întrebi dacă, de fapt ne trebuie muşchiul?

Mab îşi puse mâinile pe şoldurile bine rotunjite şi o privi pe Fiona cu o asprime falsă.

— Este un „hmmm” care spune că mă întreb dacă chiar vreau muşchiul ăsta care pare rău călcat în picioare şi care e plin de furnici.

— Cu siguranţă, furnicile m-ar face să ezit.

— Eşti foarte bine dispusă astăzi, rosti Mab îndreptându-se spre alt petic de muşchi. Presupun că totul merge bine cu soţul tău. A, excelent! Nici măcar o singură furnică.

— Destul de bine, spuse Fiona îngenunchind lângă Mab pentru a o ajuta să adune nişte muşchi.

— După trei săptămâni, tot ce poţi zice este „destul de bine”? Asta ai vrut, nu?

Fiona suspină simţindu-şi buna dispoziţie stingându-se puţin. Singura schimbare pe care Fiona o văzuse în săptămâna de după ce Ewan îi întrerupsese baia într-un mod atât de încântător era că apăruse o dată sau de două ori în timpul zilei şi făcuse dragoste cu ea. Deşi era adevărat că nu mai rămânea aproape complet nevăzut cât era ziua de lungă, nu era schimbarea pe care o sperase ea. Asta însemna că aveau câteva minute în plus de conversaţie, chiar dacă doar în timp ce se îmbrăcau la loc, însă ea era cea care dezvăluia lucruri despre sine, nu el.

— Asta am vrut, rosti ea. Asta vreau în continuare. Necazul este că nu e tot ce vreau.

— Ah! Mab încuviinţă din cap. N-ai parte de cuvinte de iubire, de confidenţe şoptite. Vă întâlniţi în dormitor şi faceţi dragoste, dar nimic mai mult. Dar presupun că asta e plăcut, nu?

— O, da, e foarte plăcut. Fiona rămase cu privirea aţintită asupra pământului, căutând plante utile şi ascunzându-şi stânjeneala pricinuită de subiect. Numai tonul practic al vocii lui Mab o făcea să accepte o astfel de discuţie. El mă doreşte. Nu am nicio îndoială în privinţa asta. Adevărul este că mă face să mă simt frumoasă.

— Asta nu-i puţin lucru. Mab cercetă cu atenţie o plantă târâtoare, apoi clătină din cap şi murmură: E prea curând ca s-o culeg. Se uită din nou la Fiona. Multe soţii ar fi fericite cu un bărbat care le doreşte, care îşi respectă jurămintele şi le face să se simtă frumoase.

Fiona se strâmbă în timp ce îşi stabili în minte locul unde se afla o altă plantă folositoare, pentru a o culege când îi venea vremea.

— Ştiu asta şi mă simt foarte egoistă şi nerecunoscătoare când mă pomenesc dorindu-mi mai mult. Dar asta nu mă împiedică să-mi doresc. Îl iubesc şi vreau ca şi el să mă iubească – se încruntă –, cu toate că sunt zile când mă întreb de ce. Zâmbi când Mab chicoti, apoi suspină. Vreau să fiu pentru el mai mult decât femeia care îi încălzeşte patul şi îi dăruieşte fiice.

Mab se opri, se încruntă şi se uită la Fiona.

— Bărbaţii MacFingal fac băieţi.

— Intenţionez să pun capăt acestei tradiţii. Măcar o dată.

— Înţeleg. Ei bine, ar fi foarte plăcut să avem o fetiţă pe-aici, dar un MacFingal face doar băieţi. Scarglas efectiv colcăie de băieţi. Iar tu ai cinci fraţi. Desigur, Fingal are trei fiice.

— Da, iar părinţii mei m-au făcut pe mine. Şi Gilly a noastră i-a dăruit lui Connor o fată şi crede că şi următorul copil tot fată va fi. Fiona zâmbi puţin văzând că Mab părea confuză. Uneori, Gilly ştie ce se va întâmpla. Darul ei cel mai mare este că ştie ce simt oamenii, dar, din când în când, e ca şi cum ar avea o viziune. Este sigură că următorul copil pe care îl va naşte va fi fată. Adesea, îmi doresc să fie aici, pentru a-l putea cunoaşte pe Ewan. Ar fi posibil să-mi spună de ce se ţine departe de mine în atât de multe privinţe. Ei bine, există oameni în inima cărora poate să vadă, cum este fratele meu. Bănuiesc că Ewan e la fel ca el.

— Ewan îşi păstrează pentru sine gândurile şi sentimentele. Este un om tăcut, rezervat. Un *laird* bun. Mab se întoarse spre răsărit. Este un mic izvoraş într-acolo. Am

putea găsi nişte plante folositoare.

— Văd că sunt mulţi ciulini, rosti Fiona urmând-o pe Mab.

— Sunt foarte buni. Cred că Ewan a pierdut prea mulţi oameni.

Fiona avu nevoie de o clipă pentru a realiza că Mab schimbase subiectul revenind la Ewan şi la necazurile pe care le avea ea cu el.

— Cum adică a pierdut?

— Pe mama lui şi pe alte trei femei pe care era suficient de mic pentru a le considera mame. Ultima soţie a lui Fingal a venit când Ewan era prea mare şi prea asprit de viaţă ca să mai aibă nevoie de o mamă. A ţinut la surorile lui, iar ele au plecat. Apoi a fost Helena. Cred că a ţinut la ea, şi-a deschis puţin inima în faţa ei, iar trădarea ei l-a rănit adânc.

— Eu nu sunt Helena şi nu ar trebui să sufăr pentru răul făcut de ea.

— Nu, n-ar trebui, dar mă tem că asta-i situaţia. Cel puţin deocamdată.

— Crezi că Ewan se aşteaptă să-l trădez şi eu?

— Nu, nu cred, dar e posibil ca tocmai asta să-l tulbure. Pe de altă parte, nu sunt sigură că îi vine să creadă că eşti a lui, că eşti soţia lui şi că îţi face plăcere să împarţi patul cu el. Ewan nu a fost niciodată preferatul fetelor de la Scarglas. Iar acest lucru a devenit şi mai adevărat după ce s-a ales cu cicatricea pe faţă.

— Ei bine, nu înţeleg asta. Este puternic, bine făcut, iar cicatricea aia nu-i strâmbă trăsăturile, ci doar îi crestează pielea. Fiona îşi dădu seama că se simţea insultată în numele lui Ewan şi aproape că zâmbi. Era bucuroasă că el nu cunoscuse multe femei, dar în mod cert considera că era demn de atenţia lor. Asta probabil din cauză că nu este prea priceput la jocul de-a curtatul.

— Şi vrei să fii curtată?

— Nu, nu mă deranjează că nu se pricepe la asta. Cuvintele lui n-or fi la fel de dulci precum cele de care este capabil Gregor, dar Ewan a spus lucruri care mi-au făcut

plăcere. E doar că îmi doresc să fac cu adevărat parte din viaţa lui, să-i cunosc gândurile, planurile şi sentimentele. Îşi împarte trupul şi pasiunea cu mine, dar prea puţin altceva. Vreau să mă iubească aşa cum îl iubesc eu, dar, dacă el continuă să păstreze distanţa dintre oi, nu am cum să ajung la inima lui, nu-i aşa?

— Dă-i timp, fetiţo. Ewan a avut nevoie de 29 de ani pentru a construi zidul din jurul inimii sale şi a deveni bărbatul care este. Nu te poţi aştepta să se schimbe într-o lună. Dar nu uita că eşti prima fată pe care nu s-a putut abţine să nu o atingă, prima pe care a băgat-o în patul lui. Nici măcar Helena nu a reuşit asta. A trebuit să-l seducă, iar pentru asta a făcut eforturi, nu a fost îndeajuns doar să stea în preajma lui.

Amintirea acestui lucru o înveseli enorm pe Fiona. Tocmai era pe cale să-i mulţumească lui Mab pentru asta când intrară într-o poieniţă. Un covor de violete se întindea în faţa lor, iar frumuseţea priveliştii îl alungă pentru moment pe Ewan din mintea ei.

— Am putea face nişte săpunuri minunate, murmură Fiona.

— Şi parfumuri, fu de acord Mab.

— Coşul nostru nu este suficient de mare şi am avea nevoie de ajutor. Fiona îşi dădu seama că Mab nu o asculta şi că se încordase. Mab?

— Vine cineva, şopti Mab şi se răsuci încet pentru a se uita în spate.

Deşi îşi spuse că era o prostie să se teamă, Fiona nu-şi putu reprima pe de-a-ntregul fiorul de spaimă pe care îl simţi. Nu auzise nimic şi chiar dacă venea cineva putea fi unul dintre fraţii MacFingal. Exact când se întoarse pentru a se uita în direcţia în care privea Mab, şapte călăreţi ieşiră dintre copaci. Văzându-l pe bărbatul care călărea puţin în faţa celorlalţi, Fiona simţi cum sângele îi îngheaţă atât de rapid, încât se cutremură aproape dureros.

— Bună, iubita mea, rosti tărăgănat bărbatul, un zâmbet rece arcuindu-i buzele senzuale.

— Menzies, şopti Fiona făcând eforturi să se elibereze

din strânsoarea puternică a fricii. Mab, când îţi spun, trebuie s-o iei la fugă foarte repede, prin dreapta acestor porci, îi şopti cât de încet putu prietenei sale, fără a-şi lua privirea de la foarte frumosul şi foarte nebunul Sir Ranald Menzies. Fugi! Acum!

Fiona ţâşni spre stânga şi fii mulţumită să vadă că Mab se repezise spre dreapta. Cu inima în gât, Fiona alergă cât de repede putu, stăpânindu-şi dorinţa de a se uita după Mab. Spera că şi ea îşi putea impune acelaşi lucru. Când îl auzi pe Menzies ţipând şi auzi şi zgomotul urmăririi, Fiona încercă să ajungă la adăpostul copacilor.

În pădure, călăreţii ar fi fost dezavantajaţi. Totuşi, unul dintre oamenii lui Menzies îi tăie calea.

Blestemând amarnic, Fiona încercă să scape de bărbaţii care o urmăreau. Se sili să nu audă vocea din minte care îi spunea că era o luptă deja pierdută. Brusc, văzu o breşă printre copaci şi alergă într-acolo. Înjurăturile urmăritorilor ei îi ziseră că avea o şansă să scape.

— Fiona! Ar fi bine să te opreşti! Acum!

Ceva din felul în care strigase Menzies, amuzamentul îngâmfat din spatele cuvintelor o făcură pe Fiona să se oprească. Faptul că bărbaţii care o urmăreau se opriseră deja i se păru de rău augur. Cu toate că mintea îi poruncea să fugă, să încerce să scape, se răsuci spre Menzies. Inima i se prăbuşi când văzu trupul lui Mab zvârcolim du-se atârnat pe şaua lui Menzies.

— Dă-i drumul, Menzies! rosti Fiona. Nu-ţi este de niciun folos.

— Nu-mi este? Menzies o înşfăcă pe Mab de păr, potolindu-i agitaţia, şi îi puse un cuţit la gât. Eu cred că vaca asta s-ar putea să-mi fie utilă.

— Dacă o răneşti pe Mab, îţi vei atrage mânia clanului MacFingal. Este foarte importantă pentru ei.

— Şi de aceea o lasă să hoinărească avându-te doar pe tine ca protectoare? Iar din câte se pare, mai eşti şi neînarmată. Iar ameninţarea cu mânia unora precum cei din clanul MacFingal, nişte nebuni şi ucigaşi de femei, nu e de niciun folos. Crezi că se vor folosi de puterea vrăjitoarei

lor pentru a-mi face farmece?

Menzies râse, iar oamenii lui făcură, slugarnici, acelaşi lucru.

Fiona îşi dădu seama că nu avea cum să scape din capcană. Mab se uita la ea şi făcea mici gesturi cu mâinile, spunându-i să fugă. Dar dacă Mab credea că avea s-o lase în mâinile acelui nebun, atunci era la fel de dementă ca Menzies. Fiona ştia că era în stare s-o ucidă pe Mab doar pentru a-i face ei rău. Fiona ştia că o capturase, ştia că nu va da viaţa femeii în schimbul libertăţii ei. Expresia triumfătoare de pe chipul lui Menzies o făcu să-şi dorească din tot sufletul să fie suficient de haină pentru a o face.

— Dă-i drumul, Menzies! îi porunci ea din nou, cu o voce rece şi dură, hotărâtă să-şi ascundă frica de el.

— Doar dacă accepţi să vii cu mine, spuse Menzies.

— Accept, rosti ea şi ignoră protestul mut al lui Mab.

Apoi, spre groaza totală a Fionei, Menzies îşi trecu pumnalul peste gâtul lui Mab şi îi aruncă trupul din şa. Fiona strigă un blestem şi îşi scoase cuţitul din mânecă, dar unul dintre oamenii lui o înşfăcă înainte de a apuca să-l implânte în pieptul lui Menzies. Oricât de mult se strădui, nu reuşi să scape din strânsoarea bărbatului. Când acesta o răsuci cu brutalitate spre el, ea îl văzu retrăgându-şi spre spate un pumn. O fracţiune de secundă mai târziu, îşi repezi spre ea marele pumn, iar Fiona simţi o durere orbitoare, apoi se lăsă învăluită de întuneric.

*

Conştientizarea durerii se produse atât de rapid, încât Fiona gemu, apoi auzi pe cineva râzând încet. Capul o durea, dar Fiona îşi dădu încet seama că era din pricina durerii mult mai puternice din maxilar. Durerea din braţe o nedumeri o clipă, apoi îşi aminti de Menzies. Stomacul i se strânse de frică şi îi veni în minte imaginea trupului inert al lui Mab lovindu-se de pământ, în timp ce sângele i se îmbiba în partea din faţă a rochiei.

Cineva o înghionti, iar ea îşi simţi corpul legănându-

se. Era clar că Menzies o atârnase iarăşi de încheieturi. Atingerea ţesăturii fine pe coapse îi spuse că, de data aceea, Menzies măcar îi lăsase cămăşuţa pe ea şi încercă să găsească o alinare în asta. Deschise ochii încet şi se uită la Menzies, care se amuza puţin, urându-l şi savurând faptul că acel sentiment aprig îi alungă teama.

— Ticălosule, vei plăti pentru uciderea lui Mab, spuse ea. Te voi face să plăteşti. Sânge pentru sânge!

— Cum?

Menzies arătă spre locul unde pumnalele ei zăceau deasupra hainelor.

— Dacă trebuie, cu dinţii! replică ea cu o voce rece ca gheaţa. Nu ai avut de ce s-o ucizi.

— A încercat să te ajute să fugi de mine. Aşa ceva nu poate fi îngăduit. Îşi scutură nepăsător un fir de praf de pe pieptarul elegant, în timp ce zise: Tu eşti a mea, iar cei care încearcă să mi te ia trebuie să moară.

Vorbise de parcă viaţa lui Mab nu era cu nimic mai importantă decât firul de praf îndepărtat de pe haine. Fiona se gândi că asta era aproape la fel de înfricoşător ca şi lucrurile pe care i le făcea ei. O asemenea nepăsare crudă faţă de viaţa pe care tocmai o luase putea fi acceptabilă pe câmpul de luptă, dar, vorbind astfel despre femeia pe care tocmai o ucisese, îşi dezvăluia demenţa. Ceea ce o făcea să se întrebe cât timp avea s-o lase în viaţă după ce o declara a lui.

Gândul că acel om avea să o atingă făcu să i se ridice fierea în gât. Faptul că încercase să o violeze de câteva ori îi făcuse destul rău înainte de a afla bucuria îmbrăţişării lui Ewan. Nu dorea nici măcar să se gândească la cum avea să se simtă dacă Menzies reuşea s-o violeze de data aceea. Sau şi mai cumplit – cum avea să se simtă Ewan. Menzies putea distruge atât de multe de data aceea, încât îi veni să plângă, dar făcu eforturi pentru a se abţine. Refuza să dea dovadă de slăbiciune în faţa acelui om. Din confruntările trecute, ştia că lui Menzies îi plăcea să vorbească despre el, despre talentele lui, despre inteligenţa lui, despre vitejia lui. Cu toate că habar n-avea cât de mult o va ajuta, se decise

să-l facă să vorbească. Asta avea să-i ofere un răgaz. Era posibil să amâne inevitabila oroare a atingerii lui şi era posibil ca, în acest timp, să se producă un miracol. Cineva de la Scarglas era posibil să fi remarcat că ea şi Mab lipseau de multă vreme, iar oamenii să pornească în căutarea lor. Sau unul dintre cei aflaţi în turnurile de veghe era posibil să fi văzut ceva, în ciuda faptului că ea şi Mab se îndepărtaseră foarte mult. Speranţa era mică, dar se agăţă de ea fiindcă îi dădea forţă.

— Cum m-ai găsit? întrebă ea.

— Nu a fost uşor, răspunse Menzies privind-o iritat. Am auzit că ai dispărut, că te-ai rătăcit.

Fiona se întrebă dacă nu cumva nu avea un spion la Deilcladach. Cu siguranţă, Menzies era suficient de frumos cu părul lui lung şi blond şi ochi albaştri luminoşi pentru a seduce o femeie şi a o convinge să-i spună secretele familiei MacEnroy. De asemenea, era posibil ca dispariţia ei să fi provocat agitaţie şi să nu fi fost deloc un secret, însă îi era greu să creadă asta. De când începuseră necazurile cu Menzies, Connor avusese grijă să păstreze secret tot ce se întâmpla la Deilcladach. După expresia de pe chipul aproape frumos al lui Menzies, Fiona îşi dădu seama că dorea ca ea să-l întrebe cum de aflase că ea părăsise castelul. Îşi stăpâni încăpăţânarea care dorea să-i refuze acea mică plăcere, amintindu-şi că, vorbind, câştiga un timp preţios.

— Ai găsit vreo proastă care să-ţi spună ce se petrece la Deilcladach, nu-i aşa? întrebă ea aproape sufocându-se văzându-l cum se fuduli.

— A fost o fetişcană frumuşică. Dulce şi îndrăgostită, dornică să mă încânte cu ce ştia despre cele ce se întâmplau zilnic la Deilcladach.

— A fost?

Mintea Fiona se furase asupra acelor cuvinte fiindcă, deşi nu putea avea compătimire faţă de un trădător, simţi puţină pentru o femeie proastă care se îndrăgostise şi care era posibil să nu fi ştiut de cine.

— Ei bine, nu o puteam lăsa să-i avertizeze după ce

şi-a dat seama cine sunt. A fost vina ei că a aprins acea lumânare. Eu îi spusesem că era primejdios să ştie prea multe, că păstrarea secretului era foarte importantă. Ridică din umeri. Evident, n-a crezut că asta includea să vadă bine chipul iubitului ei. Nu-i puteam lăsa pe blestemaţii ăia de fraţi ai tăi să afle că ştiam tot ce se petrecea acolo.

— Şi nu te-ai gândit că uciderea unei sărmane fete le va stârni suspiciunile?

— Nu. Nu sunt atât de prost, încât să las un cadavru în urmă. Se odihneşte pe fundul râului, legată de un sac cu pietre care o ţine acolo. Aşa că nu-ţi imagina că fratele tău mi-a luat urma. De data asta, nu va veni să te salveze.

— Asta nu a răspuns la întrebarea legată de modul cum de m-ai găsit.

— Ţi-am luat urma, fireşte. Câţiva oameni şi-au amintit că ţi-au văzut calul. Apoi, m-am întâlnit cu nişte bărbaţi deosebiţi, din familia Gray. Ei mi-au spus că *laird*-ul de Scarglas avea o femeie cu el, cam cu o lună în urmă. Femeia aceea l-a omorât pe unul din oamenii lor, avea părul lung şi blond şi mânuia sabia ca un bărbat. Mi-a fost uşor să ghicesc cine era femeia aia.

— Ţi-a fost uşor? Sunt aici de o lună întreagă.

Se nelinişti când văzu furia crispându-i trăsăturile.

— Da, eşti. O înţepă într-o parte cu vârful sabiei. Unele dintre lucrurile pe care mi le-au zis cei din familia Gray m-au supărat foarte tare.

— Şi de ce ai crede tot ce ţi-au spus ei? Că doar sunt duşmanii clanului MacFingal.

Fiona îl văzu gândindu-se la asta. Se folosi de neatenţia lui pentru a încerca să slăbească legăturile de la încheieturi. După prima dată când el o atârnase de încheieturile legate, îl pusese pe Connor să-i facă acelaşi lucru şi amândoi se străduiseră să găsească modalităţi ca ea să se elibereze sau măcar să slăbească legăturile pentru a i se putea opune. Fiona era puţin surprinsă de faptul că, având în vedere că data trecută reuşise să-i lovească zdravăn pe el şi pe oamenii lui, Menzies o atârnase din nou de o creangă. Apoi, observă că oamenii lui se ţineau la

distanţă de ea şi aproape că zâmbi.

— Nu, rosti Menzies după câteva clipe de cugetare profundă, nu a existat nicio înşelăciune în cuvintele lor. De fapt, au devenit curioşi când şi-au dat seama că tu erai femeia pe care o căutam. Dar interesul lor faţă de tine nu contează. Ceea ce contează este că mi-au spus despre tine şi *laird*-ul de Scarglas.

— Din moment ce nu este nimic de spus despre mine şi *laird*-ul de Scarglas, nu-mi pot imagina ce ţi-au putut zice.

Menzies suspină şi clătină din cap înainte de a se uita la ea cu o expresie atât de acuzator-condescendentă, încât ea simţi o dorinţă acută de a i-o şterge cu un pumn. Era o expresie foarte similară cu cea care o făcuse să refuze cererea lui în căsătorie. La fel ca multe alte femei, admirase şi fusese orbită de înfăţişarea lui angelică, dar apoi văzuse acea expresie. Era o expresie care spunea că ea nu era decât o sărmană femeie slabă de minte, care avea mare nevoie de îndrumarea şi înţelepciunea unui bărbat, că trebuia să fie compătimită pentru asta, iar apoi, iertată şi îngrijită. Fiona se întrebase adesea dacă nu cumva faptul că ea – o sărmană femeie jalnică – îl respinsese nu îl făcuse s-o ia razna, dar îşi spusese să nu fie atât de vanitoasă. Omul fusese deja nebun. Refuzul ei probabil că, în cel mai bun caz, îi agravase nebunia şi o făcuse mai limpede de văzut.

— Ai fost prizoniera *laird*-ului mai bine de o lună, rosti Menzies pe un ton care sugera că încerca să-i explice un fapt simplu unei persoane care nu avea minte nici cât o muscă. În ciuda eforturilor mele, încă eşti suficient de atrăgătoare pentru a stârni poftele unui bărbat. Se încruntă şi le aruncă o privire suspicioasă oamenilor săi, care însă erau suficient de deştepţi pentru a părea complet neinteresaţi de ea. De asemenea, am auzit că *laird*-ul este un om aspru, smead şi cu nişte cicatrici oribile.

Fiona îşi reprimă impulsul de a-i lua apărarea lui Ewan în faţa acelei insulte. Expresia vicleană de pe faţa lui Menzies o avertiză că îi întinsese o capcană. Instinctul îi

spuse că va avea de suferit dacă el ajungea să creadă că ea ţinea la Ewan. Ba mai rău, după aceea, Menzies avea să-şi dorească să-l facă şi pe Ewan să sufere. Ultimul lucru de care Ewan avea nevoie era ca încă un om să-l vâneze, iar Menzies, în ciuda nebuniei lui, părea a avea mintea şi priceperea care lipseau celor din familia Gray.

Aşa că se uită calmă în ochii lui, parcă aşteptând ca el să continue să vorbească.

— Asemenea mâini aspre n-ar trebui să te atingă niciodată, zise Menzies după ce o privi cu atenţie aproape un minut. Ar fi o crimă, un păcat pe care ar trebui să-l pedepsesc. Întrebarea este cine ar merita mai mult să fie pedepsit – tu sau el? L-ai lăsat să te atingă, Fiona? I-ai dăruit fecioria ta, i-ai însemnat aşternutul cu inocenţa ta, după ce l-ai refuzat pe al meu? L-ai lăsat să te facă târfa lui? Cei din familia Gray susţin că asta ai făcut.

— Cei din familia Gray susţin şi că Scarglasul ar trebui să fie al lor, deşi *laird*-ul de dinainte era văr cu cel nou, spuse ea. N-aş pune mare preţ pe vorbele unui clan care susţine că are mai mare drept la o moştenire decât o rudă de sânge.

Se încordă când el o ocoli încet, atingând-o de parcă ar fi avut dreptul. Cu toate că raţiunea îi spunea că era imposibil, începu să se teamă că pe trupul ei exista un semn care îi putea zice că nu mai era virgină. Străduindu-se să-şi alunge spaima tot mai mare, îl privi drept în ochi când ajunse din nou în faţa ei. În ochii lui apăruse un licăr care îi spunea că nimic din ce ar zice sau ar face ea nu l-ar convinge că cei din familia Gray minţiseră. Încă înainte s-o găsească, se convinsese că ea îşi pierduse inocenţa.

Un fior i se prelinse pe şira spinării când el îi atinse cu vârful sabiei nodul panglicilor care îi ţineau cămăşuţa legată. Nu mai avea timp, el nu mai avea chef de vorbe. Fiona era surprinsă că reuşise să-l ţină la distanţă chiar şi atât. Însă îi era greu să vadă cât de mult îl afectase convingerea că ea nu mai era pură.

— Înţelegi, sper, că pentru fiecare cicatrice pe care o laşi pe pielea mea, fratele meu te va face să plăteşti

înzecit, rosti ea. El socoteşte fiecare rană, fiecare durere o datorie care trebuie plătită cu sânge şi agonie. Ori de câte ori mă capturezi şi mă chinui, mai adaugi o săptămână la timpul cât te va face să suferi. Cu toate că Menzies nu păru impresionat de ameninţările ei, oamenii lui se foiră cam neliniştiţi. Connor a studiat îndeaproape toate modurile în care te poate menţine în ghearele agoniei fără a te lăsa pradă morţii.

— Fratele tău nu m-a prins niciodată în tot acest timp. Nu cred că reprezintă o ameninţare atât de mare.

— Nu? Crezi că va renunţa dacă durează prea mult să te prindă? Poate că ar trebui să te gândeşti puţin ce fel de bărbat este fratele meu, să-ţi aminteşti poveştile despre cum a devenit *laird* la doar 15 ani, tot ce a îndurat şi tot ce a realizat. Te va vâna şi te va doborî chiar dacă asta îi va lua ani de zile – în niciun caz, nu va renunţa. Nu vei reuşi niciodată să fugi suficient de departe şi de repede, te vei uita mereu peste umăr, temându-te că este acolo. Iar într-o zi, va fi, iar tu vei începe să suferi cumplit şi pentru multă vreme. Da, adăugă ea în şoaptă, zâmbindu-i cu răceală, apoi vei începe să ţipi.

Felul în care se holbă la ea o făcu pe Fiona să creadă că era posibil să-l fi speriat în cele din urmă. Apoi, el râse, iar ea îşi simţi inima prăbuşindu-i-se şi curajul diminuându-i-se. Timpul obţinut nu îi adusese niciun folos. Ameninţările ei nu-l făcuseră pe Menzies să ezite sau să se teamă. Îşi încleştă dinţii pentru a nu ţipa când el îi tăie panglicile cămăşuţei cu vârful sabiei. Nici măcar nu se apropiase de ea suficient pentru a-l lovi.

Începu să se roage. Se rugă să aibă curajul de a îndura fără să clipească orice avea să-i facă Menzies. Se rugă să se întâmple un miracol, ca mâna sorţii să coboare şi să o smulgă din primejdia în care se afla. Se rugă ca şansele ei şi micile miracole să nu se fi epuizat după ce fusese salvată de patru ori din mâinile acelui bărbat.

Capitolul 14

— Unde-i nevastă-ta?

Ewan îşi băgă sabia în teacă, le făcu semn oamenilor cu care se antrenase că erau liberi, apoi se uită la tatăl lui.

— Nu sunt sigur. O fi cu Mab în magazia de ierburi. Sau vizitează un bolnav? De ce te aştepţi să ştiu unde este?

— Pentru că este nevasta ta. Fingal se încruntă la fiul lui cel mare. Ai pierdut-o?

— Nu, n-am pierdut-o. Doar că nu ştiu unde este. Nu o ţin legată cu lesa de mine. Oricum, ce nevoie ai de ea? Ewan se încruntă şi îl studie îndeaproape pe tatăl lui. Eşti bolnav?

— Fireşte că nu sunt bolnav! Arăt cumva de parcă aş fi bolnav?

— Atunci, ce treabă ai cu ea?

— Este nămiază, murmură Fingal încrucişându-şi braţele la piept.

— Ce este?

— Nămiază. Vremea să mâncăm.

— A! Tată, Biserica numeşte masa asta…

— Nu-mi pasă cum o numeşte Biserica. Eu îi spun „nămiază”. Este un cuvânt foarte frumos. Mai frumos decât cel pe care-l foloseşte Biserica. Ala îmi aminteşte de rugăciuni, iar eu nu mă rog. Mănânc!

— Desigur. Ewan trase adânc şi lent aer în piept, făcând eforturi să rămână calm, ba chiar răbdător. Iar Fiona are vreo legătură cu nămiaza?

— Da, stă cu mine şi avem parte de o masă foarte plăcută, condimentată cu o ceartă pe cinste. Ei bine, m-am dus în holul cel mare, m-am aşezat, dar ea n-a venit. Deşi vine mereu. Şi înainte să întrebi, află că nu e nici în castel, nici în magazia de ierburi, nici în grădină. M-am gândit că poate ai luat-o să faceţi un moştenitor, dar văd că tu eşti aici. Şi atunci, unde-i nevastă-ta?

Ewan privi în jur puţin nedumerit, apoi se uită din nou la tatăl lui. Era mai mult decât ciudat. Era şi puţin deconcertant. Crezuse că tatăl lui nu o plăcea pe Fiona, că nu dorea să aibă de-a face cu ea din pricina legăturii ei de rudenie cu clanul Cameron, dar iată că ei luau mesele împreună. Se gândi că era ceva ce ar fi trebuit să ştie.

Şi mai ciudat era că ea îi lipsise tatălui său, deşi Ewan bănuia că el nu ar fi recunoscut asta nici sub ameninţarea morţii. În săptămânile de când venise la Scarglas, Fiona clar câştigase afecţiunea tatăl său. Ewan ştia că Sir Fingal era capabil să ţină la cineva, dar, din câte ştia el, sentimentele lui nu se îndreptaseră niciodată către o femeie. Iar dacă încruntarea lui reprezenta un indiciu, era limpede că acesta îl considera pe Ewan indolent fiindcă nu ştia unde era soţia lui.

Apoi, brusc, Ewan îşi dădu seama de importanţa faptului. Tatăl lui o căutase pe Fiona în toate locurile unde putea fi găsită de obicei, dar nu o văzuse. Ewan făcu eforturi să-şi stăpânească neliniştea şi chiar fiorul de spaimă. Doar fiindcă tatăl lui spusese că o căutase peste tot, nu însemna că aşa era.

— În solariu ai căutat-o? întrebă el.

— Ţi-am zis că fata nu e în castel, se răsti Sir Fingal. Oi fi eu bătrân, dar mintea încă îmi este ageră, la fel şi ochii. În plus, am trimis nişte femei s-o caute prin tot castelul, dar n-au găsit-o. Am vorbit cu micul Ned, iar el mi-a zis că n-a văzut-o pe Mab de la micul dejun.

— Poate că Fiona şi Mab s-au dus în sat.

Neliniştea lui Ewan se intensifică văzându-şi tatăl clătinând din cap.

— Un om tocmai a venit din sat să întrebe de fată şi de Mab. Are un copil bolnav şi voia ca ele să-l vadă. Ai pierdut-o, nu-i aşa?

Înainte ca Ewan să apuce să-i răspundă, se auzi strigătul bărbaţilor de pe ziduri, urmat repede de cel al oamenilor care păzeau porţile. Ewan alergă spre porţi, tatăl lui urmându-l îndeaproape. Exact când ajunse acolo, Mab intră clătinându-se şi căzu în genunchi la picioarele lui.

Ewan simţi că şi el se clatină puţin, însă tatăl lui îl strânse dureros de braţ, făcându-l să-şi vină în fire.

Ewan trebui să respire adânc şi lent de câteva ori pentru a-şi recăpăta calmul într-o oarecare măsură. Însă îi fu greu să şi-l păstreze când se lăsă pe vine lângă Mab. Dar nu se putea gândi decât că Fiona dispăruse, iar Mab se întorsese la Scarglas însângerată şi singură. Se uită rapid la rana femeii şi fu uşurat să constate că era superficială. Ştia că mai târziu avea să se bucure că Mab era teafără, dar în clipa aceea nu-l interesa decât că îi putea răspunde la întrebări. Aşteptă cu nerăbdare încordată ca Mab să-şi tragă sufletul.

— Mab, unde-i Fiona? întrebă el când femeia începu să respire mai normal.

— Menzies, răspunse ea şi încuviinţă din cap când îl văzu pe Ewan pălind. Noi căutam plante tămăduitoare, iar el ne-a găsit pe noi.

— Tu şi Fiona aţi ieşit fără pază din castel?

— Potoleşte-te, băiete, rosti Sir Fingal ridicând-o pe Mab în braţe, în ciuda protestelor ei. Femeia are nevoie de îngrijiri.

— Mamă! ţipă Ned apropiindu-se în fugă de Sir Fingal şi încercând să-şi atingă mama.

— Liniştește-te, copile, spuse Sir Fingal. Mama ta nu are decât o mică zgârietură. Se va face bine.

— Da, Ned. Mab întinse mâna pentru a mângâia părul blond al fiului ei. Îţi aminteşti când ţi-am zis de ce e nevoie pentru a îngriji o rană? Când băieţelul dădu din cap, ea îi zâmbi. Ei bine, du-te şi adu-mi ce-mi trebuie.

— Adu-le în holul mare, îi ceru Sir Fingal, apoi, după ce băieţelul o luă la goană, porni din nou spre castel. Băiatul ăla are părul foarte blond. Eşti sigură că e al meu.

— Fireşte că e al tău, prost bătrân! Mab gemu şi îşi frecă şoldul. Ticălosul ăla m-a aruncat de pe cal.

— Nu te mai foi, femeie! O să-i spui imediat totul lui Ewan.

— Tată, protestă Ewan grăbindu-se pe urmele tatălui său, Fiona este în mâinile duşmanului ei!

— Da şi o s-o aducem înapoi imediat. A mai fost în mâinile individului şi a scăpat. De îndată ce ne ocupăm de rana lui Mab, ne vom duce după impertinenta de nevastă-ta şi îl vom ucide pe ticălos. Mai întâi, avem nevoie de răspunsuri, nu?

Ewan ştia că tatăl lui avea dreptate, dar asta nu-l făcea să accepte mai uşor întârzierea. Se plimbă prin hol în timp ce Bonnie îngrijea rănile lui Mab, Mab îşi asigura fiul că era teafără, iar Sir Fingal se încrunta la părul blond al lui Ned şi îi murmura lui Mab remarci oarecum insultătoare.

— Băiete, vino încoace şi întreab-o ce vrei să ştii, îi strigă în cele din urmă Sir Fingal.

— Vai, Ewan, rosti Mab în clipa în care el ajunse lângă ea, eram într-o poieniţă şi vorbeam despre ce am putea face cu violetele de-acolo când el a apărut. Ea l-a numit Menzies.

— El este individul care o urmăreşte, cel din cauza căruia are cicatricile, spuse Ewan. Ce s-a întâmplat?

Mângâind părul fiului ei de parcă simţea nevoia să-l atingă pentru a se linişti, Mab îi povesti lui Ewan tot ce îşi amintea.

— Săraca Fiona probabil că mă crede moartă, că s-a lăsat degeaba pe mâna duşmanului ei.

— O să afle curând adevărul. Ai văzut încotro au luat-o?

— Nu, mă tem că nu. Dar nu cred că am fost inconştientă foarte mult timp. Ar trebui să fie uşor de găsit locul unde eram când au apărut şi cel unde au prins-o, că ne-au fugărit călare timp de câteva minute înainte de a pune mâna pe ea. Îi spuse cu precizie unde descoperiseră violetele ea şi Fiona. Pământul este destul de moale acolo, aşa că urmele lăsate de ei ar trebui să fie uşor de văzut şi de pornit după ele.

— Atunci, asta vom face, rosti Sir Fingal pornind spre ieşirea din hol. Ned, ajută-ţi mama să ajungă în pat, îi porunci el băiatului, înainte de a pleca.

Ewan alese zece oameni din zecile care se oferiră să-l însoţească. Deşi se miră că tatăl lui dorea să vină cu el, îşi

dădu seama că se bucura de asta. În clipele acelea, Fingal avea calmul şi autocontrolul care lui îi lipseau. Era conştient că putea pierde repede atât cât mai avea din ele în funcţie de ce descoperea după ce dădea de duşmanul Fionei.

În timp ce îşi conducea oamenii spre locul descris de Fiona, Ewan încercă să-şi stăpânească spaima care îi strângea măruntaiele. Îşi repetă de nenumărate ori că Menzies nu dorea moartea Fionei. Individul o dorea de soţie. Ewan se rugă ca Fiona să fi avut înţelepciunea de a-i ascunde faptul că se căsătorise, deoarece era clar cum ar fi reacţionat un nebun ca Menzies la o asemenea veste. Apoi, îşi aminti că Fiona îşi dovedise inteligenţa în nenumărate ocazii şi se linişti puţin.

Se dovedi a fi uşor să-i urmărească pe Menzies şi pe oamenii lui. Oare individul nu cunoştea asemenea lucruri sau nu credea că cineva avea să încerce a o salva pe Fiona? Sau mai rău, era cumva o capcană? Din câte îi povestise Fiona despre fratele ei Connor, Ewan ştia că el avea şi forţă, şi inteligenţă, dar, timp de aproape doi ani, nu reuşise să-l prindă pe Menzies. Asta părea să sugereze că Menzies era deştept, însă acele urme uşor de văzut indicau purtarea unui prost neştiutor. Ewan îşi opri repede oamenii şi le explică îngrijorarea lui.

— Mă duc eu în faţă, să văd ce găsesc, spuse Gregor şi plecă în clipa în care Ewan încuviinţă din cap.

— Chiar crezi că Menzies este suficient de deştept pentru a-şi ascunde urmele? întrebă Sir Fingal.

— Da, răspunse Ewan. Urmele astea parcă ar fi o hartă clar desenată. Fie este o capcană, fie individul a devenit prea sigur de succes, de această dată. Poate că nebunia i-a sporit atât de tare, încât a copleşit deşteptăciunea pe care a avut-o cândva. Ewan clătină din cap şi îşi trecu degetele prin păr. Este greu de ştiut la ce să te aştepţi din partea unui nebun.

Sir Fingal îşi scărpină bărbia.

— Omul o vrea pe nevastă-ta. Şi-a petrecut aproape doi ani vânând-o şi tăind-o puţin câte puţin. Da, asta clar e nebunie. Totuşi, poate că a fost atât de copleşit de mândria

de a o fi găsit, deşi nimeni n-a fost în stare, încât nu mai gândeşte. Poate că, în graba lui de a fugi cu prada, nu şi-a dat seama că nu a ucis-o pe Mab.

— Posibil. Eşti sigur că a vrut s-o omoare pe Mab?

— Da. Dar s-a grăbit, a tăiat-o prea repede şi nu a fost atent cât de grav a rănit-o. Individul a fost atât de sigur că i-a tăiat gâtul de-a binelea, încât nu s-a uitat îndărăt. Astfel Mab a noastră a sângerat puţin, ceea ce a salvat-o. Menzies a tăiat-o, a văzut sângele curgând şi a aruncat-o din şa. Sir Fingal îşi coborî privirea spre urmele după care porniră curând. De ce şi-ar ascunde cineva urmele când crede că nimeni nu ştie că el a furat ceva?

Ewan îşi dădu seama că asta avea logică şi încercă să-şi ascundă surprinderea. Dar se gândi că nu era tocmai corect. Tatăl lui era bătrân, crea mai multe probleme decât rezolva şi avea reţinerea sexuală a unui ţap în călduri, însă nu era prost. De asemenea, mereu fusese priceput în bătălii, atât în privinţa luptei în sine, cât şi a strategiei. Ewan realiză că ar trebui să dea ascultare cuvintelor sale, apoi se încruntă văzându-l pe Gregor întorcându-se călare.

— Sunt chiar dincolo de linia aia de copaci, raportă Gregor oprindu-se în faţa lui Ewan. Este o mică poieniţă, iar ei şi-au instalat tabăra. Nu sunt decât Menzies şi şase oameni.

— Dar Fiona?

Ewan îşi simţi sângele îngheţând când Gregor îi smulse frâiele din mâini înainte de a răspunde.

— Trăieşte. Este îmbrăcată doar în cămăşuţă, cu încheieturile legate, şi atârnată de creanga unui copac, rosti Gregor privindu-l cu atenţie pe Ewan şi ţinând cu fermitate frâiele calului fratelui său.

— Mi-a spus că îi plăcea s-o atârne ca pe o pradă abia ucisă, şopti Ewan.

— Atunci, cel mai bine ar fi să ne strecurăm pe neauzite şi nevăzute şi să le luăm prada, zise Sir Fingal. Plănuim un raid, nu o bătălie.

Ewan încuviinţă din cap în timp ce încerca să-şi reprime o sălbatică poftă de sânge. Un atac direct ar fi pus-

o în primejdie pe Fiona, mai ales că era atât de neajutorată. Era nevoie să se furişeze discreţi, să fie la fel de nevăzuţi şi neauziţi ca atunci când furau vitele sau caii cuiva. Totuşi, după ce Fiona avea să fie în siguranţă, Ewan era ferm hotărât să uite de discreţie şi să-l ucidă pe Menzies.

Uitându-se la Simon, Ewan fu bucuros că îi permisese tânărului să vină cu ei, în ciuda lipsei sale de experienţă. Simon îşi datora viaţa Fionei şi îşi dorea cu disperare o şansă de a-şi plăti în oricât de mică măsură datoria. Iar cu acea ocazie, avea o şansă fiindcă exista un lucru pe care Simon îl făcea deosebit de bine. Simon se putea deplasa prin pădure fără a mişca măcar o frunză de pe jos. De asemenea, se putea căţăra în copaci fără zgomot şi repede, agilitatea lui lăsând pe oricine cu gura căscată. Studiindu-l pe tânăr cu mare atenţie, Ewan decise că Simon era suficient de puternic pentru a o ridica pe Fiona din mâinile duşmanilor, aşa că îi spuse ce avea de făcut.

Mai trecură câteva minute până finalizară planul, apoi porniră călare spre copaci. Când Ewan zisese că era nevoie de o diversiune, Gregor îl asigurase că Menzies şi oamenii lui erau suficient de neatenţi, iar Ewan nu-l întrebase de ce anume erau atât de interesaţi. Ştia. Oricare bărbat cu sânge în vene ar fi fost incapabil să se abţină s-o privească pe Fiona îmbrăcată doar în cămăşuţa ei delicată.

Îşi lăsară caii la marginea pădurii. Ewan îi dădu lui Simon câteva clipe pentru a ajunge acolo unde trebuia, apoi le făcu semn celorlalţi să pornească. Cu tatăl lui alături, Ewan se furişă spre tabăra lui Menzies. În clipa în care oamenii lui aveau să-i imobilizeze pe ai lui Menzies, el şi tatăl lui aveau să-l atace pe Menzies. Nu fu surprins că tatăl lui îl apucă de braţ în clipa când zăriră tabăra. Văzând-o pe Fiona atârnând acolo şi pe Menzies îndreptând sabia spre ea, setea de sânge îl năpădi atât de brusc şi de sălbatic, încât Ewan fu conştient că cineva trebuia să-l oprească.

— Mica ta soţie se pricepe să facă ameninţări, şopti Sir Fingal auzind ce îi spunea Fiona lui Menzies că îi va face fratele ei.

Ewan se simţi cumva rănit că Fiona nu-l ameninţa pe Menzies cu el, apoi îşi spuse că nu era cazul să fie atât de prost. Într-adevăr, Fiona avusese inteligenţa de a nu-l lăsa pe Menzies să afle că nu mai era o fecioară inocentă. Menzies deja ştia că fratele ei îl vâna şi de ce, aşa că despre el trebuia să vorbească.

Un zâmbet rece arcui buzele lui Ewan în timp ce îşi privi oamenii strecurându-se în spatele însoţitorilor lui Menzies şi imobilizându-i. Faptul că în cazul tuturor fusese suficient un cuţit pus la gât pentru a-i face să rămână nemişcaţi şi tăcuţi în vreme ce erau dezarmaţi îi spuse lui Ewan că loialitatea lor faţă de Menzies ajunsese foarte superficială. În clipa în care oamenii lui Menzies fură dezarmaţi, Ewan dădu din cap spre tatăl lui şi amândoi porniră pe furiş spre spatele neprotejat al lui Menzies.

— Nu mi-e frică de fratele tău, rosti Menzies.

— Atunci, eşti prost, spuse Fiona. Şi nu doar de Connor trebuie să te fereşti, ci de toată familia MacEnroy, de toţi aliaţii săi şi de toate rudele lui Gillyanne. Eşti ca şi mort. Fă ce pofteşti. N-o să mă dăruiesc niciodată ţie. Voi spune nu şi voi continua să spun nu până îţi vei da ultima suflare, şi mă rog ca asta să se întâmple cât mai curând.

— Eşti a mea!

— Nu, idiotule, e a mea!

Fionei nu-i veni a-şi crede ochilor. Părea imposibil ca Ewan să fi apărut în spatele lui Menzies, ca oamenii lui Menzies să fie captivi. Nu văzuse şi nu auzise nimic. Şi era evident că nici Menzies şi oamenii lui nu văzuseră şi nu auziseră nimic. Apoi, simţi două mâini puternice apucând-o de încheieturi şi făcu un efort pentru a-şi alunga şocul pricinuit de strânsoarea atât de fermă. Îşi ridică privirea şi îl văzu pe Simon zâmbindu-i în timp ce o ridica. În clipa în care fu în stare, se săltă pe creangă, alături de el.

— Soţia ta e o fată agilă, rosti Fingal privind-o pe Fiona cum cobora din copac, în urma lui Simon.

— Soţia ta?

Menzies se holbă la Ewan, ochii lărgindu-i-se şi mai mult când îşi dădu seama că se confrunta singur cu acea

ameninţare.

— Da, soţia mea, spuse Ewan. Un bărbat are tendinţa de a se înfuria când un idiot îi răpeşte soţia.

— Nu! Ea este a mea! Eu am cerut-o primul!

— N-ai avut niciodată niciun drept asupra ei. Te-a refuzat.

— Mă duc s-o ajut pe soţia ta să se îmbrace, zise Fingal dând să se îndepărteze. Lasă vorba şi omoară-l pe ticălos!

Ewan nu făcu decât să încuviinţeze din cap, fiindcă asta intenţiona să facă, asta îi promisese Fionei că avea să facă. Îşi reprimă puternica dorinţă de a-l face pe individ să sufere pentru răul pricinuit Fionei, de a-l chinui o vreme cu mici tăieturi. Ştia că setea de sânge vorbea în el, furia şi teama stârnite de faptele acelui om. Cel mai bine era să isprăvească odată cu asta, rapid şi curat, şi să o ducă pe Fiona înapoi la Scarglas.

Ciocnirea bruscă a săbiilor o făcu pe Fiona să scoată un strigăt de surprindere. Dădu să se întoarcă spre locul unde se dădea lupta, dar Sir Fingal o apucă de umeri şi o opri, silind-o să stea cu faţa spre pădure. O parte din ea protestă, îşi dori să se opună, însă Fiona o reduse la tăcere. Dacă îl privea pe Ewan luptându-se cu Menzies exista o oarecare şansă să facă o prostie – de pildă, să ţipe şi să-i distragă în mod primejdios atenţia. Cu toate că fusese bine instruită în privinţa pericolului de a distrage atenţia unui om pe câmpul de luptă, Fiona nu era sigură că avea să-şi amintească acele lecţii dacă îl vedea pe bărbatul iubit bătându-se cu Menzies, luptă care nu se putea sfârşi decât cu moartea unuia dintre ei. Îşi spuse cu fermitate că Menzies va muri şi se sili să se gândească la ce avea de făcut pentru a fi gata de plecare după ce Ewan termina cu el.

Când încercă să-şi lege şnururile rochiei, îi scăpă o înjurătură uşoară. Mâinile îi tremurau prea tare. Bănuia că unul dintre motive era faptul că îi amorţiseră din pricină că fusese atârnată de braţe. Celălalt motiv era reprezentat de puternicele sentimente pe care încerca să şi le stăpânească

– uşurarea că fusese salvată, dar şi spaima, furia şi durerea pe care încercase să le ascundă de Menzies.

— Lasă-mă pe mine, fetiţo, murmură Sir Fingal dându-i la o parte mâinile tremurătoare şi începând să-i lege rochia. Nu-mi dau seama de ce eşti atât de neîndemânatică acum când, cu un minut în urmă, coborai din copac cu aproape la fel de multă sprinteneală ca Simon.

— Sunt puţin şocată că sunteţi aici, spuse ea. De unde aţi ştiut că Menzies m-a găsit?

— Mab s-a întors la Scarglas plină de sânge şi de vânătăi şi ne-a povestit.

— Mab trăieşte?

Fiona simţi prelingându-i-se pe obraji câteva dintre lacrimile pe care se străduia să şi le reţină.

— Haide, hai, nu începe cu asta! Da, Mab, trăieşte. Idiotul ăla n-a tăiat-o suficient de tare şi de bine. Nu sunt sigur dacă îi trebuie copci sau nu, dar o să te ocupi tu de ea după ce te întorci la Scarglas. Îi privi trupul. Te-a mai rănit? Parcă am văzut puţin sânge pe cămaşă, înainte să-ţi pui rochia. Dacă nu eşti mai atentă, vei începe să semeni prea mult cu bărbatul tău.

— Nu, de data asta nu o să rămân cu nicio cicatrice. Dar mi-a înţepat pielea o dată, cu vârful sabiei.

Fiona îşi dădu seama că Sir Fingal era deosebit de bun cu ea. Şi faptul că se alăturase salvatorilor ei constituia o mică surpriză. Omul era un noian de contradicţii şi se îndoia că avea să-l înţeleagă vreodată. Chiar şi în clipele acelea mormăia, îi vorbea oarecum insultă tor, dar avea grijă de ea cu o blândeţe uimitoare.

— V-aţi mişcat precum ceţurile, rosti ea. N-am auzit nici măcar un foşnet şi nu v-am văzut până n-aţi apărut în faţa mea.

— Da, suntem pricepuţi. Putem să furăm un picior de oaie de sub nasul unui om şi să dispărem înainte ca el să-şi dea seama că am fost acolo, se lăudă el. Nimeni nu se pricepe la furat la fel de bine ca mine şi feciorii mei.

Fiona fu pe cale să-i spună că priceperea la hoţii nu era ceva cu care să se mândrească, dar, chiar în clipa

aceea, un ţipăt sfâşie aerul. Preţ de o clipă scurtă, îndoiala faţă de priceperea lui Ewan de a se lupta o făcu pe Fiona să se teamă că Menzies tocmai îi ucisese soţul. Apoi, cunoaşterea alungă teama. Îl văzuse pe Ewan luptându-se şi ştia că Menzies nu avusese nicio şansă de a-l învinge. Cu toate că Sir Fingal îi îngădui să se răsucească spre tabără, o ţinu uşurel de braţ, iar ea acceptă reţinerea. Menzies zăcea mort pe pământ, iar Ewan părea să nu fi fost rănit. Ceea ce era tot ce avea nevoie să ştie deocamdată.

Ewan îşi şterse sabia de pieptarul elaborat brodat al lui Menzies şi îl studie pe omul pe care tocmai îl ucisese. Sir Ranald Menzies fusese genul de bărbat pentru care femeile îşi pierdeau minţile. Ewan nu putu să nu se întrebe de ce Fiona nu fusese atrasă de el, fiindcă se îndoia că nebunia lui Sir Menzies fusese întotdeauna evidentă. Dându-şi seama ce fel de bărbaţi o curtaseră pe Fiona, Ewan pur şi simplu nu putea înţelege ce căuta ea în patul lui. Îşi alungă acele gânduri tulburătoare şi se îndreptă spre oamenii lui Menzies.

— Trebuie să-mi fac griji că ne veţi mai deranja vreodată pe mine şi pe ai mei? îi întrebă el, iar toţi cei şase se grăbiră să nege. Face vreunul dintre voi parte din familia Menzies? Doi dintre ei încuviinţară din cap. Bine. Spuneţi-le celor din clanul vostru ce anume s-a întâmplat aici. Nu vreau să fiu hărţuit de rude furioase, care nu ştiu adevărul şi care cred că trebuie să plătesc pentru că l-am ucis pe nebun.

— Nimeni nu te va deranja, *m'laird,* spuse cel mai mare dintre cei şase bărbaţi. El a fost mereu o problemă pentru rudele lui.

— Ştiau că îmi vâna soţia, dar n-au făcut nimic?

— Ce puteau face în afară de a-l închide sau a-l ucide? Iar mama lui… Omul suspină şi clătină din cap. S-a rezolvat, aşa că nimic altceva nu mai contează, nu-i aşa?

— Nu, poate că nu. Luaţi-l cu voi. Nu vreau ca leşul lui să-mi împuţească pământul.

Lăsându-şi oamenii să aibă grijă că ai lui Menzies să plece şi să-i ia cadavrul, Ewan se întoarse spre Fiona. Părea

a se ţine bine pe picioare şi nu avea răni evidente. Ewan se rugă să fi ajuns la timp, înainte ca Menzies să fi apucat să-i facă altceva decât s-o sperie.

Ceea ce simţise când crezuse că o pierduse îl tulbura profund. Ştia ce însemna. În ciuda tuturor eforturilor lui de a păstra o distanţă între ei, de a-şi fereca inima, dăduse greş complet. Când o văzuse pe Mab întorcându-se din pădure însângerată şi fără Fiona, adevărul îl izbise ca un baros în moalele capului. Ţinea la ea.

Înjură în sinea lui. Nu doar ţinea la ea. O iubea. O iubea pe Fiona profund, din toată inima şi din tot sufletul. În clipa aceea scurtă în care crezuse că a pierdut-o, se simţise într-un iad total, negru, rece şi pustiu. Ani lungi şi goi se întinseseră în faţa ochilor minţii lui, răceala lor pătrunzându-i rapid în oase. Văzând-o teafără şi din nou la el, trebui să facă un mare efort pentru a-şi reprima dorinţa de a o trage în spatele unui copac şi a face dragoste cu ea, însemnând-o ca fiind a lui aşa cum o fiară îşi marchează teritoriul. Încercând să-şi vină în fire, se îndreptă spre ea.

— Te-a rănit? întrebă el incapabil să reziste a-i mângâia obrazul cu degetele.

— Nu, răspunse ea şi, renunţând la eforturile de a se abţine, se aruncă la pieptul lui şi îl cuprinse în braţe. Se tot lăuda cât de inteligent a fost de m-a găsit.

Când şi el o luă în braţe, ea simţi cum tumultul emoţiilor începu să i se domolească şi îi povesti cum îi luase Menzies urma până la Scarglas.

— Îi mulţumesc lui Dumnezeu că te-am găsit înainte ca el să apuce să-ţi facă ce plănuise. Nu te va mai vâna niciodată, Fiona.

— Este tristă irosirea unui om atât de iubit de familia lui, dar nebunia i se agravase şi avea sânge pe mâini. Se lăsă puţin pe spate, îi văzu pe oamenii lui Menzies plecând şi luând trupul lui cu ei, apoi îşi ridică privirea spre Ewan. Putem să mergem acasă acum? întrebă ea încet.

— Da, fetiţo, răspunse el şi o conduse spre calul lui, simţindu-se profund impresionat de faptul că ea numise Scarglasul „acasă”.

Ţinând-o în braţe în timp ce călăreau spre casă, Ewan se întrebă ce trebuia să facă în continuare. Nu era atât de prost, încât să creadă că putea ucide sentimentele care prinseră rădăcini în inima lui. Acea bătălie era pierdută definitiv. Fiona făcea parte din el la fel de mult ca sângele din vene. Se simţea atât în culmea fericirii, cât şi îngrozit.

Ceea ce îl îngrijora cel mai mult era faptul că nu ştia ce simţea Fiona pentru el, în afară de pasiune. Până avea să afle, se crispa la simplul gând de a o lăsa să afle sau măcar să bănuiască ce simţea el. Cumva, în ciuda faptului că acele sentimente puternice erau acum libere în inima şi sufletul lui, trebuia să ascundă ce simţea până câştiga inima Fionei. Dar să-şi ascundă sentimentele faţă de ea era posibil să nu fie prea greu. La urma urmelor, le ascunsese faţă de sine săptămâni întregi. Câştigarea inimii Fionei îl îngrijora cel mai mult. Era posibil să fie o bătălie pentru care nu se simţea suficient de bine echipat ca s-o câştige.

Capitolul 15

Fiona fu cât pe ce să-şi azvârle cizmele în uşa dormitorului, când se închise în urma lui Ewan. Dacă ar fi putut ajunge la ele fără să se dea jos din pat, sigur ar fi făcut-o. Sau şi mai bine, le-ar fi zvârlit în capul tare al lui Ewan. Trecuse o săptămână de când Menzies o capturase şi murise din pricina asta. O săptămână foarte lungă fiindcă Ewan încă se purta cu ea de parcă ar fi fost făcută din sticlă preţioasă şi fragilă. Acea rezervă faţă de ea, pe care crezuse că o diminuase, revenise cu toată forţa.

Suspină şi se ridică precaută în şezut. Probabil că era mai bine că încercarea ei din acea dimineaţă de a-l seduce pe Ewan nu făcuse decât să-l gonească din cameră, îi era puţin greaţă şi se temea că, dacă el ar fi văzut că nu se simţea bine, ar fi încuiat-o în cameră şi ar fi trimis-o pe Mab s-o înece în poţiuni tămăduitoare.

O sudoare rece îi umezi pielea, iar ea luă oala de

noapte. După ce fu sigură că terminase de vomitat, îşi spălă dinţii, îşi clăti gura şi se târî înapoi în pat. Inspiră şi expiră foarte încet, până când stomacul i se calmă, iar slăbiciunea cauzată de greaţă trecu.

Nu avea nicio îndoială în privinţa motivului pentru care se simţea rău. Era însărcinată. Nu mai sângerase nici măcar o dată după ce se căsătorise. Fiona nu s-ar fi mirat să fi rămas însărcinat încă de prima oară. Nimeni nu putea pune la îndoială potenţa unui MacFingal. „Sau a unui Cameron”, îi trecu ei prin minte, gândindu-se la toţi fraţii şi verii lui Sigimor.

Punându-şi mâna pe pântec, se simţi şi fericită, şi tulburată. Îşi dorea să fie însărcinată cu copilul lui Ewan, dar o parte din ea ar fi unit ca sămânţa lui să nu fi prins rădăcini atât de repede. Încă mai era de muncă pentru a avea o căsnicie bună, iar el tot nu-i răspunsese la sentimente. Nu i se părea o viaţă tocmai potrivită pentru a aduce un copil în ea.

Fiona se ridică din nou în şezut şi constată încântată că stomacul i se liniştise. Se decise ca, o vreme, să păstreze secretă existenţa copilului. Nu doar că voia să fie sigură că pruncul se fixase bine în pântecul ei, dar era posibil să se simtă rău din alt motiv. De asemenea, dorea să mai petreacă ceva timp cu Ewan înainte ca prezenţa copilului să creeze confuzie. Fiona nu dorea să fie pusă în neplăcuta situaţie de a încerca să se decidă dacă ce făcuse sau spusese Ewan se datora faptului că era însărcinată. Şi aşa, îi era suficient de greu să încerce a-l înţelege pe acel om.

Deşi fu tentată să zacă în pat şi să mai doarmă câteva ore, Fiona se îmbrăcă. Ewan plănuise în sfârşit să-i trimită vorbă lui Connor că ea se afla la Scarglas, că îi era bine şi chiar că se căsătoriseră. Îi fusese greu să aştepte atât de mult pentru a-i da de veste lui Connor că era teafără, dar înţelesese motivele întârzierii. Oricare MacFingal care pleca de la Scarglas trebuia să traverseze pământurile duşmanilor, iar o astfel de călătorie necesita o planificare foarte temeinică. Cu certitudine, ea nu dorea să moară

cineva pentru ca un mesaj să ajungă la familia ei. Totuşi, înainte de plecarea oamenilor, voia să le dea un mesaj din partea ei pentru Connor.

Când Fiona ajunse în holul cel mare pentru a lua micul dejun, se simţea mult mai bine. Îşi dădu seama că mânca mai mult decât de obicei, dar ignoră privirea surprinsă şi curioasă a lui Sir Fingal. Însă îi fu puţin mai greu să ignore privirea pătrunzătoare pe care Mab o tot aţintea asupra ei. Mab era o vindecătoare suficient de bună pentru a-şi da seama cu uşurinţă de starea în care se afla Fiona, aşa că se hotărî să aibă o conversaţie discretă cu ea. Cu toate că Mab nu era atât de aiurită cum o credeau mulţi, Fiona ştia că era foarte posibil ca aceasta să scape un cuvânt nepotrivit într-un moment nepotrivit, dacă nu era atenţionată din timp.

— Ai grijă, fetiţo, murmură Sir Fingal văzând-o pe Fiona luând o a patra felie de pâine unsă din belşug cu unt, o să te faci cât Mab dacă te îndopi cu mâncare în halul ăsta.

— Eu nu sunt grasă, se răsti Mab.

— Nu, nu eşti rosti Fiona, mângâind braţul dolofan al lui Mab în vreme ce se încruntă la Sir Fingal. Şi de ce îmi reproşezi că mănânc mult, Sir Fingal? Că doar te plângi mereu că sunt doar piele şi oase. Poate că m-am hotărât să dau ascultare cuvintelor tale şi să încerc a pune mai multă carne pe oase.

Sir Fingal pufni.

— Nu mi-ai asculta sfatul nici dacă ai avea un cuţit la gâtul tău drăguţ. Iar în privinţa oaselor, se pare că fiului meu îi plac. Poate că el nu vrea să pui carne pe ele.

„În curând, el nu va mai avea nimic de spus în această privinţă”, gândi Fiona şi aproape că zâmbi.

— Când pleacă oamenii spre fratele meu? îl întrebă ea.

— În curând. Peste o oră sau poate puţin mai mult. De ce?

— M-am gândit să trimit un mic mesaj din partea mea.

— De ce? Ewan a spus tot ce era de spus, nu?

— Da, dar poate că fratele meu o să aibă unele

îndoieli după ce citeşte mesajul lui Ewan. Nu-l cunoaşte pe niciunul dintre voi, nu? Aşa încât m-am gândit că vreo două vorbe din partea mea, unele de care să fie sigur că sunt ale mele, ar putea să-i alunge acele îndoieli şi să-l facă să-i primească cu braţele deschise pe oamenii trimişi.

Se uită la Sir Fingal cu cea mai inocentă expresie de care fu în stare şi îi susţinu cu fermitate privirea lungă, cu ochii îngustaţi.

— Deşteaptă treabă, fato, murmură el dezvăluindu-şi îndoielile legate de adevărul cuvintelor ei. Ei bine, fă cum pofteşti. Îţi cunoşti fratele mai bine decât oricare dintre noi. Crezi că va veni aici?

— O, da, dar nu imediat. Este o perioadă aglomerată a anului. Bănuiesc că şi Gilly va insista să vină, iar asta va necesita o planificare foarte atentă. Iar Connor s-ar putea să nu fie încântat de faptul că Ewan l-a ucis pe Menzies, şi nu el.

Când Sir Fingal încuviinţă solemn din cap la auzul ultimului argument, Fiona trebui să-şi mai îndese nişte pâine în gură pentru a nu zâmbi. Privind-o pe bătrâna Marta curăţând şemineul şi vorbind cu prietenii ei nevăzuţi, Fiona se gândi că lui Connor avea să-i placă la Scarglas. Peter şedea într-un colţ îndepărtat şi mânca terci, duhoarea lui ţinându-i la distanţă pe ceilalţi. Totuşi, parcă părea puţin mai curat de când oamenii îl legaseră de un stâlp din curte, cu două zile în urmă, şi îl lăsaseră în ploaie. Cu cât Fiona îi cunoştea mai bine pe ciudaţii oameni pe care Sir Fingal îi primise la Scarglas, cu atât mai mult se convingea că, în ciuda numeroaselor lui defecte, era de fapt un om foarte cumsecade. Dincolo de toate mormăielile lui era posibil să existe o inimă foarte mare. Într-o zi, avea să afle de ce nu bătea cu la fel de multă căldură pentru femeile cu care se culca.

De îndată ce se simţi plăcut sătulă, Fiona se grăbi să plece din marele hol, Mab urmând-o îndeaproape. Mab se duse după ea în dormitor, de unde Fiona luă scrisoarea pe care o scrisese pentru Connor, apoi coborî din nou scările. În clipa în care ieşi afară, Fiona se răsuci spre ea şi se

încruntă nemulţumită că o păzea atât de îndeaproape.

— De ce mă urmăreşti? o întrebă ea pe Mab.

— Deoarece cred că ascunzi ceva, răspunse Mab.

— Eşti sigură că nu ţi-a spus Ewan să mă păzeşti?

— Da, de ce mi-ar cere asta?

— Fiindcă se pare că şi-a băgat în capul lui tare că trebuie să fiu supravegheată şi cocoloşită ca o invalidă. I-am spus că nu s-a întâmplat nimic cât Menzies m-a ţinut captivă, dar încep să am impresia că nu mă crede. Ah, uite-l pe Brian!

Mab o urmă pe Fiona, care se grăbi spre fratele mai mic al lui Ewan.

— Ce treabă ai cu Brian?

— Este unul dintre cei care se duc la Connor, răspunse Fiona, şi vreau să-i dau această scrisoare.

— Îi va spune lui Ewan.

— Nu, nu-i va spune.

Fiona se opri în faţa fratelui de 23 de ani al lui Ewan şi îi zâmbi. Nu înceta s-o uimească faptul că fraţii semănau foarte mult unul cu altul. Toţi erau mari şi bruneţi, la fel ca tatăl lor. Unii aveau trăsături mai delicate, mai frumoase, alţii aveau diverse culori ale ochilor, dar moştenirea lor era inconfundabilă. Brian avea ochii de un albastru puţin mai închis decât ai lui Nathan, dar, cu toate că trăsăturile lui erau foarte similare cu ale lui Ewan, nu erau atât de aspre.

— De ce îmi zâmbeşti astfel? întrebă Brian, părând şi amuzat, şi suspicios.

— Am o scrisoare pe care i-am scris-o fratelui meu Connor şi pe care vreau să i-o dai.

Fiona îi dădu scrisoarea.

— Dar deja i-a scris Ewan, rosti Brian luând scrisoarea şi băgând-o în săculeţul de la brâu. O vrei înapoi pe a lui Ewan.

— Nu. Dă-i-le pe amândouă lui Connor.

— A, şi bănuiesc că Ewan habar nu are ce i-ai scris tu, nu-i aşa?

— Îi voi spune după ce plecaţi. Îşi dădu ochii peste cap văzând expresia suspicioasă de pe chipul lui smead. Nu

este niciun complot, nimic care să-l înfurie pe fratele meu. Din contră, are menirea de a-l linişti şi mai mult.

— Nu cred că ar trebui să te ajut să ai secrete faţă de fratele meu. De fratele care e şi *laird*-ul meu.

— Nu sunt secrete sumbre în acea scrisoare, ci doar câteva lucruri pe care încă nu i le-am zis lui Ewan. Lucruri personale.

Îi susţinu privirea preţ de câteva clipe, apoi răsuflă uşurată în sinea ei când el încuviinţă din cap.

— A, şi cere-i lui Gillyanne un tonic de dimineaţă. Va înţelege.

Având în vedere privirea pătrunzătoare pe care i-o aruncă Brian, avu impresia că şi el înţelesese. Uşorul „aha” scos de Mab fără îndoială îi confirmă suspiciunea.

O priviră toţi trei pe bătrâna Marta, care trecu pe lângă ei certându-se pătimaşă cu cineva nevăzut, apoi Fiona se uită la Mab, aşteptând o explicaţie. Însă înainte ca Mab să apuce să-i răspundă, Ewan se apropie cu paşi hotărâţi de ei şi se încruntă la Fiona, care oftă în sinea ei, aşteptându-se la predica pe care i-o tot recitase în ultima săptămână. Omul părea să se fi convins că atacul lui Menzies o transformase într-o creatură fragilă, care trebuia să stea în pat şi să bea multe poţiuni amare pentru a-şi întări sângele.

— Ar trebui să te odihneşti, spuse Ewan.

— Tocmai îl rugam pe Brian să transmită salutări familiei mele, rosti Fiona luând-o de braţ pe Mab. Iar acum, trebuie să mă duc s-o ajut pe Mab să facă nişte săpun. Drum bun, Brian! adăugă ea şi o trase pe Mab spre magazia cu plante.

— De ce ar trebui să se odihnească? îl întrebă Brian pe Ewan.

— Are nevoie de odihnă după chinul prin care a trecut cât s-a aflat în mâinile lui Menzies, răspunse Ewan încruntându-se în urma soţiei lui, care părea să fi fugit de el.

— Mie mi se pare teafără. Menzies nu a mai tăiat-o, nu a violat-o şi nu a bătut-o. Nu cred că suferă atât de tare,

încât să trebuiască să se odihnească în continuare. A trecut deja o săptămână întreagă.

Felul în care Brian se uita la el îl făcu pe Ewan să se simtă nervos. Expresia de pe chipul fratelui său reflecta un amestec stânjenitor de amuzament şi înţelegere. Ewan ştia că, poate, era prea grijuliu în privinţa sănătăţii Fionei, dar, de fiecare dată când începea să-şi spună asta, îşi amintea cu claritate cum o văzuse atârnând de creanga copacului, cu sânge pe cămaşă şi falca învineţită. Şi îşi amintea şi spaima îngheţată care îl cuprinsese la gândul că o pierduse.

— Ea nu este o femeie foarte mare, murmură el. E o fată micuţă şi plăpândă.

Brian râse.

— O fată micuţă şi plăpândă capabilă să mânuiască sabia ca un bărbat, s-o îngenuncheze pe Clare pentru a o face să-şi închidă gura otrăvită, să ucidă un bărbat, să se salte într-un copac, deşi are mâinile legate şi să coboare din el aproape la fel de repede şi fără zgomot ca Simon, să alerge ca…

— Destul! se răsti Ewan, dar apoi înjură şi îşi masă ceafa. Îmi place să am o soţie. Este de datoria mea să fiu atent ca ea să-şi poarte de grijă.

— Fireşte că e de datoria ta. Însă ai grijă să nu începi s-o sufoci cu asta. Brian se uită spre magazia de ierburi. Sau s-o faci să fugă de tine.

Ewan tresări.

— Ai remarcat, nu?

— Ar fi fost greu să n-o fac. Ewan, cred că lucrul cel mai rău pe care i l-ai putea face unei femei ca Fiona ar fi să încerci s-o înfăşori în nişte pături moi şi s-o pui să stea liniştită într-un colţişor. Chiar dacă, printr-un miracol, ţi-ar îngădui, cred că s-ar ofili curând şi ar muri ca o floare ruptă. Ridică din umeri. Am auzit nişte poveşti despre cum şi-a petrecut primii 15 ai vieţii. Sunt sigur că şi tu ai auzit acelaşi lucru, ba chiar mai multe. Ar fi bine ca, din când în când, să încerci să ţi le aminteşti. Şi să nu uiţi că mica şi delicata ta soţie a supravieţuit. Brian îl bătu pe Ewan pe spate şi porni spre caii care fuseseră pregătiţi pentru

călătorie. E vremea să plecăm. Roagă-te lui Dumnezeu să ajungem la clanul MacEnroy fără să avem necazuri pe drum. Încep să cred că voi avea nevoie de toată inteligenţa şi de toată tăria de caracter pentru a avea de-a face cu familia Fionei.

După plecarea lui Brian şi a celor şase tovarăşi ai lui, Ewan se răsuci şi privi spre magazia de plante. Nu era prea plăcut că unul dintre fraţii mai mici îi ghicise temerile, dar acel moment îi oferise un sfat foarte bun. Îşi lăsa temerile să-i transforme mintea într-un terci cald. Fiona părea o frumoasă floare delicată şi fragilă, dar sub pielea ei fină era oţel pur. Îi simţise forţa suficient de adesea pentru a se întreba cum de putuse uita.

Ceea ce Brian nu ghicise (iar Ewan îi mulţumi lui Dumnezeu pentru acea mică îndurare) era că, în efortul lui de a o cocoloşi pe Fiona, îşi refuzase bucuria pe care i-o oferea pasiunea ei. Fiona îi dăduse foarte clar de înţeles, mai ales în acea dimineaţă, că era dornică şi capabilă să facă dragoste, dar el îi ignorase cu fermitate invitaţiile. Era o pedeapsă autoimpusă, iar el nu mai intenţiona s-o îndure. Preţ de o clipă, fu amarnic de tentat să se ducă, s-o ia în braţe şi s-o poarte până în dormitorul lor, unde să-şi potolească foamea care îi răscolea măruntaiele. Alungă acel gând ispititor şi porni spre câmpul de antrenament. În seara aceea era suficient de curând, dacă ea nu mai era supărată sau ofensată de respingerea lui grăbită din acea dimineaţă. Ewan se întrebă dacă exista vreo modalitate ca un bărbat să cedeze fără a părea că făcea asta.

*

— Trebuie să-l fac să cedeze, murmură Fiona zdrobind cu energie nişte seminţe de mac într-un mojar. Trebuie să-l fac să cadă în genunchi şi să se roage de mine. Apoi îl pot pocni.

— Fiona! Mab smulse pistilul din mâna Fionei şi privi îngrijorată pudra fină din mojar. Dacă îţi imaginai că ăsta este soţul tău, presupun că te-a supărat foarte tare. Se uită

la Fiona. Acesta este motivul pentru care nu i-ai spus că îi porţi copilul?

— Este prea devreme ca să fiu sigură de asta, protestă Fiona.

— O, dar cred că tu ştii, la fel cum ştiu şi eu. Eşti însărcinată. Să-mi dau seama de aşa ceva este un lucru pe care am putut să-l fac încă de când eram o fetişcană, îmi dau seama aproape din clipa în care sămânţa unui bărbat prinde rădăcini. Mab se încruntă. Am încetat să le spun femeilor când ştiu că sunt însărcinate fiindcă au început să arunce zvonul că aş fi vrăjitoare. Îmi dădeam seama de asta *prea* devreme, înainte ca ele să bănuiască că ar fi.

Deoarece avusese de-a face cu Gillyanne şi cu toate neamurile ei, Fiona era obişnuită cu oamenii care aveau daruri ciudate, aşa că încuviinţă din cap.

— Dacă ştiai că sunt însărcinată, de ce n-ai zis nimic?

— A fost ciudat, dar n-am fost sigură până în această dimineaţă. Sentimentul pe care îl am când o femeie e însărcinată apăruse, dar era puţin diferit. Apoi, în dimineaţa asta, când ai intrat în holul cel mare, sentimentul a devenit la fel de cert şi de dar ca întotdeauna.

— Iar apoi, am început să mănânc cu o poftă care l-ar fi bucurat pe Ewan. Fiona zâmbi când Mab chicoti. Da, sunt sigură că sunt însărcinată. N-am mai sângerat de când m-am măritat cu Ewan, iar în ultimele două dimineţi, nu m-am simţit bine. Nu i-am spus lui Ewan pentru că nu am fost sigură că voi putea păstra copilul şi fiindcă îmi doream mai mult timp cu Ewan.

— Copilul nu se va naşte decât peste vreo opt luni, Fiona.

— Ştiu asta, dar, din clipa în care îi voi zice lui Ewan, mă va privi altfel. Nu voi mai fi doar Fiona sau doar soţia lui, voi fi femeia care îi poată copilul în pântec. Iar dacă Ewan îşi va schimba comportamentul faţă de mine, vreau să fiu sigură că acea schimbare mi se datorează mie, nu copilului.

— Ah, înţeleg. Nu voi spune nimănui. Datorită copilului, vrei să-l faci pe Ewan să îngenuncheze, iar apoi,

să-l loveşti?

— Nu, sunt furioasă pe el că mă tratează de parcă m-aş sparge la cea mai mică atingere. Nu că ar fi testat această concluzie la care a ajuns, că nu m-a mai atins de o săptămână. Încuviinţă cu energie din cap când Mab icni. Ei bine, e destul! Va înceta cu prostia asta diseară, chiar dacă va trebui să-l leg de pat. Fiona şi-l imagină brusc pe Ewan legat de pat, complet gol, complet la mila ei. Vai, dar asta este o idee foarte interesantă!

— Fiona! Mab icni şocată, însă apoi începu să râdă. Fată neruşinată! O, dar eşti foarte potrivită pentru Ewan al nostru!

— Chiar crezi asta? întrebă Fiona încet, deodată foarte serioasă.

— O, da! Ewan a fost mereu un băiat foarte serios, dar tragedia şi responsabilităţile grele l-au făcut să fie şi mai serios. Este un om care, foarte uşor, s-ar fi putut trezi într-o dimineaţă şi să descopere că şi-a protejat atât de bine inima şi şi-a ascuns atât de bine sentimentele, încât a ajuns să fie singur. Dar tu nu vei îngădui să se întâmple asta. Îl vei împiedica să moară încet pe dinăuntru fiindcă îşi doreşte foarte mult ceva, dar se teme să-l aibă. Ai răbdare doar. Dacă ai fi văzut cum a reacţionat când i-am spus de Menzies, ai fi ştiut că nu este atât de îndepărtat de tine cum ai crede. Însă acum, vreau să-l simt pe copil.

Fiona rămase nemişcată în timp ce Mab îşi puse palmele pe pântecul ei. Femeia închise ochii, dar, după expresia de pe chipul ei, Fiona îşi dădu seama că femeia chiar simţea ceva. O scurtă încruntare apăru pe faţa lui Mab, iar Fiona se nelinişti puţin. Când Mab deschise ochii în cele din urmă şi făcu un pas îndărăt, Fiona se uită la ea şi încercă să-şi reprime fiorul de anxietate.

— Diavolul ăla mic nu vrea să-şi dezvăluie secretele, rosti Mab.

— O, deci e băiat!

— Nu sunt sigură. La asta m-am referit când am spus că nu vrea să-şi dezvăluie secretele. De obicei, simt aproape de la început dacă e băiat sau fată, dar este

evident că pruncul tău consideră că asta nu e treaba mea. Însă nu a putut ascunde tot adevărul. E un copil sănătos. N-am simţit niciodată o poftă de viaţă atât de puternică. Mab se strâmbă. Bat câmpii. Acum, ştii de ce mulţi mă numesc Mab Nebuna sau zic că sunt vrăjitoare.

— Atunci sunt proşti. Ceea ce văd eu este un dar adevărat, un dar mult mai preţios decât o poţiune pentru a curăţa coşurile de pe faţa unui băiat sau pentru a creşte părul pe capul unui bărbat vanitos.

Fiona zări licărul de speranţă şi interes din ochii lui Mab.

— Îi sperie pe oameni, Fiona. Mama zicea că nu este decât lucrarea diavolului.

— Nu, este un dar de la Dumnezeu. Bănuiesc că ai încercat să-l ignori, însă, de fapt, ar fi trebuit să înveţi cum să-l foloseşti. Asta vom face. Vom afla cât de mare este acest dar şi cum poate fi folosit. De asemenea, vom afla cum poate fi folosit pe deplin fără a stârni temeri şi superstiţii primejdioase. În clanul lui Gilly a noastră, Murray, sunt mulţi oameni care s-au născut cu asemenea daruri, iar eu am petrecut destul timp cu ei pentru a afla cum te poţi proteja de temerile primejdioase, dar să foloseşti acest dar minunat aşa cum a vrut Dumnezeu.

Râse uşurel când Mab o îmbrăţişă.

— Cum ţi-aş putea mulţumi vreodată? întrebă Mab.

— Ei bine, m-ai putea ajuta să găsesc ceva moale, dar suficient de rezistent pentru a putea lega de pat încheieturile unui bărbat.

*

Ewan clipi şi privi tavanul de deasupra patului. Nu-i veni să creadă că adormise aşteptând-o pe Fiona să vină în pat. Evident, toată munca grea pe care o făcuse pentru a se împiedica să alerge după nevastă-sa ca un căprior pe urmele unei căprioare îl epuizase mult mai mult decât crezuse. Dacă ar fi reuşit să facă dragoste cu soţia lui, aşa cum plănuise, ar fi rămas treaz, dar Fiona spusese că

cineva avea disperată nevoie de priceperea ei tămăduitoare şi îl lăsase singur.

Trezindu-se mai bine, o mâncărime a stomacului îi atrase atenţia. Dădu să se scarpine, dar realiză că braţul drept îi era legat de stâlpul patului. O privire rapidă îi dezvălui că şi cel stâng era legat de pat. Legăturile de la încheieturi erau funii groase, înfăşurate cu mai multe straturi de lână albastră moale. Ewan se întrebă de ce nu se speria şi nu se uita după vreun duşman. Apoi, simţi un iz de lavandă, Fiona apăru lângă pat, iar el ştiu de ce încă era calm. O parte din el îşi dăduse seama că soţia lui era în cameră şi că el nu era în nicio primejdie. Ewan bănui că funiile înfăşurate cu atâta grijă pentru a-i proteja pielea fuseseră un indiciu. De asemenea, bănui că se trezise din pricină că ea îl legase de pat.

— De ce m-ai legat de pat? o întrebă el simţindu-şi trupul tensionându-se de dorinţă când o văzu doar în cămăşuţă.

— Ca să nu mai poţi fugi de mine de data asta, răspunse Fiona şi mai bău o gură de vin pentru a se îmbărbăta înainte de a urca în pat. Îţi voi dovedi că sunt sănătoasă tun, că nu mai am nevoie de timp pentru a mă vindeca de pe urma atacului lui Menzies.

Ewan deschise gura ca să-i spună că se răzgândise în privinţa asta, apoi o închise repede când ea îl încălecă. Nu era nevoie ca un bărbat să aibă o experienţă vastă pentru a ghici ce intenţiona ea. Numai un prost desăvârşit ar fi riscat să zică ceva care s-o facă să-şi schimbe planurile.

— A fost un chin pentru mine, murmură el. Eşti atât de micuţă, de firavă.

— Este adevărat că a fost o experienţă neplăcută, dar am de gând să-ţi arăt că am trecut peste ea şi că nu mai vreau să te porţi cu mine de parcă aş fi o fecioară fragilă, gata să leşine din orice.

El doar ridică o sprânceană, ştiind că ea avea să considere asta o provocare. Aşa se şi întâmplă, iar felul în care ea răspunse provocării îl făcu curând să se lupte din greu cu dorinţa de a-şi smulge legăturile şi de a o lua în

braţe. Modul în care ea îi sărută şi îi mângâie fiecare centimetru al corpului purtând urmele numeroaselor lupte îi încinse atât de tare sângele în vene, încât se miră că unele părţi din el nu începură să se topească. De asemenea, se simţi onorat, ba chiar preţuit, iar speranţa că, într-o zi ar putea avea inima ei, începu să crească. Ewan gemu şi închise ochii când ea îi luă bărbăţia în gură, hotărât să savureze cât mai mult posibil ameţitoarea plăcere a acele intimităţi.

— Fiona, gemu el când îşi dădu seama că nu mai putea suporta. Ia-mă în tine. Acum!

Ea îi încălecă trupul, iar el se cutremură când corpurile lor se uniră. Era toată numai căldură strâmtă şi umezeală primitoare. Lui Ewan tot îi venea greu să creadă că ea se putea excita chiar şi numai făcându-i lui plăcere.

— Dezleagă-mă, fetiţo, şopti el cu glas răguşit. Trebuie să te ating.

În clipa în care îl eliberă, el o cuprinse în braţe, iar pasiunea pe care o simţeau unul pentru celălalt deveni repede sălbatică. Terminară simultan şi devastator. Fiona se prăbuşi în braţele lui, iar el îi ţinu strâns trupul tremurând, în vreme ce amândoi se străduiau să-şi vină în fire.

— Ei bine, poate că nu eşti chiar aşa de delicată, rosti Ewan când, în cele din urmă, reuşi să respire normal.

— Nu, nu sunt.

Fiona îi mângâie pieptul întrebându-se când şi dacă va mai avea vreodată puterea să se mişte din nou.

— Nu cred că mi-a făcut vreodată o atât de mare plăcere să mi se dovedească faptul că mă port ca un prost. Zâmbi când ea chicoti, apoi o sărută pe creştet. M-am temut că te-am pierdut, şopti el.

Fiona simţi cum îi stătu inima de plăcere şi speranţă. Cuvintele lui vădeau un sentiment foarte profund, dar ea îşi reprimă dorinţa de a-i cere să-i spună mai mult. Instinctul o atenţionă că a-l presa pe Ewan însemna să-l îndepărteze.

— Nu, murmură ea, nu mă vei pierde niciodată. Am fost luată doar pentru scurt timp, dar mi-am găsit drumul

înapoi. Voi găsi întotdeauna drumul înapoi.

Aproape că zâmbi când singurul lui răspuns fu un mormăit domol şi strângerea mai puternică în braţe. Deocamdată, era suficient.

Capitolul 16

— Au venit iarăşi!

Ewan îşi ridică privirea din registrul la care lucra şi se încruntă la Gregor.

— Cine a venit iarăşi?

— Clanul Cameron.

— Dumnezeule! Tata i-a văzut?

— Da. Este greu să nu vezi o duzină de roşcaţi foarte mari.

Înjurând încetişor, Ewan se grăbi să iasă din micul birou unde ţinea socotelile, Gregor urmându-l îndeaproape. Tocmai cobora scările când le văzu pe Fiona şi pe Mab ieşind în fugă din marele hol şi din castel. Urletele tatălui său se auziră clar prin uşa deschisă pentru scurt timp, când femeile ieşiră. În vreme ce le urmă, Ewan se decise că era vremea să pună capăt acelei prostii. Totuşi, când ajunse în curte, constată că soţia lui deja îl certa pe taică-său pentru intransigenţa lui. Ezită, tentat să o lase pe ea să rezolve problema cu tatăl lui.

— Totuşi, nu pare la fel de furios cum era înainte, rosti Gregor oprindu-se lângă Ewan.

După ce ascultă câteva clipe, Ewan trebui să fie de acord.

— Poate că începe să fie raţional, în cele din urmă. Deschide porţile şi invită-i pe verii noştri înăuntru.

— Şi cu tata cum rămâne?

— Va trebui să suporte sau n-are decât să se ducă în camera lui şi să spumege acolo. Instinctul îmi spune că această vizită este prea bine sincronizată pentru a fi întâmplătoare. Verii noştri sunt uniţi cu cei din clanul

MacEnroy prin alianţă şi abia dacă a trecut o săptămână de când Brian s-a dus la ei. Du-te şi pofteşte-i înăuntru, ca să-mi pot satisface curiozitatea, rosti Ewan pornind spre tatăl şi soţia lui.

— Te încăpăţânezi prosteşte, îi spuse Fiona lui Sir Fingal obosită să încerce a-l face să raţioneze.

— N-ar trebui să vorbeşti aşa cu cei mai în vârstă, zise Fingal părând puţin ofensat.

— Ba aşa o să vorbesc dacă este adevărat.

— Eu…

— Mă încăpăţânez prosteşte, isprăvi Ewan în locul lui, oprindu-se lângă Fiona şi uitându-se la tatăl lui. Tată, dacă ei ar fi cei care ţi-au greşit, m-aş oferi să-i ucid pe loc. Dar nu sunt. Da, ştiu că e mult să-ţi cer să-l accepţi pe fiul celor despre care crezi că te-au trădat, însă nevoile clanului mă silesc s-o fac. Tată, nu putem continua să rămânem singuri. Avem nevoie de aliaţi. Când mă voi duce să tratez cu duşmanii noştri, o pot face de pe o poziţie de forţă dacă ei ştiu că sunt susţinut de alţii. Cel mai bun lucru pe care îl pot face acum este să-i determin pe unii dintre duşmanii noştri să se gândească să nu-l mai ucidă pe fiecare MacFingal pe care îl văd.

MacFingal îşi puse mâinile în şolduri şi se uită urât la fiul lui, apoi la Fiona. După aceea, se răsuci pentru a-i privi pe bărbaţii care intrau pe porţile deschise. Ewan îl supraveghe cu mare atenţie la tatăl lui în vreme ce bărbatul pe nume Sigimor descălecă şi porni spre ei. Văzând că era la fel de frumos cum păruse de la distanţă, Ewan cuprinse cu un braţ umerii Fionei şi ignoră cu fermitate pufnetul amuzat al tatălui său.

— Semeni leit cu taică-tău, se răsti Sir Fingal după ce se salutară cu toţii oarecum încordaţi.

— Sper, rosti Sigimor. Nu mi-ar face deloc plăcere să cred că mama l-a înşelat.

— Pe mine m-a înşelat.

— Serios? A fost înainte sau după ce ai lăsat-o grea pe verişoara ei?

Ewan şi Fiona se uitară surprinşi la Sir Fingal, care se

încruntă la Sigimor în timp ce acesta zâmbea vag. O foarte uşoară roşeaţă coloră obrajii tatălui său, iar Ewan înjură. Deşi detesta să-l creadă pe Sigimor, expresia vinovată de pe chipul tatălui său nu putea fi pusă la îndoială. Mab fu cea care puse capăt tăcerii încordate.

— Aşadar, şi când erai tânăr ai fost prost, spuse Mab şi clătină din cap. Îmi imaginasem că ai devenit aşa cum eşti din cauza unei mari trădări a inimii tale. Dar a fost doar o altă ocazie când n-ai putut să-ţi ţii nădragii pe tine, prost bătrân.

— A fost o mare trădare, protestă Fingal. Eu mi-am ţinut jurămintele făcute iubitei mele. Apoi, fratele meu a descoperit că fata care îi fusese promisă de soţie mă iubea pe mine şi aproape că l-a convins pe tatăl ei să pună capăt logodnei lor şi s-o lase să se mărite cu mine. Tatăl ei a fost cel care a trimis-o pe femeia aia la mine. Ea a venit în camera mea în timp ce dormeam şi m-a posedat ca un blestemat de *succubus*[4]. Totul s-a terminat înainte de a apuca să mă trezesc de-a binelea. Apoi, s-a dus plângând la toată lumea şi a susţinut că am sedus-o. Nimeni nu a vrut să mă asculte când am încercat să spun adevărul. Pentru scurtă vreme, am crezut că s-ar putea să mai am o şansă, că iubita mea mă va asculta în cele din urmă, dar blestemata aia de femeie a zis că a rămas însărcinată cu mine şi toată lumea a spus că trebuia să mă însor cu ea. Mi-am ieşit din fire, i-am blestemat pe toţi şi am plecat. Aşa că, Mab, da, a fost o mare trădare, adăugă el încet, părând foarte obosit.

— Da, Fingal a fost, rosti Mab strecurându-şi braţul pe după al lui şi pornind cu el spre castel.

Fingal se opri după câţiva paşi şi se uită la Sigimor.

— Am încercat să-mi iau copilul, dar femeia aia mi-a spus că băiatul murise. A zis că fusese alungată din cauza mea, iar pruncul nu a putut supravieţui vieţii grele.

— A minţit, rosti Sigimor. Copilul a fost bine îngrijit de

---

4 Demon feminin ce apare în legendele medievale, despre care se spune că lua forma unei femei frumoase, îi seducea pe bărbaţi în vise şi avea relaţii sexuale cu ei în somn. (n.tr.)

rudele ei. Le-a moştenit pământurile şi este însurat de şase ani deja. Mama lui a murit cu 15 ani în urmă, ucisă de o soţie geloasă.

Fingal dădu din cap şi o lăsă pe Mab să-l conducă de-acolo. Fiona se gândi că arăta ca şi cum suferea din nou toată durerea din trecut. Cu ochii mărindu-i-se, se uită la toţi băieţii MacFingal adunaţi în curte, la toţi bastarzii pe care Fingal îi luase să-i crească. Apoi, se uită la Ewan, care părea la fel de şocat ca ea.

— Ewan… începu ea, dar vocea i se stinse când el încuviinţă din cap şi o strânse puţin mai tare de umeri.

— Nu poţi decât să te întrebi ce anume l-a îndurerat mai mult, murmură Ewan. Cred că, de atunci, se învinovăţeşte pentru moartea acelui copil. Ewan se uită la Sigimor. De ce nu i s-a spus adevărul?

— Când am aflat adevărul, tatăl tău deja nu mai voia să vorbească cu mine. Ceilalţi au perpetuat minciuna pentru că bunicul băiatului se temea să nu-l piardă. Când la urechile noastre au ajuns poveşti despre eficienţa cu care tatăl tău îşi făcea o armată de copii, bătrânii noştri au considerat că nu i-ar păsa de acela. Nu avea nevoie de acel băiat atât de mult ca ei.

— Dar tu te-ai gândit, Sigimor? întrebă Fiona. Ţie ce ţi-au spus acele poveşti?

— Că Sir Fingal este obsedat de fete, rosti tărăgănat Sigimor. Şi mi-au mai zis că nu l-ar fi părăsit pe băiat. Pe femeie, da, dar nu şi pe băiat. Şi fiul lui ştie asta. Însă aşteaptă să-i spun dacă porţile astea s-au deschis în cele din urmă şi dacă vor rămâne deschise pentru el.

— Da, vor rămâne, replică Ewan. Veniţi, putem sta de vorbă în timp ce mâncăm şi bem ceva. Prezentările s-ar putea să dureze ore întregi.

— Mai întâi, trebuie să-i dau fiecăruia dintre voi un mesaj de la Connor.

— M-am gândit eu că apariţia ta este ciudat de bine sincronizată.

— Da. Flăcăii tăi au ajuns cu bine şi se vor întoarce peste câteva zile, îi zise el lui Ewan, apoi îi zâmbi Fionei. Iar

acum, urmează mesajul pe care fratele tău ţi l-a trimis ţie.

Fiona se pomeni brusc în braţele lui Sigimor şi sărutată cu înfocare. Tocmai se gândea că era foarte priceput când auzi zgomotul a numeroase săbii scoase rapid din teacă, ceea ce o făcu să se elibereze din strânsoarea lui. Cameronii se adunaseră în spatele lui Sigimor, cu săbiile scoase. MacFingalii îi încercuiseră încruntaţi, fiecare dintre ei având sabia îndreptată spre Cameroni.

— Dumnezeule, Sigimor! murmură cineva în spatele lui. Vrei să murim cu toţii din cauza ta?

Aplecându-se spre dreapta, Fiona se uită pe după Sigimor şi îi zâmbi lui Liam, vărul lui.

— Bună, Liam!

— Bună, fetiţo! răspunse Liam.

Scoase un mic ţipăt când un braţ puternic îi cuprinse talia şi fu trasă din nou lângă Ewan.

— Nu cred că fratele meu ţi-a spus să faci asta, Sigimor, rosti ea sperând că vorbele vor potoli tensionata confruntare.

— Nu, replică Sigimor. Mi-a cerut să mă asigur că eşti bine protejată şi îngrijită. Se uită calm în jur, la toţi băieţii MacFingal, care erau gata să-l taie bucăţele pentru că o atinseseră pe femeia *laird*-ului lor. Aş spune că eşti.

Liam veni alături de Sigimor şi se uită urât la el.

— Ai făcut asta pentru a vedea cum vor reacţiona ei?

— Faptele spun mai multe decât vorbele.

— Eşti nebun! zise Ewan băgându-şi sabia în teacă şi ascultând cum toţi ceilalţi îi urmară încet exemplul. A fost cât pe ce să fii ucis.

Ewan înţelegea propria reacţie rapidă la vederea unui bărbat sărutând-o pe Fiona, dar fu puţin surprins de cât de similar reacţionase clanul lui.

— Mi-am primit răspunsul, nu-i aşa? Sigimor se uită la Ewan, care îşi aţintise privirea asupra lui Liam. Iar acum, nu te lua de Liam. Să ştii că şi el este vărul tău.

— Este.

Ewan se gândi să-i spună acelui văr mult prea frumos

să se ducă să stea în sat.

— Are expresia aia, Liam. Ştii tu, cea pe care o au Diarmot şi Connor când eşti prin preajmă.

— Cea care spune că i-ar plăcea mai mult de mine dacă aş avea nasul spart şi câteva cicatrici? rosti Liam. Şi că i-ar face plăcere să mă ajute să-mi schimb înfăţişarea?

— Da. Sigimor îi zâmbi lui Ewan. Ziceai ceva de mâncare şi băutură?

Gregor îi conduse pe oaspeţi, iar Ewan se uită la Fiona.

— Nu mi-ai spus că e nebun.

Fiona râse şi îl înghionti spre castel.

— Poate fi. Fratele meu Diarmot zice că el vede lucrurile din altă perspectivă decât majoritatea oamenilor şi că este nevoie de ceva vreme să te obişnuieşti cu umorul lui.

— Înţeleg. Iar modul cum priveşte lucrurile i-a spus că modalitatea cea mai bună de a se lămuri dacă te protejăm şi avem grijă de tine era să te sărute în faţa soţului înarmat şi a oamenilor lui la fel de înarmaţi?

— Da. Şi bănuiesc că i-a mai zis şi alte lucruri pe care dorea să le afle.

— Şi anume ce gust ai? murmură el.

— Nu. I-a spus că n-ai ataca orbeşte pe cineva. Toţi v-aţi pregătit să atacaţi, dar nimeni n-a făcut-o.

— Şi-a riscat foarte mult viaţa, şi pe a oamenilor lui.

— N-aş fi atât de sigură de asta. De fapt, n-aş fi surprinsă să descopăr că Sigimor ştie multe despre voi. Dacă nu te va face să-i arăţi colţii sau să vrei să-l ucizi, îţi va fi un aliat foarte puternic.

Lui Ewan nu-i luă mult să înţeleagă ce voise Fiona să zică despre vărul lui. În timpul festivităţilor din seara aceea, se întrebă de câteva ori dacă totuşi nu exista nebunie în sângele lui. Dar îi făcea plăcere să aibă aliaţi, chiar dacă erau puţin cam ciudaţi. Privindu-i pe MacFingali, Ewan trebui să admită că, probabil, cineva trebuia să fie puţin ciudat pentru a-i accepta ca rude.

Apoi, îi văzu pe Fiona şi pe Liam stând unul lângă altul

pe o bancă dintr-un colţ îndepărtat al marelui hol şi vorbind cu capetele apropiate, ceea ce îl făcu să decidă că se putea lipsi de o rudă. Exact când dădu să se ridice, o mână îl apucă de umăr şi îl aşeză la loc. Ewan se uită la Sigimor şi se întrebă în treacă ce s-ar întâmpla dacă i-ar trage un pumn pentru a-i şterge expresia amuzată de pe faţa frumoasă.

— Liam nu va încerca să-ţi seducă soţia, spuse Sigimor. Iar soţia ta nu s-ar lăsa sedusă. Aş zice că îţi insulţi soţia făcându-ţi griji, dar o femeie poate fi de-a dreptul sfântă că soţul ei tot s-ar nelinişti dacă Liam s-ar apropia de ea. Sărmanul băiat are adesea de suferit.

— „Sărmanul băiat” ar trebui să gonească fetele cu un băţ, rosti tărăgănat Ewan.

— Adevărat, dar, din păcate, nu foloseşte acel băţ atât de des cum ar trebui. Totuşi, nu s-a uitat niciodată la femeia altuia. N-a făcut-o niciodată de când a plecat de la mănăstire, cu trei ani în urmă, fiindcă crede în sanctitatea căsătoriei. Şi desigur, dacă ar încerca s-o seducă pe Fiona, fără îndoială că ea ar avea grijă ca el să se aleagă cu nasul spart, lucru de care cu toţii credem că ar avea nevoie. Sigimor zâmbi vag când Ewan râse, apoi se uită la oamenii adunaţi în hol. Tatăl tău colecţionează oameni.

Ewan clipi surprins de acea opinie neaşteptată, apoi se gândi câteva clipe.

— Da, presupun că exact asta face. Unii dintre bărbaţii şi femeile în vârstă erau aici când tata a moştenit castelul. Apoi, sunt toţi fraţii mei, fraţii vitregi şi nepoţii. Şi da, tata le îngăduie şi altora precum Mab să vină aici, oameni alungaţi de clanurile lor, dar îi alege cu atenţie. Pe vremea când trecea de hotarele pământurilor noastre, aproape mereu aducea pe cineva cu el când se întorcea acasă. Pe cineva rătăcit sau singur, sau alungat de ai lui.

— Pentru că şi el a fost alungat în multe privinţe. Şi a crezut că şi copilul lui a fost alungat. Minciuna spusă despre fiul tatălui tău a fost ceea ce l-a supărat cel mai mult pe tata şi l-a făcut să-mi mărturisească totul înainte de a muri. Tata era sigur că acea minciună i-a făcut cel mai mare rău

tatălui tău.

— Şi eu cred la fel, cu toate că nu mi-am dat seama de adevăr decât acum. Tata nu mi-a spus niciodată întreaga poveste despre cele întâmplate. Privind spre locul unde tatăl lui şedea împreună cu Mab, Gregor, Nathan şi câţiva Cameroni, Ewan fu mulţumit să vadă că se încrunta şi se certa din nou. Văzând cât de tare l-a îndurerat chiar şi numai să zică povestea, pot înţelege. Şi totuşi, cred că, dacă ar fi spus-o, ar fi scăpat de o parte din fierea pe care o are în inimă şi în sânge.

— Da, este posibil.

— Tatăl tău considera că ce făcuse a meritat?

— Uneori, da, alteori, nu. A iubit-o pe mama, dar ea nu l-a iubit niciodată, nu aşa cum îl iubise pe tatăl tău. După cum a spus pe patul de moarte, a pierdut un frate, dar nu a câştigat o mireasă. Este trist, dar nu am de ce să sufăr prea mult din pricina asta. La urma urmelor, dacă toate astea nu s-ar fi întâmplat, noi doi n-am mai fi aici.

— Asta-i foarte adevărat. Spune-mi, cum sunt cei din familia MacEnroy ca rude?

Ewan ascultă cu atenţie tot ce îi povesti Sigimor despre familia soţiei lui. Cu toate că se putea aştepta la câteva momente tensionate cu fraţii Fionei, tot ce îi zise Sigimor îl făcu să creadă că va avea încă un aliat puternic. Când se va duce să discute din nou cu duşmanii săi, avea s-o poată face de pe o poziţie de mult mai mare forţă. Deveni tensionat când tatăl lui se apropie de ei, dar Fingal se aşeză tăcut, dornic şi el să afle informaţii despre familia MacEnroy. Ewan ştia că starea de spirit a tatălui său se putea schimba rapid, aşa că nu îşi făcu prea mari speranţe în privinţa lui, dar nu putu să nu remarce schimbarea lui în bine.

— Nu crezi că fraţii fetei vor dori să-mi altoiască puţin băiatul? întrebă Sir Fingal.

— S-ar putea să vrea, răspunse Sigimor, dar nu o vor face. Desigur, dacă nu cumva nu le dă Fiona mână liberă. Sigimor îi făcu cu ochiul lui Ewan. Deci, când îi vei vedea venind, ar fi înţelept să-i alungi orice supărare i-ai pricinuit

în ziua aia.

— Dar unde-i fata? Fingal se uită în jur şi căscă gura când îi văzu pe Fiona şi pe Liam stând de vorbă. Ai lăsat-o cu băiatul ăla frumos? Fingal se holbă şocat la Ewan. Du-te şi adu-o!

— Nu, rosti Ewan. N-o să facă nimic din ce n-ar trebui. Doar stă de vorbă cu el. Ce rău poate fi în asta?

Ewan trebui să-şi reprime un rânjet când tatăl lui îl privi de parcă avea nevoie de o bătaie pentru a-i băga minţile în cap.

— Ce rău? Nu te-am învăţat nimic în toţi anii ăştia? Sir Fingal se ridică. Eşti prea încrezător, băiete, dar n-am vreme acum să-ţi explic eroarea de judecată pe care o faci. Trebuie să mă duc s-o iau pe fată din calea răului. Nu pot să cred că unul dintre fiii mei este atât de lipsit de minte încât să-şi lase femeia nepăzită în preajma acelui băiat, murmură el îndreptându-se hotărât spre Fiona.

— Bine jucat, rosti Sigimor privindu-l pe Sir Fingal aşezându-se între Liam şi Fiona.

Nevăzând niciun motiv de a-şi nega vina că îşi trimisese tatăl s-o păzească pe Fiona, Ewan replică:

— Mulţumesc.

— Nici dacă ar fi auzit întreaga conversaţie, fata n-ar fi putut să dovedească faptul că ţi-ai trimis intenţionat tatăl la ea.

Sigimor îşi ridică halba în semn de salut.

— Dar să ştii că Liam este un băiat bun.

— Nu mă îndoiesc. Doar că ar fi fost mai bine dacă era un băiat bun şi *urât.*

Ewan zâmbi când Sigimor izbucni în râs.

*

După ce Liam se îndepărtă chicotind, Fiona se încruntă la Sir Fingal.

— Vorbeam cu el!

— Eşti măritată, rosti Sir Fingal încrucişându-şi braţele la piept. N-ar trebui să stai de vorbă cu un băiat atât de

frumos şi neînsurat. De ce nu stai lângă bărbatul tău şi nu vorbeşti cu el?

— Pentru că el nu ştie nimic despre copiii fratelui meu Diarmot, iar Liam ştie. A stat la Clachthrom o vreme, înainte de a se duce la Deilcladach cu Sigimor. Liam a dobândit multe cunoştinţe cât a stat la mănăstire şi i-a învăţat multe pe copiii lui Diarmot.

— Dacă a fost atât de bine primit şi de util la Clachthrom, de ce l-au lăsat să plece? Ha! Dădu din cap când Fiona se îmbujoră. Fratele tău s-a săturat să vadă faţa aia frumoasă. A dorit să-l îndepărteze de femeia lui.

— Asta-i o prostie imensă. Ilsa şi Gillyanne nu şi-ar înşela niciodată soţii, după cum n-aş face-o nici eu. Măcar Ewan are suficientă minte pentru a-şi da seama de asta. Nu l-a deranjat că vorbesc cu Liam. În sinea ei, Fiona recunoscu că era puţin deranjată de lipsa de gelozie a lui Ewan, gelozie pe care ambii ei fraţi o simţiseră, deşi ştiau că soţiile lor îi adorau. Dar am vorbit destul despre Liam. Ai stat de vorbă cu Sigimor?

Aproape că zâmbi văzându-l pe Sir Fingal mormăind din pricina schimbării subiectului.

— Puţin, murmură el. E un băiat bun, chiar dacă este puţin cam ciudat.

Ca Sir Fingal să se plângă că cineva era ciudat era cam ca şi cum un peşte s-ar fi plâns că apa era udă, dar Fiona încuviinţă din cap.

— Ai nevoie de o vreme ca să te obişnuieşti cu el. Totuşi, va fi un aliat bun.

— Da. Ewan are dreptate când spune că avem nevoie de ei. Acum, cu două clanuri care să-l susţină, Ewan îi poate înfrunta pe duşmanii noştri. Acum, îl vor asculta. Poate că, data viitoare când unul dintre băieţii mei se va duce undeva, nu va mai trebui să se furişeze din tufă în tufă sau să ia cu el şase oameni bine înarmaţi.

Fiona îşi dădu seama că asta îl deranjase atât de mult pe Sir Fingal, încât, în cele din urmă, îşi dăduse seama pe deplin de poziţia precară în care se afla clanul lui. Probabil că supraveghease îndeaproape pregătirile minuţioase şi

precauţiile complicate şi pricepuse consecinţele faptelor şi vorbelor sale pripite. Unii oameni deveneau mai duri pe măsură ce îmbătrâneau, iar alţii, mai înţelepţi. De dragul lui Ewan, se ruga ca Sir Fingal fie unul dintre cei din urmă.

După doar o oră, Fiona îşi dădu seama că era prea obosită pentru a mai sta în holul mare. Îl anunţă în şoaptă pe Ewan că se retrăgea şi îl sărută pe obraz. Râzând încetişor din pricina protestelor lui Sigimor că el era neglijat, Fiona îl sărută şi pe el pe obraz. Atenţia cu care Ewan o privi când plecă din hol o avertiză pe Fiona că era posibil să nu mai poată păstra mult timp secretul că era însărcinată. Încruntarea lui nu fusese pricinuită de faptul că îl sărutase pe Sigimor. Neobişnuita ei oboseală îi atrăsese atenţia.

Blestemă încetişor în vreme ce se pregătea de culcare. Acela era un alt motiv pentru care ezitase să-i spună lui Ewan că avea să fie tată în curând. Având în vedere cum se purtase după ce o salvase din mâinile lui Menzies, era îngrozită de cum avea să se comporte după cea avea să afle că îi purta copilul. Dorinţa lui de a o proteja nu avea să cunoască limite, iar ea nu avea să mai fie lăsată în pace.

*

— Trebuie să încetezi să-mi mai săruţi soţia, îi spuse Ewan lui Sigimor în timp ce turna bere în halbele amândurora.

Sigimor chicoti.

— A fost mai degrabă o mângâiere pe obraz decât un sărut. Iar fata are nevoie să fie flatată din când în când, are nevoie de puţină atenţie din partea unui bărbat.

— Nu cred că Fiona a suferit vreodată din lipsă de aşa ceva.

— O, ba da. Nu înainte de a căpăta acele cicatrici, dar după aceea da. Mi-a spus Gillyanne. Mulţi bărbaţi care o curtaseră pe Fiona înainte de a le căpăta au dispărut în căutarea altei frumuseţi – o frumuseţe perfectă, desigur.

Unii proşti s-au purtat de parcă ar fi avut o cicatrice ca a ta. Fata nu este atât de vanitoasă sau de proastă pentru a crede toate cuvintele frumoase, însă Gillyanne crede că modul în care mulţi au reacţionat la vederea lor a făcut-o pe Fiona să creadă că acele cicatrici arată mult mai rău decât în realitate.

— Ce imbecili! murmură Ewan, iar Sigimor încuviinţă din cap.

Ewan cunoştea durerea de a-i vedea pe unii privind în altă parte după ce îi zăreau cicatricea de pe faţă. Oare cât de rău trebuia să fi fost pentru o femeie tânără şi frumoasă? Adevărul era că bănuia că tocmai faptul că Fiona nu era vanitoasă îngreunase lucrurile mult mai tare în anumite privinţe. Fusese silită să constate că foarte puţini oameni priviseră cu adevărat dincolo de frumuseţea cu care fusese dăruită. Poate că nu crezuse pe deplin toate cuvintele drăguţe pe care le auzise, dar sigur duruse să-şi dea seama cât de goale fuseseră. Era curios să afle cât de mult o mai durea încă şi se întrebă dacă va reuşi vreodată să aibă priceperea de a o alina.

Când ajunse în pat, era mai mult decât puţin beat. Întinzându-se lângă ea, se gândi că probabil era foarte bine că Fiona dormea profund fiindcă sigur s-ar fi făcut de râs dacă încerca să facă dragoste cu ea. Îi cuprinse în braţe trupul cald şi moale şi suspină încântat când ea îi şopti numele în somn.

Totul mergea atât de bine, încât se simţea neliniştit. Tatăl lui părea să se maturizeze în sfârşit sau poate faptul că spusese toată povestea despre ce se întâmplase în trecut îi ostoise o parte din furia şi durerea pe care le nutrise atât de mult. Ewan era sigur că existenţa acelui copil îndepărtase povara grea a vinii de pe inima tatălui său, un sentiment de vină de care Ewan nu ştiuse. Schimbarea lui începuse după ce Fiona intrase în vieţile lor, iar Ewan simţea că acea schimbare în bine fusese grăbită de cele aflate în ziua care tocmai trecuse. Credea că, în cele din urmă, tatăl lui dăduse trecutul deoparte.

Reînnodarea relaţiei cu clanul Cameron era o

binecuvântare, cu toate că îi trebuia un răgaz pentru a se obişnui cu Sigimor. Ewan nu era sigur că îi plăcea ideea ca atât de mulţi bărbaţi mari, puternici şi frumoşi să tot vină la Scarglas, dar era bine să aibă aliaţi. Din spusele lui Sigimor, avea să se confrunte cu aceeaşi sabie cu două tăişuri la sosirea celor din familia MacEnroy – ei şi numeroasele lor legături. Dacă Sigimor avea dreptate, în clipa în care acea Gillyanne îl accepta ca făcând parte din familia ei, la fel avea să facă tot clanul Murray, care avea legături cu foarte multe altele. Nu aveau să fie alianţe similare cu cele stabilite cu clanurile MacEnroy şi Cameron de Dubheidland, dar era foarte liniştitor să ştie cât de mult ajutor putea primi dacă avea vreodată nevoie.

De asemenea, acea schimbare deschidea noi căi pentru fraţii lui. Viaţa la Scarglas era bună şi avea să fie şi mai bună după ce le va putea aduce mai multă pace. Totuşi, apăruseră şi alte locuri unde fraţii lui se puteau duce, oportunităţi de care să profite. Poate chiar şi căsătorii avantajoase, care să aducă pământuri şi bani familiei şi să întărească alianţele fragile.

Era prea mult noroc, pe care nu-l putea accepta cu uşurinţă. Niciodată, lucrurile nu păruseră atât de promiţătoare. Ewan îşi lipi obrazul de părul moale al Fionei şi îşi spuse să nu caute nod în papură. Avea o soţie frumoasă şi pasională, tatăl lui se schimba în bine, cele două jumătăţi ale familiei Cameron se reuniseră şi el avea aliaţii pe care şi-i dorise întotdeauna. Viaţa era frumoasă, jar el nu avea decât să se bucure de ea, măcar o vreme. Închise ochii, o strânse pe Fiona în braţe şi se folosi de nevoia de a dormi pentru a alunga vaga presimţire sumbră.

Capitolul 17

Privind mesajul urât scris din mâna lui, Ewan se gândi că ar fi trebuit să dea ascultare părţii lui pesimiste. Cu doar o noapte în urmă crezuse că totul era bine, că viaţa era

frumoasă? Acum, o fantomă din trecut venea să arunce o umbră peste tot.

Helena îi făcuse un copil, sau cel puţin asta susţinea mesajul. Acel copil se afla acum la un cuplu de bătrâni care locuiau în una dintre colibele împrăştiate pe pământurile lui. Nu îl mira că Helena îl abandonase pe copilul lor. Întrebarea era de ce îi luase atât de mult s-o facă?

Ewan ieşi din birou şi se duse să-l caute pe Gregor. Brusca apariţie a copilului de care nu i se spusese nimic îi stârnise suspiciunile. Helena era o Gray şi îl mai trădase o dată. Era posibil să fie o capcană, o altă minciună menită a-l atrage în primejdie.

Îl găsi pe Gregor în camera lui, pregătindu-se să-şi facă de cap cu o cameristă. După ce o trimise pe fată la plimbare, Ewan se uită la Gregor şi clătină din cap. Poate că venise vremea să încerce să pună capăt folosirii femeilor care lucrau la castel. Dacă nu mai aveau acces la ele, poate că Gregor şi ceilalţi nu aveau să mai fie atât de des distraşi de la treaba pe care o aveau de făcut.

— Ai devenit virtuos, Ewan? rosti Gregor zâmbind vag la vederea expresiei dezaprobatoare de pe chipul lui Ewan. Era mai mult decât dornică.

— Ştiu, spuse Ewan. Maisie este foarte darnică cu favorurile ei. Acesta este motivul pentru care are trei copii. Vrei să mai faci încă un bastard? Când Gregor îl privi surprins, îşi dădu seama că supărarea şi îngrijorarea îi făcuseră vocea stridentă. Tocmai am primit un mesaj care m-a făcut să fiu puţin neliniştit în privinţa bastarzilor.

Îi dădu biletul lui Gregor. Lui Gregor îi scăpă o înjurătură în timp ce îl citea.

— Crezi asta?

— Şi da, şi nu. Există o mică posibilitate ca ea să-mi fi născut un copil. Faptul că îţi verşi sămânţa în aşternut nu împiedică întotdeauna naşterea unui copil.

— Atunci, de ce nu ţi-a spus până acum? De ce nu l-a trimis aici? Nu cred că cei din familia Gray şi-ar fi dorit copilul tău.

— Nu. Dacă este adevărat şi dacă copilul a trăit – câţi

au fost? — şapte ani printre duşmanii mei, nu e greu de imaginat ce viaţă grea a avut. De fapt, este de mirare că nu a fost ucis la naştere. Cei din familia Gray îi consideră pe toţi MacFingalii nişte nenorociţi. Mă îndoiesc că le-a fost milă de el sau că faptul că avea şi sângele Hellenei i-ar fi împiedicat să-l ucidă.

— Deci este o minciună, o capcană.

Ewan se apropie de fereastra camerei lui Gregor şi privi absent afară.

— Mă tem că da, dar trebuie să mă asigur, nu? Dacă copilul meu se află în acea colibă? Nu pot lăsa lucrurile baltă după ce acest gând mi-a fost băgat în cap.

— Atunci, trimite nişte oameni să-l ia pe băiat şi să-l aducă aici, sugeră Gregor.

— Şi să i-l prezint Fionei?

Gregor înjură din nou.

— Nu cred că ea s-ar purta urât cu copilul sau că s-ar supăra prea mult pentru ceva care s-a petrecut cu opt ani în urmă.

— Dar? întrebă Ewan răsucindu-se pentru a se uita la Gregor. Asta este problema. Există foarte mulţi „dar”. Ea ştie de Helena, aşa că nu e nevoie să ascund acea relaţie veche. Dar un copil? Femeile se pot purta ciudat dacă află că bărbatul lor a făcut un copil cu alta. Pentru noi nu este decât o greşeală, chiar dacă avem grijă de copil. Dar femeile pot vedea în asta mult mai mult, o dovadă că există o legătură între bărbatul lor şi acea femeie. Poate că tu nu-ţi aminteşti toate certurile dintre tata şi soţiile lui, însă eu, da. Un bastard făcut cu altă femeie li se pare mereu o mare insultă, mai mare chiar decât necredinţa care a dus la naşterea acelui copil.

Gregor se strâmbă din pricina amintirilor dureroase stârnite de cuvintele lui Ewan, apoi oftă.

— Vrei să te duci tu însuţi la colibă, nu-i aşa?

— Da. Dacă este o capcană, nu-i pot trimite pe alţii ştiind despre ce e vorba. Dacă este adevărat, iar Helena l-a lăsat pe fiul meu acolo, trebuie să-l văd. Nu mă pot decide cu adevărat până nu-l văd pe copil şi mă conving că-i al

meu.

— Da, dar vei reuşi să-ţi dai seama dacă al tău?

— Bărbaţii MacFingal au tendinţa de a face copii care le seamănă. Până şi micul Ned, fiul lui Mab, seamănă cu un MacFingal, cu toate că are părul blond. Tata ştie asta, deşi tot bombăne. Trebuie însă să mă decid cum s-o fac, cum să mă duc acolo, dar să nu cad în capcana care este posibil să mi se întindă.

— O să merg cu tine, rosti Gregor şi se aplecă să-şi pună cizmele. Dacă suntem doar noi doi, ne vom putea strecura nevăzuţi până la colibă şi vom putea să ne uităm cu atenţie pentru a vedea dacă există vreo primejdie. Cunosc locul şi ştiu că avem cum să ne apropiem fără să fim zăriţi. Puţin mai greu va fi să ne hotărâm cât de departe să ne lăsăm caii înainte de a ne furişa.

Ewan încuviinţă din cap.

— Da, este un plan bun, şi de asta aveam nevoie. După ce am aflat de acel copil, mi-a fost imposibil să mă gândesc la altceva.

Gregor îl bătu pe spate şi porniră spre uşa camerei.

— O să lămurim lucrurile imediat. Desigur, dacă chiar există un copil care este al tău, tu va trebui să-i explici Fionei.

Doar că asta îl tulbura pe Ewan mai mult decât orice altceva. Instinctul şi ceea ce ştia despre ea îi spuneau că Fiona ar accepta copilul, ar avea grijă de el şi nu i-ar reproşa prea mult rezultatul vechii lui relaţii. Totuşi legătura dintre ei nu era atât de puternică încât să-i alunge complet temerile. Îşi făcea griji că asta putea să creeze o ruptură între ei, să stârnească o răceală care să alunge toată căldura din căsnicia lor.

Alungându-şi toate acele temeri, se concentră asupra plecării de la Scarglas fără ca şase oameni bine înarmaţi să se ia după el şi Gregor. Dacă îl aştepta o capcană, cei din clanul Gray aveau să se uite după un astfel de grup deoarece niciun MacFingal nu călătorea fără o asemenea escortă. După ce se prefăcură a porni spre sat pentru a da veridicitate minciunii spuse celorlalţi, în clipa în care nu mai

putură fi văzuţi, el şi Gregor îşi întoarseră caii. După ce ajunseră în pădure, se relaxă ştiind că nici măcar oamenii din turnurile de veghe nu i-ar mai fi putut zări dacă rămâneau printre copaci.

Erau la o distanţă destul de mare de colibă când se deciseră să descalece şi să continue drumul pe jos. El şi Gregor se furişară prin pădure şi prin poieniţe cu o măiestrie de care Ewan ştia că l-ar fi făcut pe tatăl lor să zâmbească cu mândrie. În cele din urmă se opriră şi se folosiră ca scut de un zid de piatră pe cale să se sfărâme, pentru a cerceta îndeaproape coliba.

— Nu văd nimic, spuse Gregor. N-am văzut nimic nici pe drum încoace.

— Nici eu, iar cei din familia Gray nu au fost niciodată pricepuţi la a se ascunde, rosti Ewan.

— Nu, iar dacă s-ar fi ascuns suficient de bine pentru ca noi să nu-i zărim, am fi morţi sau capturaţi deja.

Ewan se încordă când un bătrân gârbovit şi cu părul alb ieşi din colibă. Lăsă uşa deschisă larg în urma lui, iar Ewan nu zări niciun bărbat înăuntru. I-ar fi văzut cu uşurinţă, deoarece coliba era foarte mică, nu avea mai multe camere, în care cineva să pândească, ci numai una, cu un ungher pentru dormit. Şi nu exista nici vreun pod în care să se fi putut ascunde careva.

— Bătrânul Robbie nu se poartă de parcă ar fi ceva în neregulă, şi, cu excepţia bătrânei, nu văd pe nimeni înăuntru. Parcă ar fi un copil la masă, dar e prea întuneric ca să fiu sigur. Vrei să mai aşteptăm o vreme sau mergem?

— Mergem. Nu e nimeni aici, în afară de bătrânul Robbie şi de nevasta lui.

Ewan se ridică, dar ezită.

— Te-ai răzgândit?

— Nu, trebuie să intru. Mă pregăteam doar. Problema este că aş prefera să nu fie niciun copil acolo, dar, fiindcă ideea asta mi-a intrat în cap, mă gândesc că s-ar putea să fiu dezamăgit dacă n-ar fi.

— Cred că înţeleg. Gregor trecu peste zid şi porni spre colibă. Există o singură modalitate de a lămuri lucrurile.

Se apropie de bătrânul Robbie şi îi dădu bineţe.

Ewan trase adânc aer în piept pentru a se calma, apoi îl urmă pe Gregor. În clipa în care îl salută pe bătrân, Ewan simţi cum stomacul i se strânse de anticipare nervoasă. Bătrânul Robbie îi aruncă o privire, apoi încuviinţă din cap de parcă i se pusese o întrebare. Ewan ştia că acea întrebare se referise la paternitatea copilului din colibă. Cu trupul rigid, îl urmă pe bătrân în colibă.

— Iată-l! rosti bătrânul Robbie arătând cu un deget noduros şi murdar spre un băieţel care şedea la masă şi mânca o turtă de ovăz.

O singură privire fu suficientă, iar Ewan blestemă în sinea lui. Se apropie de masă şi se aşează pe banca din faţa copilului. Ochii acestuia se uitară la el de pe un chip care avea frumuseţea Hellenei, dar şi destule din trăsăturile lui pentru ca băiatul să nu fie exagerat de chipeş. Părul negru şi des atârna dincolo de umerii lui firavi, făcându-l să semene şi mai mult cu un MacFingal.

Un potop de sentimente se iscă în Ewan, aşa că luă bucuros halba cu bere pe care i-o întinse bătrânul Robbie şi bău repede o gură zdravănă, încercând să se calmeze. Simţea o furie puternică şi dogoritoare, stârnită de minciunile Hellenei. Ar fi trebuit să-i spună de copil, ar fi trebuit să-l trimită pe băiat la el cu ani în urmă. Acum, acesta avea peste şapte ani şi se uita la el cu o îngrijorare care îl îndureră pe Ewan. Şi mai simţi şi o tandreţe care se intensifica în timp ce se uita la copilul născut din sămânţa lui, care făcea parte din el la fel de mult ca o mână sau un picior. Dar dincolo de toate, se simţea neliniştit. Cum să-i spună Fionei? Cum să-l ducă pe copil acasă?

— Cum te cheamă, flăcăule? întrebă el în vreme ce Gregor se postă de pază la uşă.

— Flăcăiaş?

— Eşti sigur? Asta-i un nume ciudat. Nu mai ai şi altul cu care te strigă oamenii?

— Bastard. Se uită la bătrânul cuplu. Ei îmi zic „flăcăiaş”. Îmi place mai mult decât „bastard”.

În Ewan se iscă o asemenea furie, încât trebui să

tragă adânc aer în piept de câteva ori pentru a şi-o domoli.

Îl auzi pe Gregor înjurând în şoaptă în spatele lui. Faptul că băiatul îl privea neliniştit îi spuse lui Ewan că furia pe care o simţea încă se vedea foarte dar, aşa că se strădui şi mai tare să şi-o reprime. Mai târziu, avea să-i dea frâu liber şi s-o aţintească împotriva cui merita.

— Va trebui să-ţi găsim un alt nume. Ştii cumva dacă ai fost creştinat?

— Nu, n-am fost. I-am auzit pe oameni vorbind. Nu sunt binecuvântat şi mă voi duce în iad, şi nu pot fi îngropat în pământ sfânt, şi diavolul îmi va fura sufletul, dacă nu a făcut-o deja, şi…

— Te rog, copile. E destul. Mai mult decât destul, adăugă Ewan în şoaptă înainte de a se uita în ochii băiatului. Eu sunt Ewan MacFingal, *laird* de Scarglas. Înseamnă numele ăsta ceva pentru tine?

Copilul încuviinţă din cap.

— Tu eşti omul pe care mama îl urăşte. Se încruntă. Cred că mulţi te urăsc. Şi Hugh te urăşte.

— Nu-mi pasă de asta. Flăcăule, eu sunt tatăl tău.

Stătu răbdător în vreme ce băiatul îl studie cu atenţie, ochii lui mult prea familiari lărgindu-se încet.

— Semeni cu mine.

— Da, semăn, deşi tu eşti mai frumuşel. Bărbatul din uşă este unchiul tău Gregor.

— Mama zicea că voi, blestemaţii de bărbaţi MacFingal, sunteţi mulţi.

— Da, suntem. Ţi-a spus mama ta de ce te trimite la mine?

Văzu lacrimi adunându-se în ochii băiatului şi fu cât pe ce să se ducă la el, dar Kate, soţia bătrânului Robbie, ajunse prima, iar Ewan decise că, probabil, aşa era mai bine. El îi era complet străin copilului.

— Mama a zis că s-a săturat de mine, şopti el. Eu am zis că aş putea să stau cu Mary, care mă place, dar mama a zis că nu vrea să mă mai vadă deloc şi că mă va trimite acolo unde nu va avea cum să mă vadă niciodată.

— L-am găsit în prag ieri, în zorii zilei, rosti bătrânul

Robbie. Erau doar el, o pătură subţire şi bucata aia de hârtie scrisă. Eu şi Kate nu ştim să citim, aşa că n-am ştiut ce să facem cu băiatul. Apoi, el ne-a citit puţin, iar noi ne-am dat seama unde trebuia să ajungă. L-am rugat pe băiatul de peste deal să vă aducă scrisoarea.

— Deci ştii să citeşti puţin, nu-i aşa? îl întrebă Ewan pe copil.

— Da, puţin. Mary m-a învăţat.

— Cine este această Mary?

— Sora mai mică a lui Hugh. El nu o place nici pe ea. Şchioapătă fiindcă el a aruncat-o pe scări odată, iar ea şi-a rupt piciorul. I-am zis că îmi pare rău pentru ea, dar ea a zis că nu trebuie, fiindcă şi-a rupt doar piciorul. Ar fi putut să-şi rupă gâtul.

„Pe toţi dracii!” gândi el. Copilul lui îşi petrecuse şapte ani în iad. Cei din familia Gray erau mult mai răi decât crezuse. Se întrebă dacă unii dintre ei aveau să fie recunoscători să scape de *laird*-ul lor, deoarece el era foarte hotărât să facă asta. Dacă nu altceva, măcar acelei cumsecade Mary îi va face un dar.

— O să merg cu tine? întrebă băiatul.

Ewan se strâmbă.

— Nu astăzi. Pentru mine, eşti o surpriză, flăcăule. Mama ta nu mi-a spus nimic de tine. Şi n-am fost sigur că eşti cu adevărat aici şi că eşti cu adevărat fiul meu. Acum sunt şi trebuie să mă întorc la Scarglas pentru a pregăti venirea ta.

— Şi te vei gândi şi la un nume pentru mine?

— Da, îţi vom da un nume şi vei fi creştinat.

Ochii copilului se lărgiră, iar în ei se citi speranţa.

— Voi putea dormi înăuntru?

— Desigur, rosti Ewan deloc surprins să-şi desluşească răguşeala din voce, deoarece se simţea cât pe ce să se facă de ruşine izbucnind în plâns. Curând, flăcăule. Îţi promit că va fi foarte curând.

După ce îi asigură pe cei doi bătrâni că le va trimite nişte provizii, Ewan mângâie în treacăt capul copilului, apoi ieşi grăbit. Îl auzi pe Gregor ţinând pasul cu el în timp ce

aproape că alergă spre pădure. După ce ajunse la adăpostul umbros al copacilor, se opri. Îşi puse mâinile în şolduri şi se uită spre soarele care se întrezărea printre frunze, în vreme ce încerca să-şi controleze sentimentele care îl sfâşiau, dorinţa de a-i vâna şi ucide imediat pe Helena şi Hugh.

— Nu-i poţi ucide încă, spuse Gregor sprijinindu-se de trunchiul unui copac şi studiindu-l pe Ewan.

Puţin surprins de cât de bine îi citise Gregor gândurile, Ewan se uită la fratele lui.

— Nici măcar nu i-a dat un nume. Cum poate o femeie să nască un copil şi să nu-i dea un nume?

— Ei bine, ştim cu toţii că Helena este o jigodie cu inima rece şi trădătoare. Nu te poţi chinui singur din pricina a ceea ce s-a întâmplat. Tot ce poţi face e să îndrepţi lucrurile acum. Şi, desigur, să găseşti o modalitate de a-i ucide pe Helena şi Hugh. Gregor se strâmbă. Mă îngrozesc la gândul de a ucide o femeie, dar, pentru Dumnezeu, trebuie ucisă.

— Cine va fi *laird* dacă Hugh moare?

— Cred că fiul următor e un flăcău pe nume Wallace. De ce?

— Trebuie să aflu tot ce se poate despre el. Hugh e ca şi mort. Este doar o chestiune de timp. Dar mă întreb dacă asta va pune cu adevărat capăt necazurilor pe care le avem cu clanul Gray, dacă vom putea face pace cu noul *laird.* Hugh nu are fii?

— Nu, niciunul de care să fi auzit. Ştii că s-a însurat cu Helena? Ewan încuviinţă din cap, iar Gregor continuă: Mă întreb dacă nu cumva ăsta este motivul pentru care s-au purtat atât de urât cu fiul tău. Din câte am auzit, lui nu i-a dăruit niciun copil. Nici măcar unul, darămite fiul după care tânjeşte.

Ewan porni spre locul unde îşi lăsaseră caii.

— E vremea să aflăm tot ce se poate despre duşmanul nostru. Din moment ce Mary, sora lui, pare a fi o femeie cumsecade, ar trebui să ne întrebăm dacă răul este chiar atât de adânc cum am crezut sau dacă nu cumva, în

toţi anii ăştia, de fapt nu ne-am luptat mai mult cu Hugh. Ştiu că tatăl lui era furios că a pierdut Scarglasul, dar nu-mi amintesc să fi fost prea multe lupte între noi şi clanul Gray în primii ani.

— S-ar putea să ai dreptate. Ar fi bine să vorbim cu tata. Tot ce ştiu este că necazurile cu clanul Gray sunt letale şi aproape permanente de când Hugh a ajuns la conducerea sa. Încă nu-mi dăduseră tuleiele când s-a întâmplat asta. Dar dacă stau să mă gândesc, măcelul care a avut loc cu ani în urmă, când au fost ucise aproape toate femeile lor şi alţii, s-a petrecut după ce Hugh a devenit *laird.* Am impresia că individul stârneşte mai multă ură şi furie decât a reuşit tata.

— Cu siguranţă, pe ale mele le-a stârnit, rosti Ewan. Noi ne-am luptat cu el în general pentru a ne apăra vieţile şi pământurile. Acum însă, vreau să-l distrugem. Primul pas este să încercăm să aflăm tot ce se poate despre clanul Gray.

— De acord. Şi ce vei face cu fiul tău? l-ai promis că îl vei lua la Scarglas.

— Şi îmi voi ţine promisiunea, dar am nevoie de timp. Nu este un lucru uşor de spus unei soţii. Trebuie s-o fac aşa cum trebuie, chiar şi numai pentru binele băiatului. Când îl voi aduce la Scarglas, vreau să fie bine primit, vreau ca Fiona să-l dorească acolo, să devină mama lui. Simt că ea îl va accepta, dar odată ce îi voi spune…

Ridică din umeri, gândurile fiindu-i prea confuze pentru a le putea exprima.

— Cred că îţi faci griji degeaba, dar, da, este un lucru care trebuie făcut cu delicateţe şi cu grijă. Robbie şi Kate se vor purta frumos cu el. Şi cred că mereu va trebui să ne apropiem cu grijă de coliba aia. Încă ne mai poate fi întinsă o capcană.

Ewan încuviinţă din cap în timp ce ajunseră la cai şi se grăbiră să încalece.

— Existenţa lui trebuie să rămână secretă deocamdată. Vreau să rămână între noi doi, bine?

— Bine, acceptă Gregor încălecând, apoi porniră spre

Scarglas. Cu siguranţă, nu te va ajuta cu nimic dacă Fiona ar afla de băiat înainte ca tu să apuci să-i spui. Dar nu aştepta prea mult, Ewan. Coliba aia nu e foarte aproape de castel, dar cuvintele pot zbura uşor de-acolo şi ajunge la porţile noastre.

*

Această eventualitate încă îl tulbura pe Ewan în acea seară, când i se alătură Fionei în dormitor. De când se întorsese de la colibă, o evitase şi se străduise să-şi pună ordine în gânduri şi în sentimente, dar şi să încropească un plan. Bănuia că ea simţise că nu era în apele lui, fiindcă îl privea cu atenţie. „Şi nu e singura”, gândi el şi se strâmbă în sinea lui. Sigimor, vărul lui, începuse şi el să-l studieze cu atenţie. Omul era deranjant de inteligent şi avea o privire foarte ageră. De asemenea, se dovedea că el nu prea se pricepea să ascundă secrete, mai ales unul atât de tulburător. Trebuia să găsească repede un plan.

Când Fiona îşi despleti părul, se apucă să i-l perie. Ea devenise foarte importantă pentru el, o parte foarte importantă din viaţa şi din viitorul lui. O parte din el îşi dorea s-o întrebe pur şi simplu ce simţea pentru el, însă era un laş. Dacă ea nu rostea cuvintele pe care el îşi dorea să le audă, inima lui avea să fie profund rănită, iar el se feri de acea eventuală durere. Dar faptul că nu ştia făcea şi mai dificilă problema cu care se confrunta în clipa aceea. Pur şi simplu, nu ştia cum va reacţiona ea la aflarea veştii că el avea un fiu sau dacă ţinea suficient de mult la el pentru ca o astfel de veste să n-o îndepărteze.

— Te necăjeşte ceva, Ewan? întrebă Fiona când el puse peria pe masa de toaletă şi o conduse spre pat. Pari profund pierdut în gânduri.

— Au avut loc atât de multe schimbări aici, încât mă pomenesc adesea pierdut în gânduri.

— Schimbări bune, rosti ea urcându-se în pat şi strecurându-se repede în îmbrăţişarea lui când el se întinse alături. Ai obţinut multe lucruri bune.

— Da, multe, şi toate, bine-venite. Inclusiv tata pare să se schimbe în bine. Şi mi-am dat seama că fraţii mei au acum şansa de a face cu vieţile lor mai mult decât dacă ar rămâne aici, unde abia dacă sunt puţin mai mult decât simpli soldaţi. Începu s-o sărute pe gât şi se bucură auzindu-i murmurul de plăcere. Pur şi simplu, sunt foarte multe de asimilat. Am trecut de la a fi singuri la a avea aliaţi. Asta este ceva ce mi-am dorit de atât de mult timp, încât mi-e greu să cred că dorinţa mi s-a împlinit în sfârşit.

Îi trase capul spre al lui şi o sărută. Modul în care ea îi acceptă atât de dornică sărutul, atingerea îi stârni rapid pasiunea. Îşi dădu seama că exact asta se temea să nu piardă. Asta se temea să nu distrugă răceala furiei sau a îndurerării. Simplul gând că era posibil să se întâmple aşa ceva îl făcu să se simtă disperat, iar patima îi deveni sălbatică.

Ewan îi scoase cămaşa de noapte şi o împinse pe spate. Frumuseţea ei îl făcu să i se taie răsuflarea, iar partea temătoare din el se întrebă cât avea să mai fie binecuvântat cu posibilitatea de a se bucura de ea. Pericolul de a pierde pasiunea dăruită de ea îl făcu să-şi dorească a lăsa un semn pe trupul ei, o amintire sălbatică a dogorii şi a foamei, una care s-o facă să-i fie imposibil să rămână rece la atingerea lui.

În timp ce o săruta, îi cuprinse încheieturile în palme şi i le ţintui pe pat. Înainte ca noaptea să se sfârşească, Ewan intenţiona s-o copleşească cu pasiunea lui, s-o satisfacă într-atât, încât să nu-şi mai poată mişca nici măcar un deget. Pasiunea pe care o împărtăşeau era singurul lucru de care era sigur, şi intenţiona să se folosească pe deplin de ea.

Fiona gemu când sărutările lui coborâră pe sânii ei, când el îi mângâie sânii cu limba, dându-le roată cu săruturi uşoare până când ea începu să se zvârcolească sub el. Era ceva puţin diferit în felul în care făcea dragoste în noaptea aceea, o hotărâre aparte, ba chiar şi disperare. Când el, în cele din urmă, îi dădu ce îşi dorea şi îi luă în gură sfârcul dureros, sugându-l într-un ritm chinuitor, ea decise că îşi va

face griji pentru starea lui de spirit mai târziu. Indiferent ce îi tulbura lui mintea şi inima, plăcerea pe care i-o oferea era prea delicioasă pentru a o întrerupe cu întrebări şi preocupări în privinţa motivului.

— Ah, fătuco, ai un gust ca mierea cea mai dulce! murmură el, sărutările lui coborând spre pântecul ei mătăsos. Un bărbat se poate îmbăta cu tine!

— Lasă-mă să te ating, Ewan, se rugă ea.

— Nu, nu de data asta. Dacă mă atingi, puţinul autocontrol pe care îl mai am va dispărea sub mâinile tale fine.

Ochii ei se lărgiră când el îi sărută buclele dintre coapse. Încercă să-şi lipească picioarele, dar umerii lui largi o împiedicară. Şocul o făcu să încremenească preţ de câteva clipe, dar, cu fiecare mângâiere a limbii lui, simţi cum îi trece. Pasiunea îl alungă în timp ce el o satisfăcea cu gura şi cu limba. Cu un uşor ţipăt de acceptare şi dorinţă, se deschise către acea nouă intimitate.

— Ewan! strigă ea când simţi eliberarea încleştându-i măruntaiele.

— Nu, fătuco, dă-mi-o!

Cu un ţipăt răguşit, ea i-o dădu. Încă gâfâia extaziată de ce se întâmplase, când sărutările lui începură să urce pe trupul ei. La prima atingere a sânilor ei cu buzele lui, spre marea ei surprindere, Fiona simţi dorinţa stârnindu-i-se din nou. Îl cuprinse cu braţele şi picioarele când el îşi uni trupul cu al ei. Pentru scurt timp, se mişcă în ea aproape cu tandreţe, dar apoi nevoia lor unul de altul deveni prea puternică pentru o asemenea blândeţe. Ultimul ei gând limpede fu că el îi ducea spre culmi atât de înalte, încât se temu că, deşi Ewan afirma că nu are experienţă, pasiunea lui o va ucide.

Epuizată, Fiona mângâie spinarea lui Ewan în timp ce el zăcea în braţele ei. Se gândi că va avea nevoie de câteva zile ca să-şi revină după cele întâmplate, apoi zâmbi pentru sine. Ştia că, după ce se va odihni puţin, va fi mai mult decât gata pentru el, dacă Ewan avea să dorească să o înnebunească de pasiune.

Totuşi, fii bucuroasă că el nu se uita la ea. Avea să-i ia ceva vreme să alunge stânjeneala pe care o simţea amintindu-şi ce făcuse el, profunda intimitate a acelui sărut. Fiona ştia că era puţin prosteşte să se simtă atât de pudică. Nu o simţise când îi iubise ea cu gura, iar el în mod cert nu se înroşise şi nu-şi ascunsese faţa după aceea. Fără îndoială, ei îi făcuse plăcere, iar dacă şi lui îi făcuse, atunci se va învăţa să nu aibă acea tendinţă vagă de a se opune şi nici să nu-l tulbure cu nevoia de a-i fi alinată sensibilitatea după ce făceau dragoste.

Un mic zâmbet îi apăru pe buze când îşi dădu seama că el adormise. Începu să se întrebe din nou de ce se purtase ciudat după ce se întorsese cu Gregor. Era sigură că îl tulbura ceva. Fiona ar fi vrut ca el să-i împărtăşească necazurile, s-o lase să-l ajute să rezolve problemele care îl frământau, dar el nu dorea asta. Ewan se ocupase singur de probleme şi responsabilităţi mult prea multă vreme pentru a începe brusc să i le împărtăşească mult prea noii lui soţii. Avea să aştepte şi să fie atentă, în caz că apărea vreo ocazie de a-l ajuta. Sărutându-l pe creştet, îşi jură că va fi răbdătoare. Şi se decise că n-ar strica să se roage ca problema pe care o avea să se rezolve fără o baie de sânge.

Capitolul 18

Ewan îşi legă pieptarul în timp ce stătea în picioare lângă pat şi o privea pe Fiona dormind. Părea epuizată, iar el se simţea şi vinovat, şi încântat de asta. În ultimele trei nopţi, se străduise să facă dragoste cu ea până nu mai ştia cum o cheamă. Încă era puţin surprins de faptul că, în sfârşit, învăţase să-şi controleze puţin pasiunea pentru ea şi că nu mai era atât de neexperimentat. Dacă ţipetele de plăcere ale Fionei erau un indiciu, însemna că devenea un amant priceput, cel puţin în opinia ei, iar asta era tot ce conta. Totuşi, Ewan îşi dorea ca o parte a motivului acelor

eforturi şi al succesului să nu fi fost secretul pe care dorea să-l ascundă de ea până se simţea mai sigur de sentimentele ei în privinţa lui.

În vreme ce ieşea din cameră, se gândi că era greşit, într-un fel, încerca s-o înrobească şi se folosea de dorinţa ei pentru a o face. Ceea ce nu numai că era greşit, dar se putea să fie şi imposibil. Din câte constatase de-a lungul anilor, nu femeile erau cele care se lăsau cu uşurinţă înrobite de pasiune. Bărbaţii erau. Femeile erau conduse de ceea ce le spunea inima. Să facă dragoste cu Fiona până când ea nu mai putea să meargă nu era o modalitate de a-i câştiga inima. Cel puţin nu întru totul. Însă problema era că el habar nu avea cum să facă o femeie să-l iubească.

Se opri în capul scărilor şi se gândi să se întoarcă în dormitor, s-o trezească pe Fiona şi pur şi simplu s-o întrebe ce simţea pentru el. Era o idee pe care o mai luase în calcul de câteva ori. Apoi, la fel ca şi înainte, renunţă. Ştia că ea ţinea la el într-un fel, altminteri nu ar fi avut cum să simtă o asemenea pasiune, dar nu dorea să audă din gura ei doar cuvinte de afecţiune blânde. L-ar fi rănit la fel de mult ca dacă i-ar fi spus că nu ţine deloc la el.

Clătinând din cap nemulţumit de laşitatea şi confuzia de care dădea dovadă, Ewan se grăbi să coboare în holul mare. Avea să mănânce, iar apoi, se va duce să-şi ia fiul. Dacă nu din alt motiv, măcar pentru faptul că nu se putea furişa întruna ca să-l vadă pe băiat. Trecuseră doar trei zile, dar oamenii deja îl priveau suspicioşi. Nu-i stătea în fire să fie atât de secretos, aşa încât nu era de mirare că se remarcase şi că stârnise curiozitatea multora.

O oră mai târziu, după de îl căutase în zadar pe Gregor, plecă singur spre colibă. În toate acele zile când se dusese acolo, nu se văzuse nici urmă de Gray. Se părea că Helena făcuse exact ce spusese că face – îi lăsase copilul. Cu toate astea, respectă ritualul pe care îl stabiliseră el şi Gregor, lăsându-şi calul în acelaşi loc ca înainte şi mergând pe jos restul drumului până la colibă.

Cu fiecare pas pe care îl făcea, se gândea tot mai adânc la o modalitate de a i-l prezenta pe copil Fionei. Cel

mai bine ar fi fost se pregătească pentru apariţia băiatului, dar, ori de câte ori deschisese gura pentru a spune ceva, nu reuşise să rostească niciun cuvânt. Şi pur şi simplu nu mai avea timp. Nu avea decât să fie simplu şi direct şi să spere că va fi bine.

Bătrânul Robbie deschise după ce Ewan bătu la uşă, apoi el intră în colibă. Inima îi tresăltă ciudat şi dureros în piept când băiatul îşi ridică privirea de la bolul cu terci şi îi zâmbi. Acel slab licăr de speranţă străluci din nou în ochii copilului, iar Ewan ştiu că, şi dacă nu s-ar fi decis deja, tot l-ar fi luat la Scarglas în ziua aceea. Nu mai putea înşela din nou acea speranţă.

— Te-ai gândit la un nume pentru mine? întrebă copilul după ce Ewan se aşeză în faţa lui.

Ewan clătină din cap când Kate îi oferi tăcută nişte terci, dar acceptă recunoscător când îi puse pe masă o halbă cu cidru rece.

— M-am gândit la câteva nume, dar am hotărât că ar fi mai bine să aşteptăm până ajungem la Scarglas. Cred că şi Fiona ar trebui să aibă un cuvânt de zis.

— Eşti sigur că o să mă placă?

— Da, nu o va deranja să te primească. Are o inimă bună.

„Doar că pare să ezite s-o ofere soţului ei”, gândi el.

— I-ai spus de mine?

— Ăăă, nu. Aşa că să nu te deranjeze dacă va părea surprinsă. Şi s-ar putea să se şi înfurie, dar pe mine, nu pe tine. Să nu uiţi asta.

— Poate că ar trebui să-i zici despre mine înainte de a mă duce acolo.

— Am încercat, flăcăule. Dar nu e uşor, iar eu nu mă pricep la vorbe. Nu este un lucru uşor să-i spui aşa ceva unei soţii, ceea ce vei înţelege când vei fi mai mare.

Ewan se strâmbă când îl auzi pe bătrânul Robbie râzând. Apoi, mai auzi ceva, un zgomot care îi zburli părul de la ceafă. Tocmai se ridica în picioare când uşa colibei fu deschisă cu o lovitură. Kate ţipă, iar bătrânul Robbie o cuprinse repede cu un braţ şi o trase într-un colţ de lângă

cămin. Ewan îşi scoase sabia şi se postă între oamenii înarmaţi de la uşă şi fiul lui.

Până la urmă, fusese o capcană. Cei din clanul Gray îl ademeniseră cu fiul său, iar apoi, aşteptaseră cu o răbdare rareori arătată până atunci. Deoarece era sigur că, în prima zi, el şi Gregor nu văzuseră nimic pentru că nu avuseseră ce să vadă, probabil că ei îl lăsaseră pe băiat şi plecaseră, ţinându-se la distanţă în speranţa că le vor alunga bănuielile. Iar planul lor funcţionase. Constatând că nu erau atacaţi, că nu se zărea niciun duşman, el şi Gregor se relaxaseră, ignorându-şi propriul sfat. Aşa că se pomenise singurul bărbat înarmat aflat între duşmanii lui şi trei oameni neajutoraţi.

Un bărbat îşi croi drum printre cei îngrămădiţi lângă uşă, iar stomacul lui Ewan se strânse de furie când auzi scâncetul slab care îi scăpă fiului său. Hugh, *laird*-ul clanului Gray era cu 15 centimetri mai scund decât Ewan, dar trupul îi era masiv datorită muşchilor. Ewan se gândi că faţa lată îi era destul de frumoasă, dar trebui să se întrebe de ce Hellenei i se părea atât de atrăgătoare. Ochii căprui, părul castaniu şi trăsăturile destul de banale păreau să nu se potrivească brutei care era Hugh. Totuşi, în ochii şi în zâmbetul lui era ceva care avertiza în privinţa caracterului. În clipa aceea, zâmbetul rece exprima triumf şi anticipare.

— Nu i-ai putut rezista băiatului, nu-i aşa? rosti Hugh.

Ewan ridică din umeri.

— Este al meu.

— Da, orice prost poate vedea că este un împuţit de MacFingal.

— Sunt curios de ce l-ai ţinut atât de mult dacă te deranja atât de tare.

— M-am gândit că micul bastard poate deveni util într-o zi, şi aşa a fost.

Lucrul care îl supăra cel mai tare pe Ewan era că, dacă nu se întâmpla vreun miracol fantastic, nu va avea ocazia să-l ucidă pe acel individ.

— A fost o vizită foarte plăcută, rosti el tărăgănat, dar trebuie să plec.

— O, dar nu-mi strica distracţia. Dacă faci un singur pas spre uşa aia firavă, va trebui să pun să fii ucis, repede, şi nu ăsta-i planul meu. Ce-ar fi să laşi jos sabia?

— Şi de ce aş face asta? Înjură când unul dintre oamenii lui Hugh se apropie şi puse sabia la gâtul lui Kate. Ai ucide o bătrână care nu ţi-a făcut niciodată niciun rău?

— Da!

Ewan ştia că nu avea de ales. Dacă continua să se împotrivească, Hugh avea să-i ucidă pe Kate şi pe bătrânul Robbie. Ba chiar putea deveni brutal cu băiatul. Nu exista nicio garanţie că nu avea să-i ucidă oricum, dar Ewan nu putea ignora şansa ca, datorită sacrificiului său, ei să rămână în viaţă. Îşi aruncă sabia la picioarele lui Hugh.

Hugh chicoti şi făcu semn către doi dintre oamenii lui să-l înşface pe Ewan. În timp ce era târât afară, Ewan găsi o oarecare alinare în faptul că Hugh păru să uite de bătrânul cuplu şi de copil. Până şi oamenii lui îi lăsaseră în pace şi ieşiseră din colibă. Spera că cei trei aveau să profite de asta şi să fugă. Ajuns în poiana din faţa colibei, Ewan privi stâlpul înalt şi solid care fusese instalat acolo. Alături de el, zâmbind dulce, se afla Helena.

*

Sigimor înjură când văzu că Ewan era dezbrăcat şi legat de stâlp, braţele fiindu-i întinse în laterale şi prinse de parul orizontal bătut în cuie în partea de sus a stâlpului. În ultimele zile, îşi studiase vărul şi decisese că se purta ciudat. Din cauza firii nesupuse a vărului nou găsit, Sigimor se întrebă dacă nu cumva avea o amantă. Asta fiind o insultă pe care nu o putea tolera la adresa Fionei, îl urmărise pe Ewan. Iar în clipa aceea, îşi dorea să fi fost o femeie.

Zgomotul făcut de cineva în spatele lui îl făcu să se încordeze şi să pună mâna pe sabie. Apoi, auzi o înjurătură şoptită şi recunoscu vocea. Când Gregor dădu să treacă grăbit pe lângă el, Sigimor întinse un braţ, îl înşfacă pe mai tânărul bărbat de piept şi îl trânti la pământ. Se aşeză pe

Gregor şi rămase pe el până când acesta îşi veni în fire suficient pentru a se uita urât la el.

— Pentru ce ai făcut asta? îl întrebă Gregor frecându-şi pieptul.

— M-am gândit că poate vrei să iei o pauză şi să faci un plan înainte de a te repezi într-o confruntare de zece la unu.

Gregor înjură şi se ridică în picioare.

— Nu-l pot lăsa pe Ewan în mâinile ticălosului de Hugh. Păli puţin când privi spre poiană. Nenorocitul îl va răni.

— Da. Sigimor se încruntă când zări o mişcare în spatele colibei. Nu te poţi lupta singur cu toţi acei oameni. Chiar dacă te-aş ajuta cu măiestria mea demnă de veneraţie, şansele de a-l salva tot ar fi extrem de mici. Trebuie să ne întoarcem la Scarglas şi să chemăm ajutoare.

— Atunci, să mergem!

— Imediat. Vreau să văd cine fuge din colibă.

— Dumnezeule, sunt bătrânul Robbie, soţia lui şi băiatul!

— Care băiat?

Gregor îi explică repede.

— Ne-am gândit că s-ar putea să fie o capcană, dar zilele au trecut şi nimic nu s-a întâmplat.

Sigimor dădu din cap.

— Au aşteptat să vă obişnuiţi cu locul, să vă simţiţi cât de cât în siguranţă. În prima zi şi poate că şi în a doua, probabil că nimeni nu a fost aici. Din câte am auzit despre clanul Gray, este un plan remarcabil de inteligent pentru ei.

— Da, confirmă Gregor. Ar fi trebuit să bănuim că era posibil să se fi deşteptat cu timpul. Văd că şi jigodia de Helena e acolo. Este la fel de rea ca Hugh.

— În curând, o să fie la fel de moartă ca Hugh. Haide, oamenii ăia sunt pe cale să intre în pădure, la stânga noastră. Mergem după ei şi îi luăm cu noi.

— Detest să-l las pe Ewan să sufere din cauza lui Hugh.

— Suferinţa e mai bună decât moartea.

*

— Are o amantă!

Mab îi dădu Fionei un pătrăţel de pânză pentru a-şi şterge lacrimile, apoi se ocupă în continuare de umplerea unor săculeţe cu lavandă, pe care să le pună în cuferele cu rufărie.

— Ce te face să crezi că Ewan are o amantă?

Fiona se încruntă la prietena ei, în timp ce îşi suflă nasul. În vocea lui Mab se desluşise o lipsă evidentă de înţelegere.

— În ultimele trei zile s-a tot dus undeva şi nimeni nu ştie unde.

— Ei bine, dacă nimeni nu ştie, cum poţi fi sigură că se duce la o femeie?

— Altminteri, de ce ar pleca fără gărzi, aşa cum face mereu?

— Ca să scape de gărzi?

— Posibil, admise Fiona, apoi clătină din cap. Nu, e mai mult decât asta, nu e doar că îşi doreşte puţină libertate. Este secretos.

Mab se sprijini de masa de lucru, îşi încrucişă braţele la piept şi se uită la Fiona.

— Da, asta-i ciudat şi mulţi oameni au remarcat. Totuşi, tu eşti singura care s-a gândit că este vorba de o femeie.

— De obicei, ăsta-i motivul pentru care un bărbat începe să se furişeze, să aibă secrete şi să dispară cu orele fără ca nimeni să nu ştie unde este.

— Nu şi aici. MacFingalii nu fac niciun secret din ăăă… poftele lor trupeşti.

— Cei mai mulţi dintre ei nu sunt căsătoriţi.

— Fiona, chiar nu cred că Ewan îţi este necredincios. Nu-mi dau seama de ce te îndoieşti de asta. În ultima vreme, a fost mai puţin entuziast în dormitor? Sprâncenele lui Mab se ridicară când Fiona se făcu roşie ca para focului. Înţeleg că nu.

— Mab, sunt sigură că are un secret. Ceva îl tulbură, îl face să se poarte ciudat. Şi, ei bine, a devenit foarte… entuziast.

— Aş crede că, dacă s-ar ocupa de o fată în timpul zilei, entuziasmul i s-ar domoli puţin noaptea. Până şi un MacFingal are nevoie de odihnă din când în când.

Fiona chicoti, dar fu puţin surprinsă că putu face asta când era atât de supărată.

— Când ne-am căsătorit, mi-a spus că îmi va fi credincios.

— Asta înseamnă că nu vizitează nicio fată. Ewan e om de cuvânt. Cred că eşti puţin cam prea sensibilă, că te necăjeşti şi te temi prea uşor. Poate că asta-i din pricină că eşti însărcinată. Se poate întâmpla.

Fiona încuviinţă încet din cap. Era posibil să se fi lăsat copleşită de sentimente, imaginându-şi probleme cu toate că nu existau. În orice caz, faptul că era îndrăgostită cu disperare de soţul ei, dar încă nu avea niciun indiciu în privinţa sentimentelor lui nu o ajuta să-şi păstreze calmul.

— Am încercat să vorbesc cu Gregor despre asta, dar se pricepe de minune s-o şteargă şi să se facă nevăzut.

— De ce ar şti Gregor ce nimeni altcineva nu ştie?

— Fiindcă el este cel care pleacă împreună cu Ewan.

Mab îşi dădu ochii peste cap.

— Ascultă ce vorbeşti, copilă! Gregor pleacă cu Ewan. Chiar crezi că un bărbat îşi ia fratele cu el când îşi vizitează amanta?

— Sunt proastă, şopti Fiona după o clipă de gândire. Din cauză că sunt foarte îndrăgostită de el, dar se pare că nu-l pot face să simtă ce simt eu. Asta mă face mă port prosteşte şi să mă tem.

— Asta şi faptul că eşti însărcinată. De ce nu-i spui pur şi simplu ce simţi?

— Presupun că din mândrie. Mă gândesc se fac, apoi mă întreb cum m-aş simţi dacă i-aş mărturisi totul, iar el n-ar putea să-mi zică acelaşi lucru. Dumnezeule, aş suferi groaznic! Şi dacă, ştiind ce simt şi neputând să-mi răspundă la sentimente, s-ar îndepărta de mine? Nu că s-ar

putea îndepărta mai mult decât este deja. Of, nu are niciun sens ce spun.

— Ba da, are, rosti Mab. Îmi doresc să-ţi pot da un sfat, să-ţi spun un lucru inteligent pe care să-l poţi face ca să fie bine, dar nu ştiu nimic. Tot ce-ţi pot zice, iarăşi, este că e un bărbat bun şi că trebuie să ai răbdare. Şi nu uita ce ai deja. Îţi este credincios, e pasional, va avea grijă de toate nevoile tale, te va proteja şi îţi va dărui copii. Deşi, cu excepţia pasiunii, aceste lucruri pot să nu aibă neapărat legătură cu iubirea, sunt totuşi foarte importante.

Fiona zâmbi vag.

— Ştiu. Am avut un moment de slăbiciune. Ştiu că are necazuri, dar nu îmi spune despre ce-i vorba, apoi dispare în fiecare zi, iar din aceste motive, am început să mi-l imaginez tăvălindu-se în fân cu cine ştie ce fetişcană trupeşă şi vânjoasă.

— Cele vânjoase sunt şi trupeşe. Mab râse împreună cu Fiona, apoi clătină din cap. Ai încredere în el, Fiona. Ai încredere în el, iubeşte-l şi, până la urmă, va fi bine.

După ce Mab ieşi din magazia de plante şi porni spre castel, Fiona îşi promise că va repeta cuvintele ei de câteva ori pe zi. Îşi zise că nici Gillyanne nu reuşise să câştige foarte repede inima lui Connor. Totuşi, bănuia că fratele ei îşi dăruise inima soţiei cu mult înainte să recunoască asta. Dacă nu s-ar fi confruntat cu posibilitatea foarte reală de a o pierde, poate că Connor ar fi păstrat tăcerea mult mai mult timp decât o făcuse.

„Iar Ewan îi seamănă lui Connor în multe privinţe”, cugetă ea. Avea acelaşi exterior dur şi acelaşi interior blând, pe care se străduia să-l ascundă de ceilalţi. Probabil că Ewan nu avea să fie niciodată un om al cuvintelor frumoase, drăgăstoase şi al iubirii făţişe. Trebuia să accepte asta. Dar Fiona ştia că nu avea să fie foarte greu dacă, măcar din când în când, îi şoptea că o iubeşte.

Tocmai suspina de plăcere imaginându-şi-l pe Ewan şoptindu-i la ureche jurăminte de iubire veşnică când se auzi un strigăt dinspre bărbaţii care păzeau porţile. Ochii i se măriră când îi văzu pe Sigimor şi pe Gregor intrând în

goană în curte, un cuplu în vârstă agăţându-se cu disperare de al treilea cal, iar un băieţel prinzându-se de Gregor. Apoi, recunoscu al treilea cal şi simţi cum îi stă inima. Alergă spre ei şi se opri lângă Sigimor când acesta descălecă.

— Ewan? Unde-i Ewan?

Sigimor îi cuprinse umerii cu un braţ şi o strânse uşurel.

— Trăieşte, fetiţo, aşa că îţi poţi alunga spaima.

— Atunci, calul lui de ce s-a întors fără el?

— Pentru că el a căzut într-o capcană întinsă de clanul Gray, spuse Gregor. Explică-i tu, Sigimor. Eu mă duc să adun oamenii de care avem nevoie.

Fiona îşi menţinu privirea aţintită asupra lui Sigimor, în vreme ce Gregor se grăbi să strige ordine.

— Explică-mi!

Ochii i se lărgiră tot mai mult cu fiecare cuvânt rostit de el. Aceea era problema care îl frământase pe Ewan în ultimele zile. Helena, prima lui dragoste, revenise în viaţa lui. Îi făcuse un copil, nu-i spusese de el, apoi i-l aruncase pe băiat în braţe. Şi totul fusese o capcană pusă la cale de Hugh şi Helena Gray, doi oameni care îl urau pe Ewan. Aceiaşi oameni care îl mai capturaseră o dată şi îl torturaseră, aproape castrându-l. Simţi fiorul spaimei pentru el pătrunzându-i până în măduva oaselor.

— Am reuşit să-i ajutăm pe bătrâni şi pe copil să scape, zise Sigimor, apoi adăugă în şoaptă: Sărmanul băiat nici măcar nu are un nume. Deocamdată, spune-i „flăcău” sau „flăcăiaş”. Soţul tău îţi va explica totul mai târziu.

— Dacă supravieţuieşte.

— O, va supravieţui!

În vocea lui Sigimor se desluşi o asemenea certitudine rece încât ea se simţi obligată să-l creadă. Se răsuci încet pentru a se uita la copil. O durea că Ewan nu-i spusese de el, dar alungă acel gând. Băiatul părea îngrozit şi avea nevoie să fie alinat. Bănuia că avea şi nevoie de o asigurare că era binevenit.

— Semeni cu tatăl tău, rosti ea încetişor şi îi mângâie

cu blândeţe părul. Ai ochii şi părul lui.

— Urma să mă aducă aici, astăzi, spuse băiatul ştergându-şi lacrimile de pe obraji cu o mână murdară.

— Mă bucur. Ar fi trebuit să te aducă din prima zi, dar o să-l iau la rost în privinţa asta după ce va ajunge acasă.

— Hugh şi mama îi fac rău. Ei mereu le fac rău oamenilor.

— Îi pot vindeca rănile. Eu sunt Fiona, soţia lui.

— Mi-a zis că eşti frumoasă şi că vei fi bună cu mine, dar nu trebuie să fii dacă nu vrei.

— O, dar vreau! Cine n-ar vrea să aibă în preajmă un băieţel atât de frumuşel?

— Mama. Şi Hugh. Pentru că sunt un MacFingal.

— Da, eşti, rosti Gregor, apropiindu-se de ei însoţit de tatăl lui. Flăcăule, el este bunicul tău şi îţi va arăta noua ta casă.

Băiatul îi dădu precaut mâna lui Fingal, apoi se uită la Sigimor.

— Îl vei aduce pe tata aici?

— Da, flăcăule, răspunse Sigimor.

— Şi pe mama?

— Mă tem că pe ea n-o s-o mai vezi niciodată.

Băiatul doar încuviinţă din cap şi îl lăsă pe Fingal să-l ia de-acolo. Fiona simţi că fiul lui Ewan avea nevoie de multă blândeţe. Privirea din ochii lui, firea lui tăcută, timidă şi faptul că nici măcar nu avea un nume îi spuseră că, probabil, plătise amarnic în fiecare zi a scurtei lui vieţi faptul că era copilul lui Ewan.

Rămase acolo şi îi ascultă cu atenţie pe Sigimor şi pe Gregor, care întocmeau un plan în timp ce oamenii şi caii se adunau. Planul lor părea bun, încrederea lor în reuşita sa era liniştitoare, iar ea simţi teama domolindu-i-se puţin. Dar îşi dădu seama că era o mică problemă. Exista un spaţiu deschis care trebuia traversat înainte ca ei să ajungă la Ewan şi la torţionarii lui.

— Aveţi nevoie de ceva care să le distragă atenţia, astfel încât să vă puteţi apropia suficient pentru a-i doborî, spuse ea.

— Sper că nu eşti pe care să sugerezi ce cred eu, rosti Sigimor încruntându-se la ea.

— Mă tem că speranţa ta este zadarnică.

— Ewan n-ar fi încântat să ne folosim de tine, să te expunem primejdiei pentru a-l salva, zise Gregor. Unul dintre bărbaţi ar putea face ceva.

— Cei din clanul Gray îi cunosc pe oamenii voştri. Singura diversiune pe care ar putea-o crea unul dintre ei este o luptă scurtă sau o ciorovăială între oamenii lui Hugh, care se vor întrece să-l ucidă. Pe mine, nu mă vor recunoaşte, spuse Fiona.

— Unii dintre ei te-au văzut în ziua în care Simon a fost rănit.

— Au văzut o fată murdară, în haine băieţeşti, iar asta, doar în timp ce se luptau pentru viaţa lor.

Dădu din cap văzându-i pe amândoi părând puţin surprinşi, apoi gânditori.

— Şi ce îi va opri să se certe în privinţa onoarei de a te ucide pe tine?

— Simpla curiozitate. Poate, pofta trupească. Nu contează ce anume îi va face să ezite a mă ucide, ci doar că vor ezita. Chiar şi dacă mă recunosc cumva, nu mă vor ucide deoarece se vor gândi că le voi fi utilă pentru a-l chinui pe Ewan. Dar nu aveţi nevoie de mult timp pentru a traversa poiana şi a vă apropia suficient ca să reprezentaţi o ameninţare reală pentru Hugh şi oamenii lui, nu-i aşa?

— Mă tem că are sens ce spune, Gregor, rosti Simon.

— Ne poate oferi cele câteva minute de care avem nevoie pentru a traversa poiana şi o poate face mai bine decât orice altceva la care ne-am putea gândi. În clipa în care vor zări un MacFingal, vor fi gata de luptă, care va izbucni instantaneu. O fată apropiindu-se de ei îi va dezorienta. Şi mă gândesc că majoritatea bărbaţilor se vor uita la ea, chiar şi cei mai conştiincioşi dintre ei urmând să aibă nevoie de câteva momente pentru a-şi aminti că trebuie să fie atenţi la o primejdie.

— Iar acele momente vor fi suficiente ca voi să le puneţi săbiile la gât, spuse Fiona.

— Ewan mă va jupui de viu pentru asta, rosti Gregor, apoi o întrebă ce plan avea.

Capitolul 19

„Nu va fi plăcut”, gândi Ewan privind-o pe Helena, care zâmbea mângâind solidul bici din mâinile ei delicate de parcă ar fi fost un iubit. Începea să înţeleagă de ce ea îl iubea pe Hugh. Erau acelaşi soi. Ce nu înţelegea, ce nu înţelesese niciodată era de ce pe el îl iubea atât de profund, cu o asemenea perseverenţă. Faptul că el era *laird*-ul pământurilor la care râvnea Hugh nu părea un motiv suficient.

— Ar fi trebuit să-i dai băiatului un nume, îi spuse el Hellenei şi aproape că zâmbi văzând că vorbele lui o luară prin surprindere.

Ea ridică din umeri.

— N-am crezut că micul bastard va supravieţui. Dumnezeule, dar a fost tare încăpăţânat! N-am reuşit să-l scot din pântec înainte de a-i veni sorocul, iar după ce m-a torturat la naştere, a părut să devină tot mai puternic. La un moment dat, am crezut că o febră pe care a făcut-o mă va scăpa de el, dar sora şontoroagă a lui Hugh l-a îngrijit şi l-a făcut bine.

— Noi, oamenii MacFingal, suntem greu de ucis.

— Mă bucur să aud asta, pentru că vreau să dureze mult până vei muri.

Era ciudat să auzi cuvinte atât de otrăvite dintr-o gură atât de atrăgătoare. Ewan încă putea să se uite la ea şi să vadă că era frumoasă, dar acea frumuseţe nu-l mai impresiona. Deja putea vedea putregaiul de sub pielea ei fină. Era atât de adânc impregnat în ea, încât era oarecum surprins că totuşi era atât de frumoasă.

Aflase ce însemna frumuseţea adevărată. O fi avut Fiona cicatrici şi forme mai puţin rotunde, dar era în toate privinţele mult mai frumoasă decât ar fi putut spera Helena

să fie vreodată. Fiona avea o blândeţe, o bunătate şi o generozitate a spiritului care îi lipseau Hellenei şi pe care probabil că ea le-ar fi considerat o prostie şi o slăbiciune. Ewan se simţea puţin stânjenit că îngăduise poftei trupeşti să-l orbească atât de tare încât să nu vadă ce fel de femeie era Helena cu adevărat.

— Am o mică întrebare înainte de a începe să te distrezi, murmură el.

— Care? interveni Hugh văzând că Ewan nu mai spuse nimic.

— Mărturisesc că sunt puţin curios să aflu ce anume a stârnit această ură pe care mi-o purtaţi tu şi Helena. Cu excepţia pământului, pe care în mod greşit crezi că ţi l-am furat, nu ţin minte să fi păcătuit în vreun fel faţă de oricare dintre voi.

— Scarglasul ar fi trebuit să fie al meu! ţipă Hugh. Nebunul tău tată s-a băgat pe sub pielea vărului său şi mi l-a luat. Eu ar fi trebuit să fiu moştenitorul lui, nu tu. Din clipa în care te-ai născut tu, fiul prostului de Fingal şi al fiicei bătrânului *laird,* am pierdut orice şansă de a obţine pământul. Erai nepotul bătrânului *laird.* Nu conta ce era Fingal sau ce i-am fi făcut, tu eşti moştenitorul de drept în ochii regelui, al Bisericii şi al legii. N-ar fi trebuit să te naşti!

— N-ai nevoie de aceste pământuri. Eşti *laird* oricum.

— Al unor pământuri mizerabile, inutile întinderi de landă plină de pietre. Cu pământurile moştenite de tine, aş fi putut să fiu un *laird* foarte puternic. Se uită în direcţia castelului Scarglas. Iar castelul ăla e mult mai frumos. Mult mai demn de un bărbat ca mine. Dacă aş fi avut acel castel, aş fi fost un om respectat şi bogat.

Pentru Ewan, tot nu prea avea sens. Hugh părea să creadă că el devenise moştenitorul Scarglasului din răutate pură, că îl jefuise de un viitor glorios, care exista doar în mintea lui, cel puţin parţial. Ewan încă avea sentimentul că mai exista ceva, alt motiv născocit de mintea sucită a lui Hugh, care probabil că avea sens doar pentru el. La un moment dat în viaţa lui, Hugh ajunsese la concluzia că pierderea Scarglasului era motivul pentru care totul îi

mergea prost, iar Ewan trebuia să sufere fiindcă era moştenitorul. Iar faptul că Ewan făcuse un băiat cu iubita lui Hugh, în vreme ce el nu era în stare, fără îndoială că îi întărise acel motiv bizar şi îi sporise sentimentul de nemulţumire.

— Dar tu, Helena? întrebă el.

— Mi-ai ucis familia, răspunse ea. Pe mama şi pe sora mea.

— Nu, nu le-am ucis.

— Poate că nu cu mâna ta, dar cei din clanul tău au făcut-o. Au fost omorâte în timpul unuia dintre raidurile voastre. Tata le-a găsit trupurile măcelărite şi s-a spânzurat de durere. I-am pierdut pe toţi din cauza MacFingalilor. Îi zâmbi lui Hugh. Am fost complet pierdută şi singură până l-am găsit pe Hugh.

— Oamenii mei nu omoară femei!

— Voi, clanul MacFingal, aţi făcut raiduri pe pământurile lui Hugh. Oamenii tăi au fost văzuţi lângă casa mea. Negarea ta mă insultă. Cine altcineva ar fi putut s-o facă?

„Tatăl tău”, gândi Ewan, dar nu spuse nimic, ci doar se uită la ea. Instinctul îi zise că o parte din Helena ştia asta, dar, în loc să înfrunte îngrozitorul adevăr, prefera să dea vina pe clanul lui şi, implicit, pe el. Fusese ghinionul lor că se aflaseră în preajmă în acea zi sumbră.

Într-un mod cumplit, dement, era aproape amuzant. El nu îi făcuse rău nici unuia dintre acei oameni. Aveau să-l tortureze şi să-l ucidă pentru greşeli pe care nu le făcuse, pentru crime şi răniri de care numai minţile lor sucite îl puteau învinovăţi. El era demonul lor, cel pe care îl aleseseră să poarte vina pentru greşelile, durerile şi pierderile lor. Timp de ani de zile, încercase să se înţeleagă cu nişte oameni cărora le lipsea complet raţiunea.

— Destulă vorbă! rosti Hugh apropiindu-se de Ewan cu pumnalul în mână. Nu facem decât să pierdem vremea.

— Uciderea mea nu-ţi va aduce în niciun caz Scarglasul, spuse Ewan.

— Adevărat, dar mă va face foarte fericit.

— Hugh, ai zis că pot să încep eu, rosti Helena cu o voce uşor scâncită. De-aia mi-am luat biciul. Dacă începi să-l tai, va fi plin de sânge şi nu va mai simţi, aşa că nu mă voi putea răzbuna pentru faptul că m-a atins.

— Tu m-ai atins, murmură Ewan. Văzând că nu-mi dezvălui secretele suficient de repede, te-ai băgat în patul meu şi ai încercat să mi le afli seducându-mă. Nu te mai purta de parcă eşti o fecioară virtuoasă dezvirginată de un împuţit de MacFingal. A fost exact invers.

Privindu-i faţa schimonosindu-i-se de ură şi de furie, Ewan se gândi că nu era deloc frumoasă. În clipa aceea, oricine putea vedea clar ce era în inima ei. Probabil că nu fusese înţelept să spună asta, dar se săturase ca târfa aceea să afirme că era un pervers diabolic.

— Hugh, lasă-mă să-l fac să plătească pentru asta, şuieră ea. Lasă-mă să-l fac să sângereze.

— Te voi opri dacă mergi prea departe, iubito, rosti Hugh şi păşi îndărăt. Te voi lăsa să te răzbuni, dar nu să mă lipseşti de răzbunarea mea. Răsuciţi-l, le porunci el oamenilor săi.

„Începe”, gândi Ewan şi, cu toate că se opuse, fu în cele din urmă întors pentru ca Helena să-i poată biciui spinarea. Se rugă să aibă tăria de a îndura, ca să nu le ofere plăcerea de a-i vedea suferinţa. Cu cât reuşea să suporte mai mult, cu atât creştea mica şansă de a fi salvat. Cineva avea să observe curând că lipsea de mai mult timp decât înainte şi că plecase singur. Gregor avea să-şi dea seama că era acolo, ceea ce celor din clanul Gray părea să nu le treacă prin cap. Când biciul Hellenei îi tăie spatele, îşi Încleştă dinţii ca să nu ţipe şi începu să se roage să fi pornit cineva în căutarea lui.

*

— Vreau să-i ucid pe amândoi, spuse Fiona privindu-şi soţul gol şi însângerat, dar tot încercând să se lupte cu oamenii care îl întoarseră cu faţa spre Hugh Gray.

— Asta intenţionăm să facem, rosti Gregor.

— O putem face încet, murmură Sigimor, ca să simtă pe pielea lor ce i-au făcut bărbatului tău.

— Ah, mă tentează enorm, Sigimor, zise ea trăgând adânc aer în piept, pentru a-şi stăpâni furia care o cuprinsese la vederea soţului ei. Dar nu. Chiar dacă, într-un fel, ar fi o dreptate binemeritată, noi nu ne vom purta ca ei.

— Cum doreşti. Eşti gata?

Fiona îşi trase puţin corsajul în jos şi îşi trecu degetele prin păr pentru a-l înfoia.

— Da, cred că da. Cum arăt?

— Fantastic.

— Mi se vede vreunul dintre pumnale?

— Nici măcar unul.

— Atunci, sunt gata.

— Fii foarte atentă, Fiona, rosti Gregor. Dacă doar ai impresia că sunt pe cale să pună mâna pe tine, să-ţi facă rău, fugi! Te-am văzut alergând şi n-ar trebui să fie o problemă să scapi de ei, măcar până vom reuşi să le distragem atenţia de la tine.

— De acord.

Fiona fu bucuroasă că furia îi încingea sângele, fiindcă îi alungă teama în timp ce îşi luă coşul şi porni spre cei din clanul Gray. Deşi toată lumea considera că planul ei era bun, ştiau că lucrurile o puteau lua razna într-un mod oribil. Niciunul dintre ei nu putea fi sigur că cei din clanul Gray nu ştiau destule despre ea pentru a fi recunoscută, ceea ce ar fi însemnat să se afle într-o primejdie şi mai mare.

— Unchiule Robbie, strigă ea cu voce cântată îndreptându-se spre colibă. Hei! Ţi-am adus prăjituri. Se opri brusc şi se uită la cei din clanul Gray de parcă abia atunci i-ar fi văzut. O, vai! Nu mi-am dat seama că unchiul Robbie are oaspeţi. Aş fi adus mai multe prăjituri.

Ewan clipi. Nu era posibil ca Fiona să fi apărut acolo. Durerea îl făcea să delireze.

Apoi se uită la Hugh şi la oamenii lui, le văzu expresiile pofticioase şi îşi dădu seama că soţia lui era cu adevărat acolo. Soţia lui, care părea atât de dulce cu expresia aceea confuză, al cărei păr frumos îi învăluia

trupul zvelt şi al cărei corsaj era atât de coborât, încât aproape că i se vedeau sfârcurile. Dacă trăgea mai adânc aer în piept sau dacă făcea o mişcare mai bruscă, sânii i-ar fi scăpat din corsaj în văzul tuturor. Când va fi liber, avea să afle cine îi îngăduise să facă asta şi îi va ucide – încet.

Apoi, ea se uită la el, iar pentru o fracţiune de secundă, el desluşi furia şi durerea din ochii ei înainte de a deveni oarecum înceţoşaţi. Îşi menţinu pe chip o expresie de simplă curiozitate, nelăsând a se întrezări nici măcar umbra unui indiciu al recunoaşterii. De fapt, având în vedere că se uita la un bărbat gol şi însângerat, expresia ei dulce şi calmă era de aşteptat să facă pe oricine a se întreba dacă era în toate minţile. Se întrebă în treacăt câte cuţite avea asupra ei.

— Cine dracu’ eşti? vru Hugh să ştie.

Felul în care Hugh se uita la sânii Fionei îl făcu pe Ewan să spere că cineva va veni curând şi îl va ucide pe individ. După ce aruncă o privire rapidă în jur şi remarcă expresiile tot mai pofticioase ale oamenilor lui Hugh, Ewan fu cât pe ce să-i spună soţiei lui să plece acasă. Apoi, văzu chipul Hellenei. Femeia se uita de la Hugh la Fiona şi înapoi. Modul în care expresia ei deveni dură şi felul în care strânse în mâini biciul însângerat îl făcură pe Ewan să îşi spună că ea era cea care trebuia supravegheată îndeaproape.

Îşi menţinu privirea aţintită asupra Hellenei, în vreme ce Fiona îşi făcea jocul. Dacă nu de altceva, măcar pentru a se abţine să se uite după oamenii care spera că veneau. Oricât de impetuoasă era, Fiona n-ar fi încercat să-l salveze de una singură. Era prea inteligentă pentru asta şi, după cum îşi dădu seama, prea versată în ale bătăliilor. Ewan făcu eforturi să nu se lase pradă durerii şi se strădui să fie atent la cei din clanul Gray pentru a vedea dacă nu apărea vreun semn de primejdie la adresa Fionei sau vreun indiciu că unul dintre proşti îşi amintea brusc că treaba lui era să stea de pază.

— Vai, dar sunt nepoata bătrânului Robbie răspunse Fiona zâmbindu-i lui Hugh. Vin uneori să-i văd pe el şi pe drăguţa lui soţie.

— El n-are nicio rudă, se răsti Helena.

— Ei bine, nu-i sunt rudă de sânge, dar tot ne considerăm neamuri.

— Nu e în regulă, Hugh, spuse Helena apropiindu-se de el şi apucându-l de braţ. Alung-o pe târfa asta sfrijită de-aici sau ucide-o.

— O, ce urât! se plânse Fiona.

Ewan văzu cum fiecare bărbat urmări mâna pe care ea o apăsă pe piept. Dacă salvarea nu venea repede, aveau să se repeadă la ea ca o haită de lupi înfometaţi. Sau Helena avea s-o atace din pricina geloziei. Ewan zâmbi. Dacă făcea asta, Helena comitea o greşeală foarte gravă, dacă nu chiar fatală.

— Dar te iert, rosti Fiona, deoarece bănuiesc că petele alea sunt foarte neplăcute şi te fac să fii prost dispusă.

— Ce pete? N-am nicio pată, spuse Helena, dar îşi ridică mâna la faţă.

— O, scuze! Probabil că au fost nişte umbre. Am greşit. Fiona se uită la Ewan. Zău că ar trebui să puneţi nişte haine pe acest sărman om. Nu este potrivit ca nişte doamne să vadă o asemenea privelişte. Atât de multă bărbăţie poate tulbura amarnic sensibilitatea noastră delicată.

— Eşti idioată!

— Taci din gură, Helena! rosti Hugh. Iar tu, femeiuşco, ce cauţi aici?

— Aştept, răspunse Fiona.

— Ce aştepţi?

— Ca tu să mori!

Hugh nu fu singurul surprins de brusca schimbare a tonului Fionei. Ewan nu credea că mai auzise vreodată o femeie vorbind cu o voce atât de dură, de rece şi de ameninţătoare. Se încordă când ea porni pe nesimţite spre el. Cu coada ochiului, zări o coamă de păr roşu şi aproape că zâmbi. Nu mai trebuia să-şi facă griji decât ca mica şi viteaza lui soţie să scape nevătămată din lupta care avea să urmeze.

— Eşti nebună! Cu siguranţă, nu poţi crede că o

fetişcană plăpândă îmi poate face vreun rău.

— Ei bine, ba da, ţi-aş putea face, dar cred că o să las asta în seama altcuiva.

— În seama cui?

— A mea, rosti Sigimor şi rânji când Hugh se răsuci spre el.

Fiona se apropie de Ewan în timp ce bătălia începu. Lăsă jos coşul şi se înarmă cu câte un pumnal în fiecare mână. Îşi dori să-i taie legăturile şi să-l dea jos, însă nu doar că funiile erau prea sus, dar nu-şi permitea să-şi abată atenţia de la cei din clanul Gray.

— După ce voi fi liber, iar rănile mi se vor vindeca, o să te bat, spuse Ewan.

— N-ai decât să încerci, rosti Fiona. Va fi o luptă scurtă.

— Foarte scurtă. Apoi, o văzu pe Helena răsucindu-se şi uitându-se urât la Fiona, de parcă abia atunci realizase ce festă le jucase. Atenţie, fetiţo!

Fiona se încordă când Helena se apropie. Era evident că femeia fusese în toiul luptei. Fiona îşi aminti că auzise biciul şfichiuind de câteva ori. Dar fiindcă nu-l mai avea, presupuse că unul dintre oamenii lui Ewan i-l smulsese. Regreta că nu o ucisese când făcuse asta. Însă în clipa aceea, Helena avea un pumnal mare şi ascuţit.

— Tu eşti cea cu care s-a însurat, nu-i aşa? şuieră Helena.

— Da, am această onoare, replică Fiona.

— Onoare? Să fii măritată cu el? Presupun că n-ai găsit pe altcineva din cauza cicatricilor pe care le ai.

— Iar tu eşti idioată!

— Te voi ucide, spuse Helena, iar apoi, îl voi tăia bucăţele pe porcul ăsta. Mai bine, ai fugi, proastă sfrijită, fiindcă eu i-am pricinuit multe dintre cicatricile pe care le are.

— Ştiu, dar eu voi fi miloasă şi nu te voi face să suferi înainte de a te ucide.

Când Helena o atacă pe Fiona, Ewan înjură că era legat. O clipă mai târziu, se calmă şi îşi privi cu admiraţie

soţia. Măiestria ei era clar vizibilă, graţia ei în luptă, o plăcere de privit. Helena avu nevoie de câteva momente pentru a-şi da seama că mai măruntă femeie nu făcea decât să se joace cu ea, că ar fi putut s-o ucidă deja dacă ar fi dorit. Preţ de o fracţiune de secundă, teama licări în ochii ei, dar apoi se uită urât la Fiona.

— Te voi lua cu mine, se răsti Helena, de fapt recunoscând că era conştientă de faptul că va pierde lupta.

— Ba nu, te vei duce singură.

O clipă mai târziu, totul se termină, iar Fiona îşi şterse calmă cuţitul de fusta femeii moarte. Tocmai se ridica uitându-se la Ewan când ultimul dintre cei din clanul Gray se prăbuşea. Ewan simţi o scurtă dezamăgire când îşi dădu seama că nu-l văzuse pe Hugh murind.

— Sigimor l-a făcut să asude, spuse Fiona.

— Îmi poţi citi gândurile, nu-i aşa?

— Nu, având în vedere ce ţi-a făcut, nu am nevoie de un dar special pentru a şti ce gândeşti.

Gregor şi Sigimor îl dezlegară. Ewan se prăbuşi în genunchi, picioarele fiindu-i prea slăbite pentru a-l susţine. Nu fu nevoie să se insiste ca el să-şi pună capul în poala Fionei pentru a-şi reveni. Închise ochii şi îi inhală adânc parfumul în timp ea începu să-i cureţe cu delicateţe rănile. În jurul lui se auzeau zgomotele făcute de oamenii săi, care îndepărtau cadavrele celor din clanul Gray.

— O, Ewan! şopti Fiona ştergând cu blândeţe sângele de pe spatele lui. Îmi doresc să-i putem ucide din nou. Sărmana ta spinare!

— Se va vindeca, rosti el. Helena nu avea suficientă forţă în braţ pentru a-mi face la fel de mult rău ca un bărbat.

— Nu-mi pare rău că am omorât-o.

— Foarte bine. Nici n-ar trebuii. Ah, fătuco, ai riscat prea mult pentru a-mi salva spinarea bătută.

— N-am avut de ales.

El vru s-o întrebe ce dorea să spună cu asta, dar Gregor veni cu o pătură şi cu pantalonii lui. Fiona îl ajută să se ridice în şezut, iar Gregor îi puse cu grijă pantalonii pe

trupul care îşi pierdea rapid puterile. Încercarea de a înţelege semnificaţia tonului Fionei trebuia să aştepte până îşi venea în fire. Sentimentul puternic pe care îl desluşise putea să fie doar uşurarea firească simţită de o femeie după un asemenea chin. Apoi, se gândi bucuros că putea însemna că ţinea mult la el. Avea să se gândească cu mare atenţie la asta mai târziu, după ce i se limpezea mintea.

— Poţi sta pe cal? îl întrebă Gregor.

— Nu fără a fi legat sau ţinut bine, răspunse Ewan. De unde ai ştiut ce se petrecea?

— Mi-am dat seama că ai plecat fără mine şi am pornit pe urmele tale. L-am găsit pe Sigimor aici. Şi el venise după tine, dar nu mi-a spus de ce, rosti Gregor şi se încruntă la Sigimor, care se afla lângă Fiona. Ce căutai aici?

— Mi s-a părut că se poartă ciudat, răspunse Sigimor. M-am gândit că s-ar putea să aibă o amantă şi am decis să aflu dacă era necesar să-i trag câţiva pumni ca să-i bag minţile în cap.

Fiona chicoti atât fiindcă Sigimor îşi rostise calm ameninţarea, cât şi de uşurare că nu era singura care se întrebase dacă nu cumva Ewan nu se furişa pentru a vizita o femeie.

— Ewan va trebui ţinut ferm dacă e să meargă călare până la Scarglas, iar spatele trebuie să-i fie ferit.

— Mă ocup eu. Poate să stea în spatele meu, să-mi cuprindă talia cu braţele şi să fie legat de încheieturi, ca să rămână locului dacă leşină.

— Eu nu leşin niciodată, murmură Ewan, dar Sigimor doar zâmbi.

Sigimor tresări când, ajutându-l pe Ewan să se ridice în picioare, îi zări spinarea.

— Femeii ăleia îi plăcea tare mult biciul ei. Ce-ai făcut de te ura atât de mult?

— Mă învinovăţea pentru moartea mamei şi a surorii ei, răspunse Ewan, sprijinindu-se cu putere de Sigimor în timp ce acesta îl conducea către caii pe care Simon tocmai îi aducea în poiană.

— Conform poveştii pe care a spus-o, eu cred că, de

fapt, tatăl ei era nebun şi el le-a ucis, apoi s-a omorât. Mi-am dat seama că şi Helena bănuia asta, dar tocmai făcuserăm o incursiune pe pământurile clanului Gray în ziua aceea, aşa că ea s-a hotărât că era mai bine să dea vina pe noi.

— Iar Hugh dorea Scarglasul.

— Da, dar, pe lângă asta, lucrurile se încâlciseră atât de tare în mintea lui, încât ajunsesem demonul pe care trebuia să-l ucidă. Văzând că Fiona se afla la câţiva paşi în urma lor şi vorbea cu Simon, Ewan îl întrebă pe Sigimor: Ce s-a întâmplat cu oamenii care erau în colibă? Slavă Domnului, Hugh a uitat de ei!

— Te referi la cei doi bătrâni şi la fiul tău?

— O, la naiba, Fiona l-a văzut pe băiat!

— Da, el şi cei doi bătrâni sunt la Scarglas. Ar fi trebuit să-i spui.

— Au trecut doar trei zile de când am aflat de el eu însumi. Încercam să găsesc cea mai bună modalitate de a-i zice Fionei.

— Ei bine, până te vei vindeca, vei avea timp să te gândeşti la cea mai bună modalitate de a-i calma furia.

— S-a înfuriat, nu-i aşa? Ewan se strâmbă văzând privirea pe care i-o aruncă Sigimor, o privire care spunea clar că era o întrebare prostească. Da, fireşte că s-a înfuriat. Este foarte greu pentru o femeie să-l accepte pe bastardul soţului ei.

— O, dar nu s-a înfuriat din pricină că ai un fiu nelegitim. Fratele ei Diarmot are cinci. Iar Fiona are suficientă minte pentru a pricepe că s-a întâmplat înainte de a o cunoaşte pe ea, că, pe vremea aceea, ea era o copilă, încă nu devenise femeie. Nu, s-a înfuriat din cauză că nu i-ai zis. Poate că s-a şi simţit puţin rănită.

— Presupun că nu cunoşti o modalitate prin care un bărbat poate să cedeze fără a părea că face asta.

Suspină când Sigimor doar râse.

Până să-l urce pe cal şi să-i lege braţele în jurul lui Sigimor, Ewan îşi dădu seama cât în curând, avea să se dovedească mincinos şi să leşine. Îşi coborî privirea spre

Fiona, când veni lângă el şi îi mângâie coapsa cu o mână tremurătoare. Ewan ştiu că nu-şi imagina sentimentul de pe chipul ei. Era mult mai mult decât preocuparea unei soţii grijulii.

— O să mă fac bine, Fiona, spuse el. Încalecă şi hai să mergem. Şi aranjează-ţi rochia, că îţi pot vedea sfârcurile.

Aproape că râse când ea se îmbujoră, îşi ridică repede corsajul rochiei şi se uită urât la el înainte de a se grăbi spre calul ei. Ar fi fost mai bine să păstreze acel moment sentimental, să se folosească de el pentru a-i smulge câteva cuvinte drăgăstoase, dar Ewan realiză că nu era timpul potrivit pentru aşa ceva. Se alină cu faptul că ea ţinea profund la el. Asta se văzuse clar în ochii ei plini cu lacrimi. Mai târziu, după ce se va vindeca, vă încerca să găsească o cale de a obţine acele cuvinte de la ea. Privirea ei îi dăduse speranţe, dar avea nevoie de cuvinte. Fu ultimul lui gând limpede fiindcă Sigimor dădu pinteni calului, iar Ewan abia dacă rezistă un minut înainte ca durerea să-l prăvălească în întuneric.

Capitolul 20

— Bună, tată!

Ewan deschise precaut ochii şi se uită la băieţelul care stătea în picioare lângă patul lui. Apoi, realiză că stătea întins pe burtă şi că spatele nu-i mai provoca o agonie cumplită. Amintirile despre cum ajunsese în patul lui şi cine ce făcuse pentru a-i îngriji spinarea erau foarte vagi. Instinctul îi spuse că trecuseră doar câteva ore de când leşinase pe calul care îl aducea la Scarglas.

— Bună, flăcăule! rosti el simţindu-şi gâtul atât de uscat de parcă ar fi înghiţit nisip.

— Nu mi se mai zice doar „flăcăiaş”. Am un nume.

În declaraţia aceea erau atât de multă mândrie şi atât de multă bucurie, încât Ewan trebui să zâmbească.

— Şi cum te cheamă?

— Ciaran MacFingal sau Ciaran Cameron. Sigimor şi bunicul se ceartă în privinţa asta.

— Oricum ar fi, e un nume frumos. Cine ţi l-a dat?

— Noua mea mamă. Ba chiar a chemat un preot, ca să mă boteze aşa cum se cuvine. Noi am vrut să fii şi tu de faţă, dar încă erai bolnav.

— Am fost bolnav, nu-i aşa?

Ciaran încuviinţă din cap.

— Zile şi zile în şir. Mama şi Mab te-au făcut să bei leacuri şi te-au dat cu pomezi pe toată spinarea.

— Foarte frumos din partea lor. Ăăă, Ciaran, crezi că mi-ai putea aduce ceva de băut?

— Îţi aduc eu.

Ewan se uită la soţia lui, care se apropie cu o halbă în mâini şi se aşează pe marginea patului. Părea calmă, poate puţin prea calmă. Îi lipsi tandreţea când îşi strecură mâna sub capul lui, ca să i-l susţină în timp ce el bău din cidrul rece oferit de ea. Nu exista nicio îndoială – era furioasă.

— Câtă vreme am fost bolnav? întrebă el după ce termină de băut, iar ea se ridică de pe pat.

— Trei zile, răspunse ea stând în picioare lângă Ciaran. M-am gândit să aştept până îţi revii, ca să-i dăm un nume fiului nostru şi să-l botezăm aşa cum se cuvine, dar n-am mai putut suporta mai mult de o zi faptul că nu avea nume. Chiar şi atât, mi-a fost greu. Tatăl tău i-a spus că, după ce te faci bine, vom avea o ceremonie şi o petrecere adevărate, ocazie cu care va fi prezentat oficial tuturor unchilor şi verilor lui, iar numele îi va fi trecut în Carte.

— Ah, Cartea! Ewan îi zâmbi lui Ciaran. O ocazie foarte importantă. Este o carte foarte mare, murmură el gândindu-se la registrul în care tatăl lui scrisese numele tuturor numele fiilor săi şi ale fiilor acestora, datele de naştere şi de botez, numele mamelor şi toate informaţiile pe care le putuse obţine. Şi pe ale fiicelor lui le notase acolo, dar erau doar trei printre numeroşii băieţi. Mă bucur că te-ai instalat aici, Ciaran. Dar sper că nu aştepţi ceremonia pentru a-i cunoaşte pe toţi.

— Nu. Trebuie să-i cunosc pe fiecare pe rând, zise

băiatul cu o voce foarte serioasă. Sunt mulţi şi nu vreau să le uit numele. Este foarte important să ştii numele unei persoane.

— Cu siguranţă, aşa este. Ewan deveni brusc conştient de nevoia presantă de a se uşura. Se întâmplă să fie vreunul dintre fraţii mei pe-aproape? Aş avea nevoie de ajutor din partea unuia dintre ei.

— Da, mă duc să-l chem pe unul dintre ei, rosti Ciaran şi porni în fugă spre uşă, pe care o deschise grăbit. Am nevoie de un frate aici! urlă el. Tata vrea să facă pipi!

— O, Dumnezeule! murmură Ewan sfâşiat între ruşine şi dorinţa de a râde la fel de tare cum o făcea Fiona, cu toate că ea se străduia s-o ascundă. Bănuiesc că s-a acomodat foarte bine aici.

— O, da, rosti ea cu vocea sugrumată de râs. În ultimele trei zile, a ajuns să creadă că asta înseamnă a avea nevoie de ajutor. Ah, îl aud pe unul dintre fraţii tăi venind. Eu mă duc să-ţi aduc nişte mâncare.

— Nu terci! strigă el în urma ei în timp ce Fiona îl apucă pe Ciaran de mână şi se grăbi să plece, trecând pe lângă Gregor, care venea râzând.

Ewan doar se uită urât la Gregor când acesta îl ajută să se ocupe de problemele personale. Fu mulţumit că nu se simţea atât de slăbit cum se temuse. În curând, nu va mai avea nevoie de ajutor. Aşezându-se pe marginea patului, constată că era extrem de curios în privinţa a ce se întâmplase de pierduse trei zile.

— Ai avut o febră uşoară, îi spuse Gregor trântindu-se într-un fotoliu de lângă pat. Pentru a te împiedica să te foieşti şi să-ţi faci spatele să sângereze, te-am legat de pat vreme de două zile. Fiona ţi-a făcut nişte legături foarte moi.

În ciuda eforturilor de a se controla, Ewan se înroşi puţin, dar ignoră cu fermitate licărul de curiozitate din ochii lui Gregor.

— Foarte frumos din partea ei. Şi în ziua a treia?

— Ai dormit după licorile pe care ea şi Mab le-au tot turnat în tine, ca să dormi profund. Şi ca să stai nemişcat.

Noaptea trecută, te-ai trezit o dată, dar n-ai fost foarte coerent. N-ai fost grav bolnav. Mai degrabă a fost necesar să stai pe burtă până începeau rănile să se închidă. Gregor se uită la spinarea lui Ewan. Arată foarte bine. Bănuiesc că nu va mai trebui să stai pe burtă decât câteva zile. Nu au fost atât de adânci, încât să trebuiască să fie cusute, dar Fiona a fost supărată fiindcă, fără îndoială, vei mai avea nişte cicatrici din pricina acelei femei.

— Am văzut că fiul meu s-a instalat confortabil, spuse el, apoi râse amintindu-şi cum urlase copilul din pragul uşii, amuzamentul nemaifiindu-i diminuat de stânjeneală.

— Da. Fiona şi tatăl nostru n-au putut să nu-i dea un nume copilului. Măcar o dată, nu s-au mai certat, ci au fost întru totul de acord că era o crimă care trebuia îndreptată imediat.

— Pare mulţumit de alegerea lor.

— Se prezintă tuturor celor pe care îi întâlneşte. Iar dacă îi spui „flăcău” sau „flăcăiaş”, te corectează imediat. Cred că va trece o vreme până va îngădui o asemenea adresare. Chiar şi numai pentru această crimă, jigodia aia trebuia să moară.

— Da, dar aş vrea să nu fi fost Fiona cea care a ucis-o. De când a venit aici, şi-a cam pătat mâinile cu sânge.

— În ambele ocazii a fost o chestiune de a ucide sau a fi ucis. Nu văd niciun semn că ar fi tulburată din pricină că a trebuit s-o omoare pe Helena. De fapt, nici măcar n-a dat fuga să vomite după aceea.

— Nu, n-a făcut-o.

— Din clipa în care te-a văzut atârnat în faţa colibei, şi-a dorit ca femeia aia să moară. Ba cred că, de atunci, şi-a dorit de câteva ori să o mai poată ucide, mai ales din pricina felului cum s-a purtat cu fiul tău.

— Cu fiul nostru, şopti Ewan conştientizând brusc semnificaţia cuvintelor rostite de Fiona. Acceptare. El spune că ea e mama lui.

Gregor încuviinţă din cap.

— Da, nu trebuia să-ţi faci griji că ea nu l-ar fi acceptat. Chiar din clipa în care a dat cu ochii de el, şi-a

ascuns repede şocul şi a fost foarte cumsecade şi primitoare. Şi tata se poartă frumos cu băiatul. Este ciudat, dar, văzându-l cu Ciaran, am început să-mi amintesc nişte lucruri şi, ei bine, în ciuda tuturor defectelor lui, pot afirma că a fost un tată foarte bun.

— Nu credeai că a fost?

— După ce mi-a intrat în cap cât de ciudat era, nu m-am mai gândit la asta. Încă este, dar e mult mai calm, de parcă ar fi, ei bine, fericit.

Ewan încuviinţă din cap şi privi spre uşă, stomacul începând să-i chiorăie.

— Crezi că îmi va aduce terci?

— Numai dacă crede că asta i-ar potoli cumva furia. Ar fi bine să găseşti o explicaţie bună pentru faptul că nu i-ai spus de băiat. Nu se poate decide dacă a fost pur şi simplu „prostie bărbătească”, cum îi zice ea, sau dacă ai insultat-o crezând că se va supăra şi că se va descărca pe copil.

— Prostie bărbătească? murmură Ewan.

— Da. Gregor rânji. Se pare că surorii lui Sigimor îi place să spună asta, iar el are impresia că Fiona a căpătat obiceiurile proaste ale Ilsei. Fiona i-a zis că şi Gilly a ei spune adesea acelaşi lucru, că nu doar Ilsa este o femeie inteligentă.

— Se ceartă cu Sigimor?

Ewan rânji imaginându-şi-o pe mica şi delicata Fiona răţoindu-se la marele Sigimor.

— Da, iar tatii i se pare foarte amuzant. Alianţa pe care ne-am dorit-o este solidă, Ewan. Tata i-a acceptat pe aceşti Cameroni pe care i-a blestemat atâta vreme.

— Asta-i bine, dar de ce mai sunt aici?

— Sigimor spune că, după atâţia ani în care porţile i-au fost închise în nas, este hotărât să ne cunoască pe toţi. Zice că nu suntem singurii mulţumiţi să dobândească o alianţă. El nu se războieşte cu toţii vecinii lui, dar nici aliaţi nu prea îi sunt. El şi tata se mai ceartă, dar o fac pentru că le place. Dacă toate poveştile spuse de Sigimor sunt adevărate, clanul acela e aproape la fel de ciudat ca

acesta. Gregor se uită spre uşă, care se deschise, iar Fiona intră cu o tavă cu mâncare. Ah, există speranţă, frate! Nu e terci.

Gregor o ajută pe Fiona să pună mâncarea pe măsuţa de lângă pat, apoi plecă. Ea se aşeză în fotoliul de lângă pat şi aşteptă să vadă dacă Ewan nu avea nevoie de ajutor ca să mănânce. O mulţumi să constate că el nu mai era foarte slăbit. În ciuda asigurărilor lui Mab că nici febra, nici rănile nu erau serioase, fusese îngrijorată. Acum, putea să fie doar furioasă.

După ce termină de mâncat, îl ajută să se întindă din nou pe burtă. Dar când dădu să plece, el o prinse de încheietură şi o trase aproape. Fiona se aşeză pe pat şi se uită la Ewan, furia fiindu-i puţin domolită de privirea oarecum spăsită cu care se uită la ea.

— Nu mi-am făcut griji că nu-l vei accepta pe băiat, rosti el. Mi-am făcut griji pentru cum te vei simţi când vei afla că am făcut un copil cu alta.

Ea îl privi şi se gândi că el devenise foarte priceput la cuvinte din moment ce reuşise atât de uşor să-i alunge cu o singură propoziţie cea mai mare parte a furie.

— S-a întâmplat cu opt ani în urmă, Ewan. Eu aveam 11 sau 12 ani. Gilly a noastră încă nu venise la Deilcladach, iar eu încă eram crescută ca unul dintre fraţi.

— Acum, cu mintea limpede, ştiu asta. Dar atunci, nu gândeam normal. N-am mai ştiut nimic de femeia aia din ziua în care m-a trădat lui Hugh Gray şi deodată am primit un mesaj în care scria că am un fiu şi că se afla în coliba bătrânului Robbie. Sunt singur că Gregor ţi-am povestit că ne-am gândit că era o capcană, dar eu trebuia să mă duc să văd care era adevărul. O singură privire mi-a fost de ajuns pentru a şti că era fiul meu.

— Şi mie, la fel.

— Ei bine, a fost un şoc. Apoi, ah, Dumnezeule, Fiona, să aflu că nici măcar un nume nu avea, că nu fusese creştinat… Oamenii îl numeau „bastard”. O strânse puţin mai tare de mână când ea duse la gură palmele lor împreunate şi îi sărută degetele. M-a întrebat dacă, când va

veni la Scarglas, va putea dormi înăuntru. Dădu din cap când ea blestemă. Dacă ea mi-ar fi spus de el, l-aş fi putut cruţa de toate astea.

— Ce-i făcut e bun făcut. Ciaran este un băieţel foarte rezistent. Rănile din inima lui s-ar putea să nu se vindece niciodată complet, dar este la fel de îndrăzneţ şi vioi ca oricare băiat de şapte ani şi, văzând că a fost acceptat atât de rapid, cred că se simte bine. Dar acum ştiu de ce a fost atât de încântat de pătuţul din camera lui. Helena s-a purtat cu propriul copil de parcă ar fi fost un câine de pripas. Cum se poate ca o mamă să facă aşa ceva?

— N-am niciun răspuns la asta, scumpo. N-am răspuns nici la întrebarea de ce nu ţi-am spus despre el imediat. O sumedenie de gânduri mi se învârteau în cap. Ba chiar mi-am amintit certurile dintre tata şi soţiile lui în legătură cu bastarzii săi.

— Dacă ai face un copil cu altă femeie în timp ce eşti însurat cu mine, nu o ceartă ar trebui să te îngrijoreze, ci o luptă în toată legea, poate chiar o lentă şi dureroasă castrare.

Ewan rânji şi o trase spre el pentru a o săruta pe gura furioasă. Până şi gândul că i-ar putea fi necredincios îi stârnise în mod evident furia, ceea ce îl încânta. No fi fost gelozia cel mai frumos dintre sentimente, dar, de obicei, indica faptul că inima femeii era implicată. După ce avea să se întremeze suficient pentru a face din nou dragoste cu ea, vor trebui să aibă o discuţie foarte serioasă despre ce simţeau unul pentru celălalt. Era vremea să înceteze cu presupunerile şi să se teamă de răspunsuri. Până se vindeca, avea timp să-şi adune curajul, iar unele dintre acţiunile şi reacţiile ei din ultimele zile îi dăduseră speranţa de care avea nevoie pentru a face asta.

— Am fost confuz, Fiona. Nici mai mult, nici mai puţin. În ziua când Hugh şi Helena m-au prins, voiam să-l aduc acasă. Se încruntă puţin. Ştie Ciaran ce s-a întâmplat cu maică-sa?

— Da, i-am spus. Suspină. M-am gândit să-i zic doar o parte sau să-l mint, dar, până la urmă, i-am spus totul. Este

o poveste care va fi rostită prea adesea pentru ca el să n-o audă, aşa că am preferat să afle de la mine. Ştie că ea a încercat să te omoare şi i-am zis tot ce ţi-a făcut. I-am pomenit de bici, iar el ştia exact ce făcuse ea. Îşi dăduse seama ce erau acele urme de pe spinarea ta.

— O, nu, nu se poate…

Înjură când ea încuviinţă din cap.

— Nu are foarte multe cicatrici, aşa că fie se pricepea să se ascundă sau să fugă, fie la castel au existat oameni care au împiedicat-o să-l bată. Şi mai era şi Mary, pe care o iubeşte şi, din câte povesteşte, se pare că şi ea-l iubeşte. Deci, i-am spus că am ucis-o pe Helena fiindcă a încercat să mă omoare. Nu s-a îndoit nici măcar o clipă că aşa a fost. Apoi, el a părut pur şi simplu să dea totul deoparte. Nu mai pomeneşte deloc de ea.

— A fost greu pentru tine, ştiu asta, dar e foarte bine că i-ai zis adevărul. Şi poate că nici nu-i pasă în mod deosebit de ce s-a întâmplat cu ea.

— Nu prea i-a fost mamă cu adevărat, nu-i aşa?

— Nu, nu i-a fost. Dar tu îi vei fi, aşa-i? El deja te numeşte mamă.

— A fost alegerea lui. I-am spus că îmi poate zice cum doreşte, Fiona sau mamă, dar că de-acum este fiul nostru.

— Mulţumesc!

— Pentru ce? Nu este decât un băieţel, un băieţel rănit, iar noi doi nu însemnam nimic unul pentru celălalt când l-ai făcut. Şi, o, Ewan, consideră că fiecare lucru mărunt pe care îl faci pentru el este un dar atât de important, încât îmi frânge inima. Am fost atât de încântată să-l aud strigând din pragul uşii, ca oricare băieţel normal, încât nici nu l-am certat pentru cuvintele folosite. Cel mai greu lucru va fi să mă abţin să nu-l răsfăţ. Şi să nu-l îmbrăţişez ori de câte ori îi apare în ochi acea expresie de nesiguranţă şi teamă. Cred că va trece mult timp până se va convinge pe deplin că este bine-venit aici. Căscă. Pardon!

Ewan se trase puţin pe pat, se răsuci cu grijă pe o parte şi o trase lângă el.

— Odihneşte-te aici.

O cuprinse în braţe, lipind-o cu spatele de pieptul lui.

— Spinarea ta… începu ea să protesteze.

— Nu stau pe ea. Am mai dormit aşa şi altă dată, şi nu m-am întors pe spate până dimineaţă. Fără poţiunile astea pe care mi le-aţi dat tu şi Mab, bănuiesc că aş simţi imediat ce-aş ajunge pe spate şi m-aş răsuci înainte de a-mi face vreun rău.

Închizând ochii, ea se gândi că asta era adevărat. Ştia de ce era obosită şi, în curând, trebuia să-i explice şi lui. Prea mulţi oameni începuseră să remarce apetitul ei de nepotolit şi faptul că începuse să se odihnească după-amiază. Vorbele aveau să înceapă curând, iar ea nu dorea ca el să afle din bârfe că era pe cale să devină tată – din nou.

— Helena a fost o femeie foarte frumoasă, murmură ea.

— Numai pe dinafară. Când am văzut-o din nou, am avut un scurt moment în care m-am simţit total ruşinat că am atins-o vreodată.

— Ah, dar, dacă n-ai fi făcut-o, Ciaran n-ar fi aici.

— Adevărat, şi ar fi fost păcat. O sărută pe creştet. A existat o clipă când toată urâţenia i-a apărut pe chip. M-am întrebat de ce Dumnezeu a ascuns atâta ticăloşie într-un trup atât de frumos. Cred că pofta trupească m-a orbit, însă scuza mea este că eram foarte tânăr.

— Hm. Totuşi, nu erai total lipsit de minte. Ea a trebuit să te seducă.

— Da, adevărat. Poate că am avut puţină minte în capul meu de bărbat prost.

Ea chicoti somnoroasă.

— Da, poate.

— Încă nu te-am certat că ţi-ai asumat un asemenea risc, rosti el ridicându-şi mâna pe trupul ei pentru a-i cuprinde un sân şi zâmbind când ea scoase un mic geamăt de satisfacţie.

— Ei bine, poţi să mă certi peste câteva minute.

— De ce să aştept câteva minute?

— Pentru că voi adormi în câteva minute şi nu va trebui să te ascult.

— Ce fetişcană impertinentă! Ţi-ai pus viaţa în primejdie, Fiona!

— Şi tu ai fi făcut la fel pentru mine. Şi nici măcar n-a fost o primejdie prea mare. Ştii bine că ar fi ezitat să mă ucidă. Chiar dacă şi-ar fi dat seama cine sunt, iar şansele ca să se întâmple asta erau foarte mici, tot nu m-ar fi omorât imediat. Nu aveam nevoie decât de câteva minute în care ochii tuturor să se uite în altă parte pentru ca oamenii tăi şi ai lui Sigimor să poată traversa nevăzuţi poiana. Nu ţi-o plăcea, dar trebuie să recunoşti că a fost o alegere perfectă.

El se strâmbă acceptând cu greu adevărul.

— Da, aşa este şi, da, nu-mi place ce-ai făcut.

— Totuşi, i-am păcălit, nu-i aşa?

— Da, i-ai păcălit, dar, dacă mai faci vreodată ceva atât de primejdios, o să te bat.

— Poţi încerca.

„N-ar fi exclus să încerce”, gândi ea lăsându-se în voia somnului. După ce avea să-i spună de copilul pe care îl purta în pântec, nu va dura mult până când el să-şi dea seama că fusese însărcinată în timpul salvării lui. Şi Gregor, şi Sigimor urmau să-şi dea seama. Aveau să i se ţină predici până când îi ţiuiau urechile. Punând o mână pe mâna lui care îi acoperea sânul, se gândi că era un preţ mic de plătit pentru a-l avea înapoi la Scarglas viu şi reproşându-i, cei mai răi duşmani ai lui fiind morţi şi îngropaţi.

Ewan zâmbi când îi simţi trupul relaxându-se în somn. Ţinea la el. Nu se îndoia deloc de asta. Era posibil să dureze o vreme până când asta avea să se transforme în iubirea de care el avea nevoie, însă vedea acest lucru întâmplându-se.

Se gândi că, poate, era timpul să discute cu Gregor. Îl irita gândul de a-i cere un sfat fratelui mai mic, dar nu era niciun secret că Gregor ştia să le câştige pe femei, în vreme ce el habar n-avea. Venise timpul să-şi curteze soţia, să-i transforme afecţiunea în iubire. Poate că Gregor îl putea

ajuta în privinţa inabilităţii lui de a rosti acele frumoase cuvinte de dragoste care păreau să le placă atât de mult femeilor.

Avea să înceteze a o ţine la distanţă, mai ales că încercările lui de până atunci fuseseră jalnice. Ewan ştia că dorea ca ea să facă parte din viaţa lui, toată viaţa lui. Ea încercase să fie subtilă, dar îi simţise adesea frustrarea din pricină că el ezita să-i spună ce se întâmpla, ce gândea, ce simţea, ce planuri îşi făcea pentru viitor. Fiona nu ezitase niciodată să-i spună astfel de lucruri, aşa că era vremea să răspundă la încrederea pe care ea i-o arătase.

Zgomotul uşii deschise îi distrase atenţia de la planurile de a-şi câştiga soţia şi îl privi pe Ciaran furişându-se în cealaltă parte a patului său. Băiatul se uită la Fiona, iar Ewan văzu dorul din ochii lui. Ciaran îşi dorea o mamă, iar Ewan ştia că n-ar fi putut alege una mai bună pentru fiul său. Avea să fie fermă, dar blândă cu Ciaran şi va şti cum să-i vindece rănile. În plus, datorită modului cum fusese crescută, avea să fie tolerantă faţă de comportamentul unui băieţel, cum probabil că nu multe mame ar fi.

— Este bolnavă? întrebă Ciaran cu voce joasă, uşor tremurătoare.

— Nu, şopti Ewan. Doar se odihneşte puţin.

— A muncit din greu ca să te facă bine.

— Ştiu.

— Îmi pare rău că fosta mea mamă a încercat să vă facă rău ţie şi noii mele mame.

— N-are de ce să-ţi pară rău. Tu n-ai făcut nimic rău şi nici tu n-ai vrut-o pe ea, nu-i aşa?

Ciaran clătină energic din cap.

— Aşa că n-ai de ce să-ţi ceri iertare pentru ce a făcut ea. O fi fost mama ta, dar era femeie în toată firea şi a luat propriile decizii.

— Aşa îmi spun şi mama, şi bunicul.

— Şi au dreptate. Un copil nu trebuie să poarte povara greşelilor părinţilor săi.

— Dar îmi pare rău că fosta mamă a făcut-o pe noua mamă să trebuiască s-o ucidă.

— Da, şi mie îmi pare rău, dar faptul e consumat şi lucrurile nu mai pot fi schimbate. S-au întâmplat deja şi trebuie uitate.

Ciaran încuviinţă din cap, apoi căscă şi-şi aminti cu întârziere să-şi acopere gura cu mâna.

— Cred că şi eu mă simt puţin obosit.

Ewan îşi reprimă un zâmbet, dar simţi şi un fior de tandreţe. Băieţelul se uita la Fiona şi la pat cu o foame nestăpânită. Ewan se îndoia că Ciaran dorea să se odihnească, în schimb era sigur că voia să se cuibărească o vreme lângă noua lui mamă. Era un sentiment pe care Ewan îl înţelegea pe deplin.

— Ei bine, dacă eşti atent să n-o trezeşti, ai loc să te întinzi lângă ea.

Băiatul se mişcă rapid. Şi o făcu şi cu o silenţiozitate care îl făcu pe Ewan să se întrebe îndelung unde şi de ce căpătase o asemenea abilitate. Când Ciaran se instală lângă Fiona, ea îi murmură numele şi îi cuprinse talia cu un braţ, trăgându-l lângă ea. Băieţelul scoase un sunet înfundat, unul de profundă fericire, şi se cuibări cu grijă la pieptul Fionei.

Ewan îşi înălţă capul pentru a se uita la Fiona şi la Ciaran. În trei zile scurte, cât el dormise, între cei doi se crease cumva o legătură pe care el se îndoia că o va înţelege vreodată. Chiar şi în somn, Fiona îl recunoscuse pe băieţelul care se ghemuise lângă ea, aşa cum o mamă adevărată îşi recunoaşte copilul.

Ewan se gândi că acela era viitorul lui. Acea femeie, acel copil şi copiii cu care Fiona avea să-l fericească. Se întinse din nou, îşi îngropă faţa în părul ei şi simţi în ochi înţepături pe care era hotărât să le controleze. Toată viaţa lui din clipa în care realizase că bărbaţii şi femeile erau meniţi să fie perechi, tânjise după o femeie pe care se poată numi a lui. Tânăr şi prost, crezuse pentru scurt timp că Helena era acea femeie. Sosirea Fionei în viaţa lui îi arătase cât de prost fusese. În clipa aceea, avea toate lucrurile după care tânjise şi avea să facă tot ce îi stătea în putinţă ca să le păstreze.

Capitolul 21

— Nu pot să cred! Cum să vă căsătoriţi? Ewan se holbă la tatăl lui şi la Mab, care stăteau în picioare lângă scaunul din holul mare pe care şedea el, apoi întoarse capul spre dreapta, pentru a se uita la Fiona, care zâmbea. El încă este însurat cu femeia care a fugit, nu-i aşa?

— Nu, răspunse Fiona. Se pare că a murit cu trei ani în urmă. I-am pomenit lui Ciaran de ea, iar el mi-a spus. A fost o febră care s-a răspândit printre cei din clan şi care a ucis-o. Îşi aminteşte foarte clar că ea şi mama lui se urau şi se certau adesea. Se pare că amândouă îl doreau pe Hugh. Tatăl tău a vorbit cu băiatul şi zice că despre ea era vorba. Aşa că acum este un bărbat liber.

— Şi o să mă însor cu Mab, rosti Fingal încruntându-se la Ewan. Mă simt prost că vin la tine ca un băieţandru, dar tu eşti *laird*-ul şi e firesc să ţi se ceară permisiunea. Aşa că spune da şi lasă-ne să începem să plănuim celebrarea.

— Ah, tată, începu Ewan pe un ton ezitant, îmi place Mab…

— Da, şi?

— Ei bine, tu nu te-ai dovedit a fi un soţ prea bun.

— Da, este adevărat. Dar nu mi-a păsat prea mult de femeile alea. Annie nu a fost prea rea, însă n-am ţinut la ea suficient de mult pentru a-i fi credincios şi mi-o fi făcut ea copiii, dar nu-i plăcea să facă dragoste, dacă înţelegi ce vreau să zic. Ei bine, lui Mab îi place…

— Fingal! protestă Mab înroşindu-se ca para focului şi încruntându-se la Fiona, care chicotea.

— Şi ţin la ea, continuă Fingal ca şi cum nu fusese întrerupt. Mi-am dat seama brusc că noi doi suntem… ei bine, prieteni. Nu mai sunt un tânăr interesat doar de poftele carnale, dar încă sunt viril şi vreau o soţie. I-am spus lui Mab că îi voi fi credincios şi i-am dat permisiunea să mă bată dacă par a uita de jurămintele făcute.

— Tată, dacă faci acele jurăminte, mă îndoiesc că vei uita de ele, rosti Ewan. Nimeni nu se îndoieşte de cuvântul tău odată ce ţi-l dai.

— Da, da. Exact ăsta-i motivul pentru care mi-l dau cu mare grijă. Nu se ştie niciodată când poţi da de necaz fiindcă i-ai dat unui prost cuvântul tău în legătură cu ceva.

— Asta are sens, murmură Ewan evitând să se uite la Fiona deoarece ştia că ar fi văzut amuzamentul de pe chipul ei şi nu ar mai fi fost capabil să-l ascundă pe al lui.

— Deci? Ne apucăm să plănuim petrecerea de nuntă?

— Îl vrei pe pungaşul ăsta, Mab?

— O, da, l-am vrut întotdeauna. Ned n-ar exista dacă nu l-aş fi vrut. Doar că n-am dorit să stau la coadă. Acum, nu voi mai fi decât eu. Zâmbi vag, dar pe chip avea o expresie de şiretenie pură. Cunosc câteva poţiuni care îl pot vindeca pe oricare bărbat de umblat din floare-n floare.

Fingal îşi ridică bărbia şi se încruntă la ea.

— Am jurat ceva şi aşa va fi.

— Desigur, iubitule.

— Atunci, vom avea o petrecere de nuntă, spuse Ewan. Când intenţionaţi să vă căsătoriţi?

— Peste două zile.

— Ei bine, bănuiesc că se poate pregăti un ospăţ pe cinste până atunci.

Fingal încuviinţă din cap şi, ţinând-o în continuare pe Mab de mână, ieşi din holul mare. Ewan se uită la Fiona.

— Ştiai ceva de asta?

— Şi da, şi nu, răspunse Fiona. Am văzut că s-au apropiat foarte mult, dar asta putea să nu însemne nimic având în vedere că era vorba despre tatăl tău. Ea a fost cea care l-a alinat când el şi-a adus aminte de toată durerea din trecut şi cred că atunci el a început să-şi dea seama că ea nu era doar Mab, ci şi o prietenă sau poate chiar mai mult.

— Ei bine, bănuiesc că asta va stârni ceva vâlvă. Nu în sensul rău, ci doar şoc, poate surprindere şi cu siguranţă o oarecare ilaritate. Sper că Mab nu se va simţi rănită.

— Nu. Este aici de prea mult timp. Va şti exact ce înseamnă reacţia oamenilor. Flăcăii, cum îi numeşte ea, o

plac cu toţii. Dacă va exista îngrijorare în privinţa acestei căsătorii, cred că va fi pentru ea.

Ewan încuviinţă din cap.

— Da, se vor nelinişti din pricina posibilităţii ca el să se poarte urât cu ea şi să-i rănească sentimentele.

Fiona râse uşurel văzând că expresia stupefiată încă zăbovea pe chipul lui Ewan. O clipă mai târziu, şi el izbucni în râs. Ea spera că avea dreptate în privinţa faptului că Fingal se schimbase suficient pentru a-i fi un soţ bun lui Mab, dar Mab era cea care îşi asuma riscul. Totuşi, îngrijorarea pentru prietena ei nu-i diminuă amuzamentul provocat de acea situaţie.

Până terminară de mâncat, îşi supraveghe cu atenţie soţul. Era prima dată când se dădea jos din pat şi, cu toate că în mod cert îşi recăpătase forţele, era prima oară când se sprijinea puţin pe spatele rănit. După zece zile în care se vindecaseră, nu credea că s-ar redeschide uşor, dar încă erau sensibile. Durerea putea obosi pe cineva la fel de uşor ca orice altceva, iar ea era atentă să nu apară semne de slăbiciune.

După câteva minute, fraţii şi nepoţii lui Ewan începură să vină în holul mare pentru a-şi exprima sentimentele legat de căsătoria tatălui său cu Mab. După cum se aşteptase Fiona, majoritatea erau îngrijoraţi în privinţa lui Mab. După o jumătate de oră de discuţii pe această temă, Ewan devenise puţin cam palid, iar Fiona nu ezită să se folosească de boala şi de rănile lui pentru a-l duce în dormitor. Fără îndoială, unii dintre fraţii lui aveau să vină şi acolo, dar nu prea mulţi.

Ewan se lăsă încet pe pat şi îi zâmbi Fionei.

— Ai devenit foarte pricepută în a-mi deturna rudele atunci când este nevoie.

— Au la dispoziţie două zile pentru a-şi face cunoscute opiniile, spuse ea în timp ce îi umplea o halbă cu cidru. E păcat că n-au încredere că tatăl tău poate fi un soţ bun, deşi toţi cred că îşi poate ţine o promisiune, însă el e de vină pentru asta.

— Adevărat, fu Ewan de acord luând halba cu cidru. A

fost prima dată când a zis atât de făţiş că nu prea a ţinut la soţiile lui. Ceea ce te face să te întrebi de ce s-a însurat cu ele.

— Cu prima, s-a însurat ca să obţină Scarglasul. Cu celelalte, ca să aibă fii legitimi.

— Desigur. Într-un fel, e trist. Căscă. La naiba, n-ar trebui să mă simt atât de slăbit.

— Nu eşti atât de slăbit cum erai ieri sau alaltăieri. Părerea mea este că această slăbiciune face parte din cursul firesc al vindecării. Este nevoie de multă forţă pentru a lupta cu o febră sau pentru ca o rană să se vindece. Iar tu ai avut şi febră, şi răni. Luă halba goală şi o puse pe măsuţa de lângă pat. Odihneşte-te, fiindcă am impresia că următoarele câteva zile îţi vor solicita toată puterea.

— Te vei odihni şi tu? Îi zâmbi şi bătu uşurel patul alături de el. Este loc suficient.

— Nu, trebuie să încep să dau ordine şi să fac planuri pentru această petrecere.

El râse încetişor în timp ce ea pleca, apoi căscă. I se părea în neregulă să se odihnească în toiul zilei, dar avea s-o facă şi avea să doarmă ori de câte ori simţea nevoia, îşi dorea să facă din nou dragoste cu soţia lui, iar pentru asta avea nevoie de toate forţele. Dacă trebuia să doarmă mai mereu în următoarele două zile pentru a fi în deplină putere la nunta tatălui său, asta avea să facă.

Căsătoriile păreau a le face pe femei să-şi dorească să fie curtate, iar el intenţiona să-şi curteze soţia. Avea să-i spună cuvinte frumoase înainte, în timp ce şi după ce făcea dragoste cu ea. Şi avea să-i mărturisească sentimentele pe care le avea pentru ea, iar apoi, spera să audă că şi ea îl iubea. Ewan îşi petrecuse timpul în care zăcuse în pat pentru a se tămădui ca să înveţe încetul cu încetul cum să-i împărtăşească gândurile soţiei lui. Fiona fusese atât de evident încântată, încât se simţea puţin ruşinat că nu încercase asta înainte. Dar de-acum, va încerca să-i spună ce simţea pentru ea. Chiar şi numai gândul la o asemenea conversaţie îl făcea să se simtă stânjenit, dar răsplata după care tânjea putea fi obţinută. Iar dacă pentru asta era

necesar să se expună într-un asemenea mod, atunci îşi va aduna tot curajul şi o va face. Nu putea decât să se roage ca speranţele şi dorinţele lui să nu-l fi făcut să vadă ce nu exista, ca Fiona să ţină cu adevărat la el.

*

— Eşti sigură de asta, Mab? o întrebă Fiona pe prietena ei, în vreme ce o ajută să se îmbrace pentru nuntă.

— Da, răspunse Mab. El s-a schimbat. Poate datorită vârstei, poate fiindcă şi-a alungat din suflet şi din minte durerea şi furia trecutului, dar s-a schimbat. Este timpul să-mi asum riscul de a crede că este capabil să-şi respecte jurămintele şi că nu se va mai purta ca un porc în călduri, care nu se poate uita la o fustă fără a-şi dori să o ridice.

Fiona râse.

— Da, cu toate că nu s-a mai purtat aşa cam de când am venit aici.

— Am remarcat asta. Îi zâmbi Fionei. Şi am mai remarcat că tu pari mai în largul tău, mai împăcată.

— Aşa şi sunt. Şi Ewan s-a schimbat puţin. Ba chiar mai mult în ultimele două zile, după ce tu şi tatăl lui aţi anunţat că vă căsătoriţi. Poate că, în sfârşit, l-am făcut să renunţe la rezerva lui. Adesea, mi-a fost greu să fiu răbdătoare, dar se pare că răbdarea a dat roade. Oh, Mab, de când l-am smuls din mâinile lui Hugh, mi-a vorbit mai mult decât în toate săptămânile de dinainte.

— Mă bucur pentru tine, fetiţo. Faptul că un bărbat precum Ewan a început să-şi împărtăşească gândurile este un semn foarte bun.

— Acum nu-mi doresc decât să-şi împărtăşească şi sentimentele.

— Ai răbdare, fetiţo, rosti Mab şi râse văzând-o pe Fiona dându-şi ochii peste cap. Totul se face pas cu pas. Căsătoria este pentru totdeauna. Ce mai contează câteva luni de incertitudine şi muncă grea comparativ cu o viaţă, mai ales dacă acele eforturi îţi aduc un dar atât de minunat cum este iubirea unui bărbat, iubirea lui deplină?

Fiona încuviinţă din cap şi îşi dădu seama că şi Mab avusese răbdare, vreme de mulţi ani.

— Sunt surprinsă că tu n-ai renunţat la prostul ăla bătrân.

— Poate că aş fi făcut-o dacă vreun bărbat deosebit mi-ar fi oferit dragostea lui şi m-ar fi cerut în căsătorie. Dar nu a fost cazul. Şi fiindcă nicio tentaţie nu mi-a fost legănată prin faţa ochilor, mi-a fost uşor să aştept. Pur şi simplu, mi-am ascuns iubirea pentru el într-un colţişor al inimii şi, încetul cu încetul, am devenit prietena lui, o tovarăşă care nu cerea nimic şi care nu i-a permis să se servească cu ce poftea, când poftea.

— L-ai refuzat.

— Din clipa în care am descoperit că era însurat. Şi voi continua să spun nu până când preotul va termina ceremonia. Am făcut-o în special pentru a fi împăcată cu mine, dar, din ziua în care noi două am constatat că Fingal ne vorbea altfel decât altor femei, am început să analizez lucrurile. Este o chestiune de respect. El pur şi simplu nu le prea respectă pe acele femei, admiţând că o face câtuşi de puţin. Fingal apreciază că noi două nu ne plecăm în faţa lui. Nu mi-am dat seama de asta, dar, în toţi acei ani, am făcut exact ce a fost corect şi necesar pentru a-l câştiga. Dacă Annie, soţia lui, nu ar fi fost rece în dormitor, este posibil ca acea căsnicie să fi fost reuşită fiindcă şi ea îşi susţinea cu tărie părerile, iar el o îndrăgea pentru asta.

— Ce trist!

— Foarte trist. Mai ales fiindcă nu cred că toate acele muieri care s-au grăbit să-şi ridice poalele pentru ei au fost sincer drăgăstoase. Doar au ştiut să se prefacă suficient de bine ca să-l facă să creadă asta.

Fiona se dădu îndărăt şi o studie cu atenţie pe Mab.

— Arăţi foarte bine. Va trebui să-l ţinem zdravăn în frâu pe Fingal, altminteri se va grăbi să te ducă în dormitor înainte ca preotul să sfârşească ceremonia. Zâmbi văzând-o pe Mab îmbujorându-se şi chicotind ca o tânără mireasă. Sigur nu vrei să ratezi petrecerea de după aceea, pentru care am muncit cu toţii din greu.

— Nu. Dacă nu din alt motiv, măcar pentru faptul că-mi doresc ca băieţii să se bucure de ea şi să ne vadă pe mine şi pe tatăl lor ca soţ şi soţie înainte ca Fingal să împartă patul cu mine. Vreau ca asta să le intre bine în minte.

— Da, aşa ar fi cel mai bine.

— Şi tu arăţi foarte bine. De ce am impresia că nu doar datorită nunţii mele?

— Pentru că ai ochi ageri. Este evident că intuiţia nu se limitează doar la ce se petrece în pântecul unei femei. M-am îmbrăcat aşa pentru a-l seduce, mărturisi Fiona netezindu-şi fusta rochiei de un roşu aprins. De asemenea, m-am îmbrăcat aşa pentru a mă simţi frumoasă şi curajoasă fiindcă am de gând ca, în seara asta, să-i spun lui Ewan ce simt pentru el.

Ochii lui Mab se lărgiră.

— Asta-i un lucru curajos, un pas foarte mare pe care îl vei face.

— Nu pot decât să mă rog ca acest pas să nu mă facă să mă prăbuşesc într-o prăpastie. Fiona suspină. El s-a străduit foarte mult să mă facă parte din viaţa lui. Văd asta, o simt. Totuşi, există o oarecare ezitare. Este posibil ca motivul să fie faptul că nu e obişnuit să-şi împărtăşească gândurile şi planurile fără nicio reţinere. De asemenea, este posibil ca încă să fie nesigur de mine în anumite privinţe. Ei bine, în seara asta îl voi lăsa să afle cât de tare m-a prins în mrejele lui, apoi vom vedea la ce va duce asta. În orice caz, pur şi simplu nu mai pot să-mi reţin cuvintele pe care vreau să i le spun.

— Este trist, dar foarte adesea femeile trebuie să fie primele care dezvăluie ce e în inima şi în sufletul lor.

Fiona răspunse în timp ce o lua pe Mag de braţ şi porniră spre uşa camerei:

— Da, este foarte nedrept. Dar cineva trebuie să facă primul pas. Fiindcă oricum trebuie să-i spun în seara asta despre copilul pe care îl port în pântec, m-am hotărât să-i mărturisesc toate secretele şi să termin cu asta. Vezi ce proastă romantică sunt?

Râse împreună cu Mab în timp ce se îndreptau spre holul mare, iar Fiona se rugă să aibă şi ea parte de seninătatea şi bucuria pe care le simţea Mab în momentele acelea.

*

— De ce eşti atât de agitat? întrebă Gregor aşezându-se într-un fotoliu de lângă şemineu şi privindu-l pe Ewan, care se plimba de colo-colo prin dormitor. Nu eşti tu cel care se însoară astăzi.

Ewan se opri în faţa focului şi privi flăcările.

— În anumite privinţe, sunt.

Gregor se încruntă preţ de o clipă, apoi suspină şi clătină din cap.

— Încă nu i-ai spus fetei că o iubeşti.

— Nu este un lucru uşor pentru un bărbat.

— Cum să nu? Doar deschizi gura şi rosteşti cuvintele.

— Asta spune un bărbat care nu a iubit niciodată o femeie. Le-a poftit pe câteva, dar nu a iubit-o pe niciuna.

— Bănuiesc că o voi face într-o zi.

— Da, o vei face, iar când va veni ziua aceea, îţi promit că vei deschide gura, iar cuvintele vor refuza să treacă de nodul care ţi se va pune brusc în gât. Poate că, dacă fata îţi va zice ce simte, îţi va fi mai uşor. Dar dacă nu o va face, dacă nu vei fi sigur că simte acelaşi lucru, nodul acela va continua să blocheze calea cuvintelor. Un nod de frică pură. Şi nu ştiu de ce ţie îţi pot spune ce simt, iar ei, nu pot, murmură Ewan.

— Poate că-ţi este mai uşor pentru că suntem fraţi strâns uniţi prin sânge şi afecţiune şi ne cunoaştem de-o viaţă. Gregor sorbi din pocalul cu vin aromat. Nu cred că-mi place discuţia asta despre teamă. N-am ştiu că a te îndrăgosti presupune şi frică.

Ewan îşi încrucişă braţele la piept şi se sprijini de masivul cadru din piatră al şemineului.

— Presupune şi multe alte sentimente neplăcute. Pe lângă teamă, mai sunt nesiguranţa, îndoiala că celălalt

merită…

— Destul, te rog, altminteri o să mă faci să resping iubirea şi femeile pentru tot restul zilelor mele. Ei bine, iubirea în orice caz. Rânji când Ewan chicoti, apoi redeveni serios. Te iubeşte, Ewan. Sunt sigur de asta.

— Mi-aş dori nespus să fiu şi eu la fel de sigur. Nu sunt convins că aş fi nici dacă ea mi-ar spune, cel puţin nu o vreme. Sunt sigur însă că ţine puţin la mine şi că vrea să fie măritată cu mine. În ziua când a venit să mă salveze, felul cum s-a purtat şi cum mi-a îngrijit rănile mi-a dat speranţa că izbutisem să câştig un loc în inima ei. Este vremea să-mi asum riscul de a afla dacă nu cumva şi ea îşi reţine cuvintele pe care vreau să le aud din pricină că este măcinată de îndoieli.

— Tu o iubeşti cu adevărat, nu-i aşa?

— Cred că am iubit-o de la început, deşi mă gândeam că este doar dorinţă trupească. Ceea ce, pentru un bărbat, este mult mai acceptabil. Am încercat să păstrez o distanţă între noi deoarece ştiam că putea face orice dorea din mine, că îmi putea distruge sufletul. Dar n-am reuşit. Sunt foarte norocos că nu este soiul de femeie care să folosească împotriva mea sentimentele pe care le nutresc pentru ea, nici chiar în cea mai mică măsură.

— Nu, nu este, confirmă Gregor, apoi îşi termină băutura şi se ridică. Eu cred că te iubeşte. Şi chiar dacă încă nu te iubeşte pe deplin, cred că o poţi convinge s-o facă purtându-te drăgăstos cu ea. Tu n-ai văzut cum s-a purtat după ce a aflat că ai fost capturat, cum s-a zbuciumat că erai rănit şi nu ţi-ai dat seama cât de tare a deranjat-o, ba chiar a durut-o faptul că o ţineai la distanţă. Eu am văzut şi mi-am dat seama. La fel, şi aproape toţi fraţii noştri. Şi toţi ne-am dat seama de la bun început că sunteţi o pereche potrivită, cu mult înainte de a afla ce ne va aduce căsătorindu-se cu tine.

— Ei bine, eu nu sunt sigur de toate astea, dar cu siguranţă îmi dau curaj.

— Ah, Ewan, ea nu este decât o fetişcană.

— Ea este inima mea, viitorul meu, rosti Ewan încet,

apoi ignorând uşoara stupefacţie de chipul lui Gregor, adăugă: Ei bine, hai să mergem să-l vedem pe bătrânul nebun însurându-se. Din nou.

*

Fiona îşi trase nasul şi îşi şterse o lacrimă când Fingal îşi sărută mireasa îmbujorată. Ignoră rânjetul lui Ewan când o conduse spre masă. Bărbaţii niciodată nu păreau la fel de impresionaţi de o nuntă precum femeile, iar ea considera asta un defect trist al lor.

Atmosfera de petrecere se instală rapid, iar ea fu încântată să vadă că totul ieşise bine. Mâncarea era din belşug şi fierbinte. Muzica era chiar plăcută. Până şi Peter era curat, cu toate că nu dorea să-şi amintească lupta care se dusese pentru asta. Nu ştia cum de un bărbat atât de mic reuşise să învineţească şi să rănească şase MacFingali uriaşi şi vânjoşi. Îl văzu pe Ciaran râzând cu unii dintre băieţii mai tineri şi simţi bucuria încălzindu-i inima. În clipa aceea, totul părea minunat în lume, iar ea dorea să savureze pe deplin acel sentiment.

— Bătrânul nebun pare foarte mulţumit de sine, rosti Ewan luându-i mâna şi sărutându-i degetele.

— Aşa este, spuse ea după ce îi aruncă o privire rapidă lui Fingal, care se dondănea vesel cu Sigimor. Schimbarea lui este nemaipomenită, nu-i aşa?

— Chiar că e nemaipomenită. Acum, este doar puţin ciudat.

Ea râse.

— Însurătoarea cu Mab îi va prinde bine. Oricum, ea i-a fost alături ani de zile, ca prietenă adevărată.

— După ce m-am gândit puţin, şi eu mi-am dat seama de asta. Ea i-a fost alături, ne-a fost tuturor alături din ziua în care a venit la Scarglas. Adevărul este că ne-a fost tuturor ca o mamă mai mult decât toate celelalte soţii ale lui. Cred că ăsta e motivul pentru care atât de mulţi dintre fraţii mei au fost îngrijoraţi în legătură cu această căsătorie. Soarta soţiilor tatii n-a fost niciodată bună, iar eu am

realizat faptul că toţi se temeau ca nu cumva şi ea să dispară curând.

Fiona încuviinţă din cap.

— Şi eu am avut această impresie. Dar ea n-o să plece nicăieri şi cred că, de această dată, tatăl tău şi-a găsit perechea. Mab nu este o prostuţă aiurită, cum cred unii.

— O, nu! Chiar şi când părea să nu fie atentă, spunea ceva ce atingea direct miezul problemei. Acum însă, am impresia că pare a se simţi mai în largul ei. Multe din micile lucruri care îi făceau pe oameni să aibă o părere greşită despre ea au dispărut. Mă întreb dacă nu cumva asta se datorează faptului că, în sfârşit, şi-a găsit o prietenă, pe tine, că are pe cineva cu care să vorbească, în afară de tata. Înainte, nu prea avea.

— Se poate să fie şi asta, dar, ei bine, am aflat de ce părea… atât de ciudată şi de cu minţile în altă parte. Sperând ca el să nu o întrebe cum de aflase despre darul special al lui Mab, îi povesti lui Ewan totul despre el. Faptul că trebuia să-l ascundă făcea ca lucrurile să fie foarte dificile pentru ea.

— Nu crezi că este vrăjitorie sau ceva asemănător?

— Nu. N-ai cum să stai mult timp în preajma familiei Murray fără a înţelege că astfel de lucruri nu sunt altceva decât un dar special de la Dumnezeu. În clanul acela sunt mulţi oameni cu asemenea talente. Eu şi Mab încercăm să ne dăm seama cum l-ar putea folosi fără ca oamenii să se sperie.

Ewan încuviinţă din cap şi îi zâmbi lui Ciaran, când băieţelul se apropie şi se aşeză pe marginea scaunului Fionei, de fapt, aproape în poala ei.

— Îţi place petrecerea, Ciaran?

— Da, răspunse băiatul înainte de a-şi îndesa în gură o prăjiturică. Bunicul mi-a dăruit o bunică.

— Aşa este.

Ciaran se uită la Fiona.

— Tu ai o bunică?

— Nu, şi mă tem că eu nu-ţi voi dărui un bunic sau o bunică. Nu-i am decât pe fraţii mei. Mai ai câţiva unchi pe

lângă cei de-aici. Bănuiesc că îi vei cunoaşte curând.

— O să mă placă?

— De îndată ce te vor vedea.

Îl sărută pe frunte, iar el chicoti.

— Îl vor plăcea pe tata?

— Desigur!

— Tot de îndată ce-l vor vedea?

— Poate, dar bănuiesc că, o vreme, nu-l vor lăsa să afle asta. Ne-am căsătorit fără permisiunea lor. Înainte ca totul să se aranjeze, vor trebui să se încrunte puţin la el. Aşa fac bărbaţii.

Râse când Ciaran se încruntă.

— Aşa, foarte bine.

— A fost o încruntătură foarte bărbătească, fiule, rosti Ewan, dar se uită cu severitate glumeaţă la Fiona. Cred că trebuie să fiu foarte atent la ce-l înveţi pe băiat.

— Sunt învăţat multe lucruri, zise Ciaran.

— De asta mă tem, murmură Ewan şi zâmbi când Fiona se încruntă la el, cu toate că ochii îi licăreau a râs. După ce Ciaran se întoarse la ceilalţi băieţi, deveni serios. Crezi că vor fi necazuri cu fraţii tăi?

— A, nimic foarte rău. Mi s-a îngăduit să-mi aleg soţul, aşa că l-am ales. Treaba e că, deşi Connor va înţelege de ce s-a întâmplat aşa, va fi iritat că, atât de mult timp, nu i-ai spus unde mă aflu.

— Iritat, hm?

— Da, iritat. Nimic îngrijorător. Se încruntă când îşi dădu seama că toţi cei aflaţi în holul cel mare tăcuseră brusc. Ce este?

— Bănuiesc că toţi gândesc ce gândesc şi eu.

— Ce anume?

— Că iritarea n-ar trebui să arate atât de alarmant.

Fiona se încordă când realiză că toţi, inclusiv Ewan, priveau spre uşa principală. Se uită la Sigimor mai întâi, iar rânjetul lui larg o făcu să se simtă şi mai neliniştită. Se răsuci încet, pentru a se uita în direcţia în care privea toată lumea. Trei dintre fraţii ei se aflau în prag, înconjuraţi de câţiva dintre bărbaţii MacFingal, încordaţi, în mod cert,

„iritat” nu era cuvântul potrivit pentru a descrie expresia de pe chipul lui Connor când îşi aţinti privirea asupra ei şi a lui Ewan. Se întrebă pe care dintre ei îşi imagina Connor că îl taie în bucăţele însângerate.

— Ai spune că aia este o expresie iritată? întrebă Ewan încet.

— Aş zice că este ucigaşă, însetată de sânge. Şi îmi doresc să ştiu pe care dintre noi se gândeşte să-l măcelărească.

Capitolul 22

— Fiona!

— Se pare că pe mine, mai întâi, rosti Fiona lăsându-se puţin în jos pe scaun în timp ce Connor, Diarmot şi Antony porniră spre masă, Gillyanne şi Ilsa grăbindu-se în urma lor.

Ewan se ridică când familia Fionei se apropie. În ciuda furiei sumbre de pe chipul lui Connor, Ewan simţi o uşurare, o îndoială care îi dispăru brusc. Connor MacEnroy era mare, blond şi cu cicatrici. Era un bărbat dur, un bărbat care trebuise să lupte pentru a supravieţui şi care avusese parte de multe bătălii. Era un bărbat pe care îl putea înţelege, îl recunoştea cu uşurinţă pentru că, în multe privinţe, erau la fel.

Trebui să-şi reprime dorinţa de a-i spune bărbatului încruntat să aştepte puţin fiindcă trebuia să discute ceva cu Fiona. Toate grijile lui legate de cicatricile sale, de firea lui taciturnă dispăruseră. Ewan ştia fără urmă de îndoială că asemenea lucruri chiar nu contau deloc pentru Fiona. Adevărul era că, probabil, se simţea mai în largul ei cu asemenea lucruri decât oricare altă femeie din câte cunoştea. Crescuse printre astfel de bărbaţi.

Cât mai calm posibil, având în vedere că avea de-a face cu un om a cărui dorinţă de a-l bate până îl lăsa lat emana prin toţi porii, Ewan făcu prezentările, apoi le pofti

pe rudele Fionei să ia loc.

— Sărbătorim căsătoria tatălui meu, spuse el după ce se aşeză din nou, uitându-se la Connor, care şedea în faţa lui.

— Apropo de căsătorie… începu Connor.

— Mă bucur tare mult să vă văd, rosti Fiona răspunzând la încruntătura lui Connor cu un zâmbet dulce. M-am temut că vor trece luni întregi până veţi veni aici.

— Fetiţo, jocul ăsta n-o să ţină. Vreau să vorbesc cu soţul tău. Apoi vreau să discut puţin cu tine despre fetişcane fără minte, care pleacă aiurea pe cai nărăvaşi în timp ce un nebun le vânează.

— Nu mai poţi să-mi ţii predici, Connor. Sunt femeie măritată. Numai Ewan are dreptul să-mi ţină predici.

— Până nu spun eu că-i aşa, nu eşti femeie măritată!

Fiona tresări auzind replica lui, care i se păru prostească. Apoi, se uită la Gilly, care îl privea pe Ewan. Exact când se gândea se întrebe ce vedea, femeia întoarse capul şi îi zâmbi. Când soţia fratelui ei îi făcu cu ochiul, îşi simţi inima prinzând aripi.

— Acum, stai acolo şi taci, porunci Connor ignorând încruntările aprige ale soţiei lui şi ale Ilsei, cât eu şi prostul ăsta vom sta de vorbă.

Fiona fu tentată să se opună, dar Ewan o luă de mână şi i-o strânse uşurel. Aşa că acceptă ca, deocamdată, să lase totul în seama lui. Îi provocase o mare îngrijorare fratelui său cu acţiunile ei pripite şi nu-i dăduse de veste că era în siguranţă mult prea mult timp. Avea tot dreptul să fie furios, dar nu avea de gând să-l lase să-l hărţuiască pe Ewan prea multă vreme din pricina asta.

— Ţi-am citit scrisoarea şi trebuie să recunosc că eşti o alegere potrivită pentru sora mea, spuse Connor privindu-l cu fermitate pe Ewan.

— Mulţumesc, murmură Ewan. A fost imposibil să-ţi trimit vorbă mai curând decât am făcut-o.

— Mi-ai explicat asta, dar totuşi, noi n-am întâmpinat nicio dificultate pe drum încoace.

— De când ţi-am scris, lucrurile s-au schimbat într-o

oarecare măsură. Cel mai rău dintre duşmanii noştri este mort, iar clanul lui deja a făcut un mic gest de pace. Noul *laird* al clanului Gray este la fel de îngrijorat ca şi noi în privinţa acestei vrajbe. Ei sunt cei din cauza cărora orice călătorie de aici la Deilcladach sau invers era foarte primejdioasă.

— Deoarece sora mea ţi-a fost ostatică, iar aici nu s-a aflat niciuna dintre rudele ei, ca să aprobe căsătoria voastră sau să o protejeze de a fi silită să accepte, i-aş putea pune capăt.

Ewan simţi gheaţă în vene, dar, înainte de a apuca să vorbească, o mică voce rosti de lângă el:

— Nu-mi vei lua mama!

Ewan îşi coborî privirea şi îl văzu pe Ciaran încruntându-se foarte bărbăteşte la Connor, ceea ce aproape că îl făcu să zâmbească, în ciuda spaimei pe care cuvintele lui Connor o sădise în inima lui.

— Nu, Ciaran, nu ţi-o va lua.

— Asta rămâne de hotărât. Connor se uită la Ciaran. Deoarece e logic că acest copil nu poate fi al Fionei, aş putea întreba de ce o numeşte mama lui?

— Pentru că el este fiul meu, iar ea e soţia mea.

— Da, zise Ciaran, şi va rămâne aici sau va trebui să devin foarte rău.

— Taci, Ciaran, rosti Fiona cuprinzându-l pe băiat cu un braţ. Va fi în regulă. Lasă-i pe bărbaţi să vorbească, iar dacă vor mai spune multe prostii bărbăteşti, o să îndreptăm noi lucrurile mai târziu.

— Ce drăguţ din partea ta, Fiona! murmură Connor.

— Nu fac decât să fiu răbdătoare, zise ea, dar îi aruncă lui Connor o privire din care nu-şi ascunse iritarea. Sunt femeie măritată şi mamă, aşa încât este important să învăţ să fiu răbdătoare. Şi constat că, adesea, răbdarea e foarte utilă şi când am de-a face cu bărbaţi.

Un licăr de amuzament apăru în ochii fratelui ei, însă ea nu era gata să se relaxeze încă.

— Răbdare? Nu credeam că acest cuvânt face parte din vocabularul tău. Connor se uită la Ewan. Toate astea n-

au fost deloc pe placul meu. Nu vă cunoşteam nici pe tine, nici clanul tău, iar puţinul pe care am reuşit să-l aflu nu m-a făcut să fiu cu nimic mai încântat de această căsătorie. Circulă poveşti despre crime şi vrăjitorii, despre faptul că vă războiţi cu aproape toate clanurile aflate la cale de două zile călare şi că îi enervaţi pe cei din clanul Cameron fiindcă v-aţi numit MacFingal.

— Resping categoric această insinuare, rosti Sigimor pe un ton împăciuitor.

Connor îl ignoră pe Sigimor, dar buzele i se arcuiră uşor.

— Ea era o pradă valoroasă, dar mă întreb dacă a fost furată sau s-a dăruit.

— Câte puţin din amândouă, rosti Ewan direct.

— Puţină forţă adăugată tuturor celorlalte probleme legate de această căsătorie îmi este suficientă pentru a o anula.

— Nu ţi-aş sugera să încerci.

— Destul! se răsti Fiona. Aceasta este o nuntă. Sir Fingal tocmai s-a însurat cu Mab.

— Din câte am auzit, Sir Fingal se însoară destul de des, murmură Connor.

Fiona îi ignoră cuvintele.

— Nu voi accepta ca prostiile voastre bărbăteşti să distrugă această celebrare. Fu încântată să le vadă pe Ilsa şi Gillyanne încuviinţând din cap. Căsătoria mea cu Ewan nu a fost silită. Când Ewan dădu să spună ceva, îi acoperi gura cu palma. Nu a fost! Nici vorbă să fie anulată! Oi putea tu să faci asta, dar eu nu voi accepta.

— Nu?

— Nu! El este soţul meu, îl iubesc şi vom avea un copil! Îl simţi pe Ewan tresărind sub mâna ei. Scoase un mic ţipăt când Ewan se ridică brusc, o ridică în braţe şi porni spre uşă. Ewan! protestă ea îmbujorându-se din pricina rânjetelor şi a uralelor stârnite de gestul lui.

— Taci! îi şopti el cu voce răguşită. Taci o clipă.

Fiindcă fraţii ei nu se repeziră la el cu săbiile scoase, Fiona tăcu. O privire rapidă aruncată peste umăr în timp ce

ieşeau din holul mare o făcu să constate că toţi fraţii ei râjeau, iar Fiona deveni suspicioasă. Se întrebă dacă nu cumva Connor nu încercase să-l preseze pe Ewan să declare ce simţea. Dacă aşa stăteau lucrurile, dăduse greş, fiindcă ea fusese cea care vorbise, spunând lucruri pe care Connor le ştia deja. Îşi mărturisise clar sentimentele faţă de Ewan în scrisoarea pe care i-o trimisese. Apoi, studie expresia încordată de pe chipul soţului ei şi se întrebă dacă Connor chiar dăduse greş. Cu certitudine, el văzuse o reacţie din partea lui Ewan. Fiona rămase tăcută, întrebându-se dacă avea să descopere curând de ce acea reacţie îl încântase atât de evident pe Connor.

*

— Foarte bine jucat, rosti Sigimor zâmbindu-i lui Connor.

— Mulţumesc, zise Connor şi începu să se servească cu mâncare. Sperasem că prostul ăla vă spune ceva, dar e foarte bine şi aşa.

— Fiul meu este îndrăgostit de fotă, rosti Sir Fingal.

— Aşa s-ar părea, fu de acord Connor, dar trebuie să ierţi un frate care i-a fost mai degrabă tată că şi-a dorit s-o vadă fericită. Din ce mi-a spus în scrisoare, nu a avut succes pe deplin. Îi făcu cu ochiul lui Gillyanne. Uneori, un bărbat trebuie să fie pus cu spatele la zid ca să-i vină mintea la cap.

— Asta înseamnă că nu vei încerca să-mi iei mama? întrebă Ciaran aşezându-se pe scaunul Fionei.

— Nu, răspunse Connor. Cred că tatăl tău s-ar opune cu toată tăria.

— Da. Şi eu, la fel. Deci, voi sunteţi unchii mei?

— Da. Deşi se pare că ai deja destui.

— Nimeni nu are niciodată destule rude.

— Cuvinte mai adevărate n-au fost rostite nicicând.

Ciaran, spuse Fingal, dar apoi se încruntă la cei fin familia MacEnroy. Bănuiesc că veţi dori să staţi aici puţin.

— Măcar până voi avea ocazia să-mi văd sora, zise

Connor, apoi rânji şi îşi ridică halba într-un mic toast. Cred că va dura ceva vreme până se va întâmpla asta. După cum arăta nebunul ăla când a scos-o dedici, cred că va trece destul timp până vor lămuri lucrurile dintre ei.

— Era şi vremea, rosti Mab şi se îmbujoră când toată lumea izbucni în râs.

*

Înainte de a găsi măcar un cuvânt de zis, Fiona se pomeni goală şi întinsă pe pat. Orice tentativă de conversaţie fu curmată când el îşi scoase repede hainele şi i se alătură în pat. Făcu dragoste cu ea aproape frenetic, iar ea se pierdu curând în pasiunea stârnită de el. Cu mâinile şi cu gura, nelăsându-i nicio parte a trupului neatinsă sau nesărutată, o făcu să devină incoerentă. Ea se simţi preţuită, în ciuda ferocităţii care părea să cutremure trupul lui lung. Ajunseră simultan pe culmile extazului, într-o armonie care ei i se păru incredibil de plăcută.

În timp ce încerca să-şi revină din nebunia care pusese stăpânire pe el, Ewan îşi frecă nasul de sânii Fionei. Din clipa în care ea spusese că îl iubea, anunţându-i pe toţi cei aflaţi în holul mare, tot trupul lui ţipase de nevoia de a face dragoste cu ea. Ea era a lui, era cu totul a lui şi îi purta copilul în pântec. Îşi puse o mână tremurătoare pe burta ei.

— Eşti sigură? întrebă el.

— Da, răspunse ea trecându-şi degetele prin părul lui şi rugându-se ca vestea despre copil să nu fie singurul motiv pentru care el se purtase aşa cum o făcuse. Ştiu de ceva vreme, dar am vrut să fiu sigură că s-a stabilit bine în pântec. Mab simte că aşa este. Eşti mulţumit?

— Dumnezeule, fireşte că sunt, dar îmi este şi frică. Îşi trecu uşurel mâna peste şoldurile ei. Eşti atât de mică!

— Connor spune că arăt exact ca mama, iar ea a născut fără probleme şase copii sănătoşi. Mab simte că nici eu nu voi avea probleme.

— Vreau copilul, dar pe tine te vreau mai mult.

— Eşti sigur, Ewan?

El se uită la ea, se ridică într-un cot şi se dădu puţin la o parte pentru a sta mai mult pe pat, nu pe ea.

— Da, fătuco. O sărută şi şopti: Spune-o din nou.

— Te iubesc!

Ewan îşi lipi fruntea de a ei şi închise ochii din pricina forţei sentimentelor care îl sfâşiau.

— Am sperat atât de mult că mă vei iubi. Cândva. Am încercat din greu să te curtez şi să te fac fericită.

— Mă faci fericită.

— Nu pe deplin, Fiona. Se răsuci complet de o parte şi o trase în braţele lui. Mi-am dat seama de asta. Şi fraţii mei şi-au dat seama. Am încercat din greu să te ţin la distanţă. Am fost laş, m-am temut că simt mai mult decât pasiune trupească pentru tine. Mai încercasem asta o dată şi n-am vrut să simt din nou durerea eşecului.

— Eu nu sunt ca Helena, se răsti ea.

El zâmbi şi o sărută pe creştet.

— Nu, nu eşti, dar iartă un bărbat prost pentru temerile sale. Nu, am ştiut aproape de la început că nu eşti deloc ca ea. Dar apoi, asta a ridicat o altă problemă.

— Cum a fost posibil?

— Pentru că sunt un idiot. Chicoti când ea râse uşurel, răsuflarea ei caldă mângâindu-i pieptul. Am ştiut că te vreau mai mult decât am dorit-o vreodată pe ea. De asemenea, mi-am dat seama foarte repede că m-ai putea răni mult mai rău decât putea ea şi decât a făcut-o, adăugă el cu voce blândă.

— Eu nu ţi-aş face rău, Ewan. Nu intenţionat.

Îl îmbrăţişă şi îl sărută pe piept.

— Ştiu asta. Mi-am dat seama şi de asta, cu câteva săptămâni în urmă. Ah, iar apoi, am început să plănuiesc modalităţi de a te curta, de a-ţi câştiga inima.

— A fost a ta aproape de la început.

— Da, dar nu puteam fi sigur. Sunt un om smead şi cu cicatrici.

— Eu cred că eşti frumos.

— Mda, am putea discuta mai târziu despre vederea ta slabă. Se decise că adora sunetul râsului ei. Tu eşti

frumoasă, iubito! Şi la chip, şi la inimă. Pur şi simplu, nu-mi dădeam seama cum m-ai putea dori. Sunt mereu puţin surprins de felul cum te încingi atât de fantastic în braţele mele. Apoi, încet, am început să cred că ţii puţin la mine, că Dumnezeu s-a îndurat de mine şi că s-ar putea să fiu în stare să-ţi câştig dragostea. Aveam nevoie de ea pentru că, vezi tu, o câştigaseşi pe a mea. Simţind o umezeală pe piept, o apucă de bărbie cu mâna şi îi întoarse faţa spre el. Asta te face să plângi?

Fiona îl sărută, îşi petrecu braţele pe după gâtul lui şi îşi lipi chipul de el.

— De fericire. De uşurare. De bucurie pură şi deplină. Când ai ştiut că mă iubeşti?

— Când Menzies mi te-a luat. Poate că nu m-am gândit că era iubire, nu-mi amintesc, dar am ştiut că n-aş mai avea nimic, n-aş mai avea niciun viitor dacă te-aş pierde. Apoi, m-am gândit la modalităţi de a te curta. Apoi a apărut Ciaran, iar eu m-am temut că te voi pierde. Apoi, când ai venit să mă salvezi, m-am gândit că era posibil să ţii la mine mai mult decât crezusem şi am început să mă străduiesc a-mi aduna curajul ca să-ţi spun ce simt. Aveam de gând să-ţi zic în seara asta, după petrecere.

Îi mângâie obrazul când ea îşi înălţă capul pentru a se uita la el.

— Şi eu plănuiam să-ţi spun în seara asta că te iubesc. Iar apoi, să-ţi zic de copil.

— De ce nu mi-ai spus de copil din clipa în care ai ştiut că eşti însărcinată. Faptul că ai vrut să fii sigură chiar a fost singurul motiv?

— Şi da, şi nu. Am vrut să fiu sigură, dar am şi vrut un răgaz pentru a încerca să te fac să mă iubeşti înainte ca tu să afli de copil. Dacă aflai de el înainte ca eu să ştiu ce simţeai pentru mine, ei bine, m-am temut că voi înnebuni încercând să-mi dau seama dacă fiecare cuvânt sau faptă a ta reflecta iubirea faţă de mine sau faţă de femeia care purta în pântec copilul tău. Îi sărută bărbia şi murmură: De fapt, tu n-ai rostit cuvintele, Ewan.

— Te iubesc, spuse el, buzele lui atingându-le pe ale

ei, apoi o sărută cu toată pasiunea sentimentului pe care îl simţea. Tu eşti inima, viitorul meu. Ştiu că nu mă pricep la vorbe frumoase…

Se opri când ea îi mângâie buzele cu ale ei pentru a-l face să tacă.

— Nu am nevoie de vorbe frumoase. Nu-mi trebuie complimente, poezii, cântece şi cadouri. Nu vreau decât să-mi spui din când în când că mă iubeşti.

— Asta nu va fi foarte greu de făcut, nu şi dacă tu vei face acelaşi lucru. Este bizar, dar mi-am considerat sentimentele o slăbiciune, dar acum nu mai cred asta. Să ştiu că mă iubeşti mă face să mă simt puternic, împlinit într-un fel ciudat.

— Ca şi cum o parte din tine s-a aşezat în cele din urmă acolo unde îi este locul, rosti ea. Din clipa în care te-am văzut, am ştiut că aveai ceva special. Nu a trecut mult până să-mi dau seama că tu erai cel pe care îl aşteptasem. După ce m-ai sărutat în magazia cu plante, am ştiut că eşti perechea mea şi m-am hotărât să te fac şi pe tine să înţelegi asta. Suspină destul de teatral. Nu am realizat că îţi va lua atât de mult să pricepi.

El zâmbi la auzul ironiei ei, dar fu profund mişcat de cuvintele Fionei. Avea să-i ia ceva vreme până să accepte pe deplin că acea femeie frumoasă şi pasională îl iubea, că îl considera frumos şi perechea ei. Cu asemenea daruri extraordinare trebuie să te obişnuieşti.

Răsucind-o cu blândeţe pe spate, începu să facă dragoste cu ea şoptindu-i că o iubeşte în timp ce îi săruta fiecare părticică a pielii fine. Ea îi răspunse la fiecare mângâiere, exprimându-şi dragostea pentru el prin cuvinte şi atingeri. Când el uni trupurile lor, se uită în ochii ei şi se simţi impresionat de ce văzu în ei.

— Te iubesc, spuse el, de fiecare dată când rostea cuvintele fiindu-i tot mai uşor.

— Şi eu te iubesc. Apoi, zâmbi brusc, îl apucă de şolduri şi îl trase adânc în ea. Şi te voi iubi şi mai mult dacă începi să te mişti.

Ewan râse şi începu să se mişte. Curând, în ciuda

eforturilor lui de a prelungi plăcerea, ajunseră împreună pe culmi ameţitoare. După aceea, se răsuci pe spate, trupurile lor fiind în continuare unite, şi o strânse în braţe în vreme ce încerca să-şi recapete răsuflarea.

— Asta ar fi trebuit să-mi spună că te iubesc şi că şi tu mă iubeşti, rosti el. Ar fi trebuit să-mi dau seama că o asemenea pasiune nu poate fi posibilă fără sentimente adevărate, profunde. N-am mai simţit niciodată ceva asemănător. O sărută pe buze când ea dădu să vorbească. Nu, nici măcar cu ea. Cu ea a fost vorba de poftă trupească şi, poate, de ceva mândrie şi vanitate. N-am fost cu multe femei, m-am temut mereu să nu ajung ca tata. Unul dintre motivele pentru care mi-a fost atât de greu cu tine l-a reprezentat faptul că ai stârnit fiara din mine, pasiunea şi focul pe care credeam că le ţin bine sub control.

Fiona se ridică în coate pe el, foindu-se puţin când îl simţi întărindu-se din nou în ea.

— Îmi place fiara aia.

— Şi mie începe să-mi placă. Îşi trecu mâinile peste mijlocul ei şi în sus, spre sâni. Am considerat-o o parte întunecată din mine, ceva ce trebuia ţinut în frâu, dar cred că m-a ajutat să ajung la tine. N-a vrut să stea potolită, n-a acceptat să rămână captivă în lanţurile cu care o legasem. Se manifesta ori de câte ori dădeam cu ochii de tine.

— Şi eu mă simt uneori puţin cam sălbatică atunci când mă uit la tine.

— Interesant! Îşi coborî mâna pentru a-i mângâia pântecul încă plat. M-am temut de acea parte din mine, Fiona. M-am temut că mă va transforma într-un bărbat la fel de nesăbuit ca tata. Totuşi, având în vedere că el s-a schimbat, am început să-mi dau seama că nu poftele trupeşte pe care nu şi le putea stăpâni erau cu adevărat problema, şi nici nebunia lui. Am început să-mi dau seama că pofta trupească îmi era stârnită numai de tine, că, de fapt, în mine nu exista vreo fiară fără minte, ci dorinţa făcea parte din ce simţeam pentru tine.

— Şi bine ar fi să fie stârnită doar de mine, îl avertiză ea atingându-i uşurel bărbia cu pumnul.

— Numai şi numai de tine, micuţa mea Fiona Zece-Cuţite!

— Şi nici eu nu voi dori vreodată pe altcineva în afară de tine, întunecatul meu războinic.

— Dacă te mai foieşti mult aşa, acest războinic întunecat se va stârni din nou.

— Asta şi voiam.

El râse şi o strânse în braţe.

— Iubeşte-mă, dulcea mea Fiona!

— Întotdeauna!

Sfârşit